

Hapishanelerde
107 insan
öldü

!

DÜYDÜNDÜZ MÜ

?

Ekmek ve
Adalet

www.ekmekveadalet.net info@ekmekveadalet.net

Ekmek ve
Adalet

Haftalık Dergi / Sayı: 95 / Tarih: 25 Ocak 2004 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.net Mail:info@ekmekveadalet.net

Tecrite karşı direnişte,
107 şehit verildi.
F Tiplerinde Ölüm Orucu
Sürüyor!

**AKP
dünkü
EL
KAİDE'dir**

“ Biz, Genelkurmay olarak, ABD'nin İncirlik'i kullanmasını Türkiye'nin **milli menfaatleri** açısından uygun buluyoruz.

Eğer Irak'ta etnik yapıya dayalı yapı olursa gelecek çok zorlu ve **kanlı** olur.”

Milli menfaatler adına hep katlettiler!

Generaller konuştuğu, ağızlarından kan damlıyor. “Milli menfaatlerimiz” dedikçe, işbirlikçiliğin onursuzluğunun sindiği yüzlerinden riyakarlık akıyor.

İşgal ortaklığını bile milli menfaatler diye savunmaya kalkan generaller, ülkemizi Amerika'nın sömürgesi yapan asıl güçtür. 50 yıllık işbirliği politikalarından, imzalanan tüm teslimiyet anlaşmalarından ve emperyalizmin yeni-sömürgecilik düzenini sürdürebilmek için gerçekleştirilen bütün katliamların birinci dereceden sorumlusu ordudur.

Tüm baskı ve yasaklar, onların onayından geçmiş ve onlar tarafından uygulanmıştır.

Onların riyakarlığı, düzen partilerinin riyakarlığından daha da büyüktür. Amerikan emperyalizminin gizli işgalinin ordusu haline gelmişken “milli ordu” yalanını sürdürdüler. Kontrgerillanın, MHP'li faşistlerin halkın üzerine salınmasının, tarikatların geliştirilmesinin, Susurluk'un örgütlenmesinin merkezinde yer alırken, “milletin ordusu” demagojisiyle “tarafsız, sağa da, sola da karşı” görünümünde politikalarını sürdürdüler.

Sadece, Genelkurmay 2. Başkanı İlker Başbuğ'un yukarıda birkaç satırını aktardığımız açıklamasını okumak yeterlidir katliamcılığı görmek için.

50 yıldır emperyalizm ve oligarşi adına katlederek, generaller de holdingleştiler, sömürü pastasından daha büyük dilimler koparmaya başladılar.

Türkiye'de yaşayan herkesin Genelkurmay, emperyalizm ve oligarşiyle bütünleşmiş **sömürücü, katliamcı bir güçtür**. Gelmiş geçmiş hükümetlerin hiçbir sömürü, bağımlılık ve zulüm politikasına karşı olmamıştır. AKP nezdindeki şeriat karşıtlığı ise, sadece “iktidar kavgası”dır. İncirlik'i Amerika'ya açmakta da, F tiplerinde tecriti sürdürmekte de, Kürt halkına karşı inkar ve imhayı sürdürmekte de, IMF programlarını uygulamakta da, HEMFİ-KİRDİRLER.

Orduyu oligarşiden ayıranların, generallere “millilik” vehmedenlerin, emperyalizme karşı ordudan medet umanların, bu ülkede bağımsızlıktan, demokrasiden yana olması mümkün değildir. Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizmin önünde, savaşılması gereken bir engeldir.

ÇAĞRI
DUYURU

TAYAD'lı Aileler:
27 Ocak'ta Çanakkale'de Olalım!
19-22 Aralık Katliamcılarının yakasına daha güçlü yapışmak için, ellerinizi ellerimizle, sesinizi sesimizle birleştirin.

**GENÇLİK
DİRENİYOR!**

SORUŞTURMA TERÖRÜ'ne karşı eylemlerimizi sürdürüyoruz.
Demokratik kitle örgütlerini, aydınları, hak ve özgürlüklerden yana, demokrasiden yana olan her kesimi, tüm halkımızı, tüm öğrenci arkadaşlarımızı, yanımızda, içimizde görmek istiyoruz.

Gençlik Dernekleri Üyesi Öğrenciler

Güle güle...
Güle güle kızım
Güle güle oğlum
Güle güle gelinim, yığdım
Güle güle git, gidin...
Yolun, yolunuz açık olsun.

Git ki...

Gidin ki çocuklarımızın kanı satılmasın,

çapulcuya, yağmacıya, işgalciye..

Gidin ki analarımızın

Korlaşan yüreğine merhem olun

Gidin ki

Zulme karşı kapalı gözler açılımsın

Gidin ki

"Bana ne" diyen yüzler utansın

Gidin ki ülkemizin o zekasını duyduğunuz

Hasretini çektiği özgürlük ateşi harlansın

Bak, bakın "Gelin" diyor..

Feride'nin Munzur'un doruklarından bakan gözleri

Gelin diyor,

Toroslar'dan; İnce Memedler, Besatlar, Bülentler

Gelin diyor;

Çakırcıcalar, Mehmetler, Erhanlar..

Gelin diyor;

Kancık Osmanlıya karşı savaşan

efelere kucak açmış,

başı öne eğilmeyen, gururlu

Ege Dağları'nın dorukları...

Gelin diyor,

Celalettin komutan.

Gelin diyor,

Gültekinler, Uğurlar, Şengüller...

Git.. gidin.. gidelim..

Ülkemizin dört bir yanına serptiğimiziz

Direniş tohumlarını sulayalım, büyütelim...

Şimdi sıra bizdedir

Şimdi hesap sorma zamanıdır.

Şimdi silah elde savaş zamanıdır.

Şimdi YA ZAFER YA ÖLÜM zamanıdır..

Ekmeke Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.net

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.net

Bürolarımız

Ekmeke Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışları Müdürü: Mustafa Köşker
Genel Yayın Yönetmeni: Gülizar Kesici
Adresi: İnebey Mahallesi İnşaat Caddesi Oto Han 55/54 Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks:0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyatı: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro

Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro

İngiltere: £ 2.5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Yayıncılık Venloerstr. 507-A 50825 Köln
Tel: 0049 221 280 87 74
Faks:0049 221 280 90 84
E-mail adresi: ekmekveadalet@arcor.de
Adana İnönü Cad. 7. Sokak Kızılay İş Hanı ankaş Özkan Apt. No:10/2
Tel-faks: 0 322 351 97 25
Adana Gök Bulvarı Çarşı İhtiyar Kat: 6 Daire: 151 Kızılay
Tel-faks: 0 312 419 27 38
Ankara Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karataş Apt. Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 312 223 87 18
Bursa Başak Cad. Güç İş Hanı
Daire: 25/4 Hıdırlar Tel-faks: 0 224 224 93 97
Gaziantep Karatürk Mahallesi Gaziler Caddesi Yenigöçer Sokak No:27 Daire:10 Şahinbey
Hopa Hopa İş Merkezi Zemin Kat No: 1 HOPPA Tel-faks:0 466 351 42 08

İzmir Milli Kütüphane Cad. No: 17/104 Tepeköy İş Merkezi Konaklım
Tel-faks: 0 232 482 29 54
Kocaeli Hüseyin Caddesi Gökkuş Karvan Sarayı İhtiyar Kat:7 No:79
Tel-faks: 0 362 331 66 51
Malatya Dabaklı Mah. Bakırçılar Çarşısı Sarıbeyli İhtiyar Kat:1 No:43
Tel: 0422 323 24 77
Mersin Zeytinlik Caddesi Patek Apartmanı No:26 Kat:1/3
Mersin
Samsun Talimhane Cad. Bodurcalı İş Hanı Kat: 3/42
Tel-faks: 0 362 435 25 80
Tatvan Kemerkaya Mah. Kurducaçlar cad. Dedoğlu sokak Postahur
İhtiyar Zemin Kat No:4 Tel-faks: 0482 321 14 80
Zonguldak Gazipaşa Cad. Oluşlu İşhanı Kat: 5 Daire: 9

- 3... *Tayyip Erdoğan Dünkü
Usame Bin Ladin'dir*
- 5... *"Milli Çıkarlarımız"*
- 7... *Beyaz Saray Kapısı Satış
Yeridir*
- 8... *Öğrenci Gençliği Teslim
Alamaz*
- 14... *Katliamcıların Yakasına
Yapışalım!*
- 16... *Tecrit ve Sansür
Parçalanacak*
- 18... *Tecrit Edilenler Çoğaldı
Direniş Büyütülmeli!*
- 19... *Katliamı Savunma
Soruşturması*
- 20... *Üç Yıl Geriden
Geliyorsunuz!*
- 22... *Yeni Vergi ve Zam*
- 25... *Tekeller Adaletsizliğin
Kaynağıdır*
- 26... *107 İnsan Öldü
Duydunuz mu?*
- 28... *Genel-İş Kongresi Yapıldı*
- 30... *İşten Atmalar Sürüyor*
- 31... *İşgalci Zorlanıyor*
- 33... *Bağımsız Bir Kürdistan
Kürt Halkının Hakkıdır*
- 34... *ABD ve İsrail İşgalcileri
Filistinli Annelerin Feda
Ruhu Karşısında...*
- 35... *Yakılan Binlerce Köyün...*
- 36... *Hapishane Müdürünü
İstifa Ettiren İşkencecilik*
- 38... *Açmaz Derindir*
- 42... *Onursal Başkana Bakın*
- 43... *Sorular Cevaplar
Partiler ve İdeolojileri*
- 46... *Grup Yorum; Bir Efsane*
- 48... *Dünya Sosyal Forumu
Yapıldı*
- 49... *Ne Gerek Var Önleme!*
- 50... *Kahramanlar Ölmez*

Tayyip Erdoğan, dünkü Usame Bin Ladin'dir

ABD istiyor, AKP yerine getiriyor. Çıkardığı yasalarla Amerikan tekellerinin çıkarlarını koruyor, ülkemizin topraklarını Amerikan işgal askerine açıyor. Tayyip Erdoğan Cidde'de Arap liderler karşısında Bush'un istediklerini söylüyor. Bundan 15 yıl önce, Usame Bin Ladin de aynı şeyleri yapıyordu. Afganistan'da emperyalist tekellerin çıkarlarını savunuyor, bulunduğu topraklarda adamlarına CIA'nın kontrgerilla uzmanları tarafından eğitim verdiriyor, "komünizme karşı cihad" sloganıyla ABD adına savaşıyordu.

Kravatlı, Başbakanlık yapan, eski Arçelik bayisi Tayyip Erdoğan'la, bugünkü dağlarda gerilla gibi yaşayan, eli silahlı, sarıklı ve entarili Usame Bin Ladin'in birbirlerine pek benzemediği düşünülebilir. Biçimsel ayrıntılardan kurtulup siyasi yaşamlarına ve oynadıkları rollere bakılırsa, çok büyük benzerlikler olduğu görülür.

Dünkü Usame Bin Ladin, Amerika'yla çıkar ve hareket birliği içinde olan bir "mücahit"ti. Amerika'yla çıkar ve hareket birliği, Sovyetler Birliği'ne düşmanlık ve anti-komünizm temeline oturuyordu.

Bugünkü Tayyip Erdoğan, Amerika'yla çıkar ve hareket birliği içindedir. Birliklerinin temelini karşılıklı çıkarları ve ortak anti-komünizmleri oluşturuyor. İşbirlikçi Tayyip, Amerikan imparatorluğunun Ortadoğu'da egemen olmasına, Amerikan tekellerinin ülkemizi çiftliği yapmasına hizmet ediyor, ABD, Tayyip'in iktidarını destekliyor.

Dünkü Usame Bin Ladin:

- * Zulme karşı olmak adına zalimle birlik oldu.
- * Dini, Allah adına cihadı Amerika'nın hizmetine verdi.
- * Hak adına haksızlıkların uygulayıcısı oldu. Adalet adına, haksız ve gayrimeşru olanların yanında yer aldı.

Bugünkü Tayyip de bunları yapıyor;

- * Ortadoğu'nun mazlum halklarına karşı, zalimle müttefiktir.
- * "İlmli İslam modeli" adı altında dini, Amerika'nın hizmetine vermiştir.
- * "Elhamdülillah Müslümanız" deyip, Müslümanların kanına girmiştir.

Bu benzerlik tesadüfi değildir; aynı kafa yapısına, aynı ideolojiye sahiptirler ve benzer siyasi süreçler yaşamışlardır.

Kısaca hatırlatalım; Bin Ladin, ABD'yi vuran 11 Eylül eylemleri vesilesiyle adı tüm dünyada duyulmadan uzun süre önce, Suudi Arabistan hakim sınıflarının içinde yer alan, dev bir inşaat şirketinin sahiplerinden biriydi. Suudi Arabistan o zamanlar (1970'ler), ABD'nin sosyalist sisteme ve ulusal kurtuluş hareketlerine karşı oluşturduğu yeşil kuşağın merkeziydi. Usame Bin Ladin bir dönem sonra, yine bu yeşil kuşak projesi çerçevesinde Afganistan'da komünizme karşı savaşan bir "mücahit"tir. ABD'nin Afganistan'da Sovyetlere karşı sürdürdüğü savaşın askeri karargahı Pakistan'dır. Afgan gericiliğinin kampının çoğu Pakistan'dadır. Usame Bin Ladin, Pakistan yönetiminin ama esas olarak da ABD'nin desteğiyle komünizme karşı savaşına

başlar. O artık ABD'ye göre bir "özgürlük savaşçısı"dır; aynı Nikaragua'da devrimci yönetime karşı kontrgerilla savaşı yürüten katiller sürüsü gibi. *"Batı yanlısı bir 'özgürlük savaşçısı' olarak Usame Bin Ladin'in yaptığı ilk işlerden biri karma (kız-erkek karışık) eğitim yapan bir okula saldırmak, okulu yerle bir etmek ve okul müdürünü öldürmük olmuştur."* (Tarık Ali, Fundamentalizmler Çatışması) Bu pratiğiyle, kısa sürede "Komünizme karşı" kararlı bir savaş yürüteceği konusunda güven yaratır CIA uzmanlarında. ABD desteğinin önü açılır.

Bu geçmiş, AKP'nin geçmişiyle paraleldir. Aynı dönemde, Tayyip Erdoğanlar'ın, Abdullah Güller'in de içinde olduğu İslamcı gericilik de ülkemizde ABD desteğinde siyaset sahnesine çıkmaktadır. Onlar "karma okul"lara saldırı-maz, bunun yerine, devrimcilere saldırırlar. 6. Filo'yu protesto eden vatanseverler, ABD'nin koruyucusu olarak karşılarında Tayyip'leri görürler. Sopalı bıçaklı gericiler iki vatanseveri katlederler o gün. Ve onlar da Usame gibi, ABD'nin güvenini kazanırlar. O günden bugüne, ABD'yle ülkemizdeki İslamcılar arasında hemen hiçbir temel çelişki, çatışma olmamıştır.

Yeşil kuşak çerçevesinde Mısır'da Nasır'a karşı Müslüman Kardeşler'i, Endonezya'da Sukarno'ya karşı Sarekat-i İslam'ı, Pakistan'da Butto'ya karşı Cemaat-i İslami'yi, Afganistan'da ilerici Necibullah'a karşı Usame Bin Ladin ve Taliban'ı destekleyen emperyalizmin, Türkiye'de böyle bir ihtiyacı yoktu. Çünkü işbaşındaki iktidarlar, yeterince işbirlikçiydi, isteklerini

yerine getiriyordu. Ama yine de İslamcılarının önü açık tutulmalıydı. Bunu da bizzat 12 Eylül yönetimi aracılığıyla yaptı. Suudi sermayesiyle savaşan Usame Bin Ladin gibi, Erbakan öncülüğündeki İslamcılar da Suudi kökenli **Rabıta** aracılığıyla finanse edildi. Tarikatlar, hem dış finans sayesinde, hem müritlerini sömürerek holdingleştiriler. Kendilerine sağlanan bu imkanlar karşılığında ABD'nin ve oligarşinin onlardan istediği komünizm karşısında, halkın devrimci mücadelesi karşısında set olmalıydı. Bunu da yerine getirdiler; din, Allah,

hak, adalet istismarıyla örgütledikleri kitleleri, düzene karşı çıkmayan sessiz yığınlar haline getirdiler; kendilerine ihtiyaç oldukça, devrimcilere, ilericilere saldırılar düzenleyen MTTB gibi, Akıncılar gibi örgütlenmeler oluşturdular. Maraş katliamı, Sivas katliamı gibi halka karşı provokasyonlarda, egemenlerin istediği rolü oynadılar.

Ülkemizde daha çok "medeniyetler çatışması" teziyle tanınan Amerikan ideologu Huntington, Afganistan'da gericiliğin kazanmasını şu sözlerle açıklıyordu: *"Bu zafer Amerikan teknoloji-si, Suudi ve Amerikan parası, Pakistan desteği ve eğitimi ve çoğu Arap olmak üzere başka Müslüman ülkelerden binlerce savaşçı sayesinde kazanılmıştır."* Usame Bin Ladin'in İslamcılığı ABD'nin hizmetine verdiğinin özlü bir ifadesidir bu sözler. Amerika, aynı sözleri ülkemizdeki İslamcılar için de kullanabilir; Eğer Türkiye'de halkın devrimci mücadelesinin kitleselliğini belli ölçülerde geriletebildilerse, eğer Irak'a saldırıyı adeta "komşu bir ülke"den gibi yapabildilerse, bunu tarikatlara ve "İslamcı" AKP iktidarına borçludurlar.

Bunu bildikleri için bugünlerde tüm Amerikalılar Tayyip'e övgüler yağıdırıyorlar. AKP iktidarını "ılımlı İslam" modeli adıyla Ortadoğu'ya yaymak istiyorlar. Elde silah savaşan İslamcı mucahitler, Amerika'nın dünkü ihtiyacıydı. Sosyalist sistem yıkıldıktan sonra, ABD'nin tüm dünya halklarına karşı gündeme getirdiği dayatmalar, genel olarak İslam dünyasıyla, İslamcı inanç sahipleriyle ABD arasındaki çelişkileri keskinleştirmiştir. "Radikal İslama" savaş açan Amerika'nın şimdiki ihtiyacı, hem dini kullanarak kitleleri uyutacak, ama kendisine de hiçbir pürüz çıkarmayacak işbirlikçi İslamcı iktidarlardır. AKP bunun için bir "model"dir. Emperyalizme karşı çıkan ülkelere, halklara karşı dün Usame Bin Ladin nasıl bir rol oynamışsa, bugün de Tayyip'ler aynı rolü oynamaktadır. Dünkü Usame de, bugünkü Tayyip de, kitlelerin Amerika'ya yönelmesinin önündeki engeldir. Dünkü Usame de, bugünkü Tayyip de ABD'ye karşı çıkan ülkelere karşı savaşmayı, onlara baskı yapmayı kendilerine görev bilmektedirler.

Amerikan işbirlikçiliğinin olduğu yerde, inançlar, idealler Amerika'nın hizmetine sunulmuştur. Amerika'yla işbirliği içinde olanlar bu nedenle dindar değil, din satıcısıdır. İslamcılık, sömürüyü onaylayan mantığıyla, iflah olmaz anti-komünizmiyle zalimlerle işbirliği içinde halka düşmanlık politikalarına kayabilir kolaylıkla. Dünkü Usame, bugünkü Tayyip bu konumdadırlar.

**Dünkü Usame,
Bugünkü Tayyip,
Zulme karşı olmak adına
zalimle birlik oldu.
Dini, Allah adına cihadi
Amerika'nın hizmetine
verdi.
Hak adına haksızlıkların
uygulayıcısı oldu. Adalet
adına, haksız ve gay-
rimeşru olanların yanın-
da yer aldı.
Ortadoğu'nun mazlum
halklarına karşı, zalimle
müttefik oldular.**

Genelkurmay Amerikan İşbirlikçiliğinin Adını Koydu “MİLLİ ÇIKARLARIMIZ”

AKP ile bütün çatışmalarını bir yana bırakarak, Amerikancılık zemininde buluşan Genelkurmay, İncirlik Üssü’nü halkımızdan gizleyerek kullandırmanın sorumluluğunu üstlendi. Onyıllardır bütün işbirlikçiliğini ve katliamlarını MİLLİ ÇIKARLARIMIZ kılıfıyla gizlemeye çalışan Genelkurmay, milliliğin değil, vatan hainliğinin, işbirlikçiliğin temsilcisidir

Genelkurmay, 16 Ocak günü düzenlediği brifinginde İncirlik Üssü’nün aylardır halkımızdan gizlenerek kullandırılmasının sorumluluğunu açıkça üstlendi. Onyıllardır Kürt halkına yönelik politikasından katliamdan, kandan başka bir şey olmayan Genelkurmay, Irak Kürdistanı’ndaki Kürt halkını da, “kan dökmekle” tehdit ettiği açıklamalarında, Kıbrıs’tan, Erdoğan’a verdikleri “PKK, bölücü, irticai ve aşırı sol terör örgütleri hakkındaki brifinge” kadar çeşitli konularda bilgiler verdi.

Konuşan ABD Genelkurmayı Değil!

Genelkurmay adına açıklamaları yapan Genelkurmay 2. Başkanı Org. İlker Başbuğ, AKP iktidarının suçüstü yakalanmış bir işbirlikçi ruhuyla açıklamakta zorlandığı İncirlik Üssü’nün ABD işgal güçlerine destek amaçlı kullandırılmasına şu açıklamayı getirdi:

“İncirlik Üssü’nün, Irak’taki Amerikan askerlerinin rotasyonu için kullanılması, Türkiye’nin milli menfaatlerine uygundur. Bakanlar Kurulu’nun 23 Haziran 2003’de aldığı karar yeterlidir. ABD, 28 Kasım 2003’te askerlerinin, İncirlik Üssü’nden, rotasyonunu talep etmiştir... ABD kuvvetlerinin yeniden yapılandırılmasında Konya Üssü’nü kullanmak istemesine olumlu yaklaşıyoruz. Konu SEİA Anlaşması çerçevesinde görülebilir.”

İncirlik’in, her türlü teçhizatla donatılmış, Irak’ta onbinleri katleden ve onların yerine katletmeye gidecek olan ABD askerlerine kullandırılmasını üstleniyor Genelkurmay. Ve bunu yaparken, “korumakla görevli olduğunu” her fırsatta dile getirdiği Anayasalarında belirtilmesine rağmen, yeniden TBMM’den tezkereye bile gerek görmüyor. Çünkü, işbirlikçiliğin gerekleri, bütün yasaların üzerindedir. AKP iktidarının Amerikancılığı ne ise, Genelkurmay da aynı zihniyetle ha-

reket ediyor.

Bu konuda TBMM kararı gerekli diyenlere de, kendi diliyle, “kesin sesinizi, ne anayasası, ne meclisi” diyor Genelkurmay. Nitekim, her konuda Genelkurmay’ın gözünün içine bakan CHP’nin bu açıklamaya hiçbir tepkisi olmamıştır. Halbuki, aynı CHP, bu açıklamadan bir gün önce, Genelkurmay’la aynı şeyi söyleyen AKP iktidarını sert bir dille eleştirmişti. Yine, tezkere gerekir diyen TBMM Başkanı Bülent Arınç da bu açıklamanın ertesinde “gerekmediğini” açıkladı.

Aynı şekilde, AKP’yi eleştiren köşe yazarları da suskunluğa gömüldüler.

Türkiye işte böyle yönetiliyor.

İşbirlikçiliği bütün çelişkilerin bir yana bıraktıyor, tüm işbirlikçileri Amerikancılık zemininde buluşturuyor, halka karşı “kenetleniyorlar”.

Amerikan İşbirlikçiliğinde “Millilik” Görenler, ABD Adına Düşünen, ABD Adına Katledenlerdir

Peki, işbirlikçiliğin “milli menfaat” diye nitelendirmesini nasıl gerekçelendiriyor Genelkurmay?

Irak’ın yeniden yapılandırılmasında oligarşiye “artı puan kazandıracağı” gerekçesine dayanıyor “milli menfaat”!

“Irak’ın yeniden yapılandırılması” denilen, Irak Kürdistanı’ndaki gelişmelerdir. Genelkurmay’ın yönetim ve uygulayıcılığını yaptığı oligarşinin “Kürt sorunu”ndaki politikası tıkanmıştır. Onyıllara dayanan inkar ve imha politikası sonuçsuzdur. Şimdi bu tıkanıklık, “biz Barzani ve Talabani’den daha iyi ve es-

Genelkurmay, AKP iktidarı ile birlikte VATANA İHANET suçunu işlemiştir. Vatan hainleri yargılanmalı ve cezalandırılmalıdır. Oligarşik düzen, vatan hainliğini ödüllendiriyor, ancak bu ülkede vatanseverlerin iktidarının günü de gelecek!..

ki bir işbirlikçiyiz” denilerek aşılmaya çalışılıyor. Kan denizinde boğulan “Kürt politikası”, işbirlikçiliğin batağına büyük bir arsızlıkla gidişin gerekçesi yapılıyor.

1 Mart tezkeresinin eskaza reddedildiği günleri hatırlayın. ABD Savunma Bakan Yardımcısı Paul Wolfowitz, başta Genelkurmay olmak üzere işbirlikçileri fırçalamış ve ordunun “liderlik rolünü yerine getirmediğini” söylemişti.

Ordu, şimdi “liderlik rolünü” yerine getiriyor.

Genelkurmay, şovenizmi körükleyerek işbirlikçiliğine destek bulmak istiyor. Amerikancılığın ve topraklarımızı yüzbinlerce kanlı postallarıyla conilere çiğnetmenin hiçbir gerekçesi olamaz. ABD’nin imparatorluk politikalarına, işgal suçuna destek, vatana ihanettir. AKP iktidarı ile birlikte Genelkurmay, vatana ihanetten yargılanmalıdır ve yargılanacakları günler de gelecektir.

“Milli Çıkarlar” Adına Hep Katlettiler!

Bu ülkede onyıllardır her türlü katliamcılığın, işbirlikçiliğin klasikleşmiş, artık bir çok kesimin midesini bulandırır hale gelmiş demagojinin adıdır, “milli çıkarlar.”

Kimi zaman oligarşi içi iktidar kavgalarında gündeme getirilse de, asıl olarak halkın hak ve özgürlük mücadelesine, devrimcilere karşı kullanılır. Halka karşı psikolojik savaşın karargahlarında üretilmiş, halka karşı kullanılan bir propagan-

da aracıdır. Halkın, bu demagojiyle, hem devrimcilerin katledilmesine, hem de emperyalizmin uşaklığının yapılmasına sessiz kalması sağlanmaya çalışılır.

Ülkemizi Amerika’nın eyaleti haline getirme sürecinin başını çeken Adnan Menderes’ten “Morrison Süleyman” a, Menderes’ten sonraki en büyük işbirlikçi olan Özal’dan onları geride bırakmaya aday olduğunu bir yılda kanıtlayan Tayyip Erdoğan’a kadar, ABD ile bütün ikili anlaşmalar, bütün işbirlikçilik kararları, halka uygulanan bütün baskı ve yasakların gerekçesi bu demagojidir.

MGK, Amerikan işbirlikçiliğini bu sözle açıklarken, içte de, bu Amerikancılıktan ayrı düşünülmemesi gereken katliamcılık politikasında sıkça başvurdu bu yalana. “Türkiye’nin milli çıkarları”na, “terörle savaş” eklendi ve binlerce devrimci dağlarda, hapishanelerde, evlerde, okullarda katledildi. En son 19-22 Aralık büyük hapishaneler katliamı da, “Türkiye’nin çıkarları” adına yapıldı. Tecriti sürdürmenin adı “Milli politika, devlet politikası” oldu.

Artık tartışılmayacak bir gerçektir:

İşgal ortaklığını bile milli menfaatler diye savunmaya kalkan generaller, ülkemizi Amerika’nın sömürgeci yapan asıl güçtür. 50 yıllık bütün katliamların birinci dereceden sorumlusu ordudur. Orduyu oligarşiden ayıranların bu ülkede bağımsızlıktan, demokrasiden yana olması mümkün değildir.

Irakta İşgale Hayır Koordinasyonu’ndan Eylem “Üsler Kapatılsın İşgale Hayır”

“Irak’ta İşgale Hayır Koordinasyonu”, İncirlik Üssü’nün kullanılmasına, ülkemizdeki ABD ve NATO üslerinin kullanılmasına son verilmesini istedi. Bu amaçla 18 Ocak’ta Taksim Gezi Parkı’nda yapılan eyleme, Temel Haklar da kitlesel olarak katıldı. Üssün işgal ortaklığı için kullanıldığı belirtilen açıklamada, “Ülkemiz egemenleri emperyalizmin en baş işbirlikçilerindendir. Dünya halklarının çıkarları emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı ortaktır. Emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı birlikte mücadele etmek bu nedenle zorunluluktur.” denildi. “Yanki Ülkemizden Defol, Katil ABD İşbirlikçi AKP, Emperyalistler Değil Direnen Halklar Kazanacak, Üsler Kapatılsın Tecrit Kaldırılsın” sloganlarının atıldığı, ve “Üsler Kapatılsın İşgale Hayır” pankartının açıldığı eyleme 150 kişi katıldı.

“Irakta İşgale Hayır Koordinasyonu”nun bir başka etkinliği de, aynı gün Şirinevler Las-

tik-İş İstanbul Şubesi’nde düzenlenen panel oldu. “Irak’ta işgal ve direniş” konulu panele konuşmacı olarak Ayşe Yılmaz, Irak’ta bombalar altında Irak halkıyla acılarını ve direnişini paylaşan “Canlı Kalkan” Grup Yorum üyesi Cihan Keşkek ve şair Ruhan Mavruk katıldı. Cihan Keşkek, Irak’ta yaşadığı süreci anlattığı konuşmasında, Irak halkının gözlemine dayanarak, “işgal sürdükçe direnişte sürecektir” derken, Ayşe Yılmaz ve Ruhan Mavruk da halkların direnişi gücünü ifade eden konuşmalar yaptı.

Beyaz Saray Kapısı, Satış Yeridir

Cidde’de ABD sözcüsü gibi konuşan, ABD adına Müslüman ülkeleri tehdit eden Tayyip ABD yolunda.

Tayyip, Davos’tan Beyaz Saray’a kadar Türkiye’nin hangi değerini satacak?

Suudi Arabistan’ın Cidde kentinde düzenlenen ve Müslüman ülkelerin katıldığı Ekonomik Forum’da konuşan Tayyip Erdoğan, ABD adına, Müslüman ülkeleri tehdit etti. Cidde’deki konuşması paralelinde grup toplantısında da konuşan Tayyip Erdoğan, bütün Amerikancılar gibi, Amerika adına “**değişmeyi değiştirirler**” tehdidini yineledi. “*Ulusal kültürlerin küreselleşme içinde varlıklarını korumaları için değişim zorunlu bir dinamiktir. Değişimi yönetemeyenler, başkaları tarafından yönetilmenin acısını yaşıyorlar, bedel ödüyorlar. Cidde’de de aynı tezi işledik, değişim bir bütün, siyasal, ekonomik, kültürel ve sosyal değişimin iç içe geçmesi gereklidir.*” (Hürriyet 21 Ocak)

Burjuva basının pek beğendiği konuşmanın altındaki zihniyet, tam bir işbirlikçinin, efendisi adına düşünen, konuşan zihniyettir. “Değişim” dediği, Amerikan imparatorluğuna uyum olduğu çok iyi biliniyor. Bu söz sadece ona da ait değildir, tüm Amerikancılar’ın özellikle Irak sonrası atasözü olmuştur. Demek ki, hem ABD imparatorluğuna siyasi, kültürel, ekonomik olarak

uyacaksınız, hem de ulusal kültürünü korumuş olacaksınız; akla ziyan ve çelişkili açıklamada bir mantık aramak boştur. Tayyip’in Müslüman ülkeleri tehdit etmesinin altında yatan asıl neden, 25-30 Ocak tarihleri arasında yapacağı ABD gezisi öncesi, efendilerine “bakın istediğiniz gibi konuşuyorum” demek içindir.

Peki ne yapacak Amerika’da Tayyip?

Önce emperyalist tekellerin Davos Zirvesi’ne gidecek. Davos, geri bıraktırmış ülkelerin, zenginliklerini “yabancı sermayeyi çekmek” kisvesi altında pazara çıkardığı bir yerdir. Ecevit iktidarında resmen koltuk altında dosyalanmış halde KİT’lerin nasıl pazarlandığı unutulmadı. Erdoğan da, pazarlamasını yapacak.

Ardından ABD’ye geçecek olan Erdoğan, Amerikan okullarında okuyan çocuklarını ziyaretini bir kenara bırakırsak, asıl olarak satışını sürdürecektir.

Wall Street borsasını ziyaret, Amerikan Yahudi Kongresi Başkanı Norman Liss ile görüşme, patronların yemeğine katılım ve Bush ile görüşme... Açıklanan programdan bazıları böyle. Dolar piyasasının belirlendiği borsada, Türkiye’nin hangi çıkarlarını koruyacak acaba? Yahudi lobi si ile, Filistin halkının acılarını dile getirmeyeceğine göre, neyi görecek?

Elbette asıl tavizlerin büyüğü, Bush ile görüşmede verilecek. Kendisine başbakanlığın yolunu açan Bush’a satacağı “mallar” arasında baş sırayı “din” alıyor. Tayyip, her şeyden önce, Amerikan emperyalizminin sömürü ağını genişletmek için desteklediği “model ülke” ile dini satışa sunuyor. Hele bir de İncirlik, işgalcilerin ayaklarının altına serilmişken, Erdoğan iktidarı na emperyalist desteği tazeleyecektir.

Sayı 95

7

25 Ocak
2004

Genelkurmay’ın “stajeri” olmayı kabullenmek onursuzluktur

Genelkurmay brifinglerine bugüne kadar alınmayan “İslamcı” Yeni Şafak Gazetesi, AKP’nin iktidar olması ile birlikte devletçi çizgiye daha da kaymasının semeresini aldı. Toplantıya katılan gazetenin Ankara Temsilcisi Mustafa Karaalioğlu, bu durumu “*demokrasi açısından umut verici bir adım*” olarak değerlendirdi. (19 Ocak)

Genelkurmay ise bu “yeniliği”, “Yeni Şafak staja alındı” sözleriyle açıkladı. Sanki bu ülkenin her şeyinin sahibi, her şey onlardan soruluyor. Basın özgürlüğünün “sınırlı mı” yoksa, “sınırlı sorumlu mu”, ya da “sınırsız sorumlu mu” olacağının kıstaslarını on-

lar belirliyor. Ve hiçbir basın örgütü, hiçbir basın organı bu duruma isyan etmiyor.

Yeni Şafak açısından, “stajer” olmayı kabullenmek ise tam bir utançtır. AKP İslamcılığının, halkı aldatmanın borazanlığını yapan **Yeni Şafak şimdi bu staji nasıl geçecek?** Biz yolunu gösterelim!

YeniŞafak

“Stajda başarı” için yol belli; daha fazla kontra yayını yapın, daha fazla devrimci düşmanlığı yapın, o çok iyi bildiğiniz anti-komünist yayınlarınıza hız verin. Mesela, ölüm orucu gazilerini ihbar edin, boy boy fotoğraflarını yayımlayın, mesele devrimcilere haber bültenlerinizde “terörist” derken büyük bir şevk duyduğunuzu daha açık belli edin! Zulme, ölümlere, yoksulluğa sırtınızı dönün...

Staji böyle geçersiniz!

gençlik, yılmayacak.

Soruşturmaların amacı artık kimse için sır olmasa gerek. Örgütsüz, apolitik bir gençlik istiyorlar. Üniversiteleri F tipleştirmek, gençliği birbirinden tecrit etmek, yalnızlaştırarak, istedikleri gibi yönetmek istiyorlar. Bu onursuzluğa boyun eğmeyenleri de okullardan dışarı çıkararak, YÖK'ün çiftliklerini yaratmak istiyorlar. Protestolar da işte

Öğrenci gençliğin soruşturmalara karşı eylemleri, baskılara, gaz bombalı saldırılara, yeni soruşturma ve cezalara rağmen kararlılıkla sürüyor. İstanbul'da açlık grevi ve gösterileri ile süren eylemler, Anadolu'da da yayılarak, gençliğin baskıyla teslim alınamayacağı bir kez daha gösteriliyor.

Örgütlü, düşünen, bilimsel eğitim isteyen, depolitizasyonun karşısına halklarının sorunlarına, mücadelelerine duyarlılıkla çıkan, örgütlenmelerini daha fazla sahiplenerek mücadelenin içinde yer alan

bunlara karşı sürüyor.

SORUŞTURMALARA KARŞI AÇLIK GREVİ

Çeşitli gençlik örgütlenmeleri tarafından oluşturulan birlik, 15-25 Ocak tarihlerinde yaptığı açlık greviyle, soruşturmaları ve cezaları protesto eylemlerini sürdürüyor. SDP İstanbul İl Binası'nda eylem iki grup halinde yapılırken, öğrenciler taleplerin dile getirildiği ve üzerinde açlık grevindeyiz yazan önlükler giydiler. Eylemin başladığı gün yapılan basın açıklamasında, açlık grevinin talepleri şöyle açıklandı:

- ❑ **Tüm Türkiye'deki soruşturmalar, cezalar geri çekilsin**
- ❑ **Disiplin yönetmelikleri fesh edilsin**
- ❑ **Katil polis ve jandarma üniversitelerden çıkarılsın**
- ❑ **Öğrenci eylemleri nedeniyle tutuklu bulunan arkadaşlarımız serbest bırakılsın**

Grup Yorum Gençliğin Yanında

Açlık grevinin başladığı gün, Grup Yorum da söylediği türkülerle gençliğe desteğini dile getirirken, eylem süresince çeşitli kurumlar ziyaretler gerçekleştirdi. TAYAD'lı Aileler, Temel Haklar, DEHAP, ESP, Eğitim-Sen, Liseli Gençlik Ümuttur dergisi, İstanbul Liseli Gençlik Platformu, EHP, Trakya Öğrenci Platformu, Antalya ve Dicle Gençlik Dernekleri, devrimci basın emekçileri, Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu ve daha birçok demokratik kitle örgütü destek verenler arasında yer alırken, bir liseli de bir günlük destek açlık grevi yaptı.

Baskılar, 'Tecrit'in Üniversitelere Yansıyan Uygulamalarıdır

20 Ocak'ta görevi ikinci gruba devreden birinci grupta yer alan öğrencilerden, Hasibe Çoban, Tuna Altan, Gülhan Kaya, Hürcan Büyükalçıkaya, Mesut Kahraman, Hüseyin Bozdağ ve Pınar Güngör ile soruşturmaların hedefi ve açlık grevinin nedenleri üzerine görüştük.

Soruşturmaların amacını, "korkutmak sindirmek, örgütlenmelerin önüne geçmek, YÖK'ün bas-

kısı altında tek tip öğrenci yaratmak” olarak açıklayan İstanbul Gençlik Derneği üyesi **Hasibe Çoban**, tüm gençlik örgütlenmelerinin hedeflendiğini belirtti. Bu nedenle kampanyaya herkesi katmaya çalıştıklarını belirten Çoban, ancak katılmayanların, tek başlarına yapanların, bir eyleme gelip bir diğerine katılmayanların da olduğunu dile getirerek, tüm gençliğin bu saldırıya karşı tüm güçleriyle karşı koymak zorunda olduğunu altını çiziyor. Açlık grevinin taleplerini sıralayan İstanbul Gençlik Derneği’nden **Pınar Güngör** ise, üniversitelerin F tiplerinden bir farkı olmadığını belirtiyor ve “öğrenciler birbirinden tecrit edilmektedir” diyor. Ankara’da miting düzenleneceğini dile getiren Güngör, gençliğin kararlılığını, “mücadelemize devam edeceğiz. Hem haklarımızı hem de örgütlü mücadelemizi savunmaya devam edeceğiz.” sözleriyle dile getiriyor.

Özgür Gençlik’ten **Gülhan Kaya** ve **Tuna Altan** sistemin istediği insan modelinin, düşünmeyen, sorgulamayan, toplumsal olaylardan uzak, bir insan modeli olduğunu altını çizerek, gençliğin sistemi sorguladığı için soruşturulduğunu belirtiyorlar ve “her ne kadar çok fazla öğrenci kitlesini sokağa taşıyamasakta onların gündemine de bu olayları sokmayı başardık” düşüncesini dile getiriyorlar. Ekim Gençliği’nden **Mesut Kahraman** ve **Hüseyin Bozdağ** da muhalif öğrencilerin susturulmak istendiğini vurgulayarak, “bu saldırıyı bundan 4 yıl önce cezaevlerinde yapılan katliamlarla benzeştirebiliriz. Cezaevlerinde de sorun toplumun öncü unsurlarını teslim almak ve sosyal yıkım programlarını emekçilere rahatça uygulamaktı” sözleriyle, saldı-

rının tüm halk kesimlerini kapsadığını belirtiyorlar. Açlık grevine, Emekçi Hareket Partisi Gençliği’nden katılan **Hürcan Büyükalçıkaya** da soruşturmanın gençliği sindirmeyi amaçladığı görüşünde hemfikir olduğu konuşmasında, öğrenci olduğu Eskişehir’deki uygulamalardan örnekler vererek, saldırının her yerde olduğunu belirtiyor ve ekliyor; “Devrimci mücadeleyi püskürtemezler, her zaman var olacaktır ve zafere varacaktır.”

Açlık Grevleri Anadolu’da

İstanbul’daki açlık grevi, 20 Ocak günü İ.Ü. Be-yazıt Kampüsü’nde yapılan eylemin ardından yeni gruba devredilirken, açlık grevleri Anadolu’ya yayılıyor.

Adana Çukurova Üniversitesi ile Mersin Üniversitesi öğrencileri, 21 Ocak günü, soruşturmalara son verilmesi, cezaların kaldırılması talepleri ile açlık grevine başladıklarını açıkladılar. Adana’daki eylem kampüste gerçekleşirken, Mersin’de DEHAP

Her Şey Soruşturma ve Ceza Gerekçesi

16 Aralık 2003’te şehit Feride Harman’ın mezarını ziyaret ettikleri gerekçesiyle Malatya İnönü Üniversitesi rektörlüğünün soruşturma başlatmasına öğrenciler tepki gösterdi. Tuba Büdüş, Fatih Öğretmen ve Çiğdem Dağdeviren isimli öğrenciler, 16 Ocak günü, Rektör Fatih Hilmioğlu ve polis hakkında suç duyurusunda bulundular.

TBMM Önü, “Yüksek Öğretim Kurumu’nun İçi” Mi? Isparta Gençlik Derneği Yönetim Kurulu Üyesi ve SDÜ öğrencisi **Selda Bulut**’a, TBMM önünde yapılan eyleme katıldığı gerekçesiyle, “Yüksek Öğretim Kurumu içinde izinsiz toplantı düzenlemek” maddesinden 1 yıl uzaklaştırma cezası verildi. Demek ki, TBMM önü üniversitenin içi oluyor! Isparta Gençlik Derneği yaptığı açıklamada, rektörlüğün nasıl bir öğrenci istediğini de anlatıyor.

“Arkadaşımız okul yönetimi ile görüştüğünde, ‘pişmanım, üzgünüm, özür dilerim, bir daha böyle bir şeye katılmayacağım deseydin bu cezayı almazdın’ şeklinde bir ifade ile karşılaştı. Okullarda öğ-

rencilere uygulanan baskılara şimdi de pişmanlık dayatması ekleniyor. Yıldırımayacaklar.”

Yine Gençlik Deneği üyesi **Özgür Değirmenci** de, “öğrenciye yakışmayan harakette bulunmak” maddesinden bir ay uzaklaştırma cezası aldı. Ancak tüm ısrarlara rağmen, Dekan Yrd. Ahmet Arı, bu “yakışmayan hareketin” tanımını yapamadı. AKP emretti, polis istedi, uzaklaştırdım; çünkü sen örgüt-lüsün. Başka gerekçeye ne gerek var!

Emir Validen, Ceza İdareden! Hatay’da 6 Kasım YÖK’ü protesto eylemine katıldıkları gerekçe-siyle, Ali Vurucu ve Akay Beyaz isimli öğrenciler, birer dönem okuldan uzaklaştırıldı. Soruşturmanın Valiliğin talimatı ile açıldığını bizzat ifade alan öğ-retim üyelerinin söylediğini dile getiren öğrenciler, so-ruşturmaların keyfilliğini, öğrenci olmayan üç kişiye de soruşturma açılmasını örnek gösterdiler.

Adana’da alternatif açılışa katılanlardan, Gençlik Derneği üyesi Ceyhan Ceyhan ve Özcan Hır’a 1 ay, Burçin Bunaz’a 1 dönem uzaklaştırma cezası verildi. Daha önce de 24 öğrenciye ceza verilmişti. Onlarcası hakkındaki soruşturma ise sürüyor.

Anadolu kentlerinde de protestolar sürüyor / Eskişehir

binasında yapıyor.

Bu arada Çukurova Üniversitesi'nde 20 Ocakta yapılan eylemle soruşturmalar protesto edildi. 300 kişinin katıldığı eylemde Gençlik Dernekli öğrenciler de yer alırken, HÖC de destek verdi. **"Soruşturma Terörüne Son, Cezalar Geri Alınsın"** pankartının açıldığı eylemde, rektör, öğrencilerin görüşme talebini reddetti.

Baskılara Direneceğiz

Soruşturmalar, cezalar, polis saldırıları çeşitli kentlerde yapılan eylemlerle protesto edildi.

❑ **Samsun Gençlik Derneği**'nin, 19 Ocak'ta düzenlediği basın toplantısında konuşan Başkan Yardımcısı Serpil Arslan, AKP'nin diğer iktidarlardan devraldığı halka karşı saldırı ve baskı politikasını en iyi şekilde yürüttüğünü belirtti.

❑ Eskişehir üniversitelerindeki öğrencilere açılan soruşturmalar 17 Ocak günü yapılan protesto yürüyüşü ile protesto edildi. "Soruşturmalar Hayır/AÜ, OGÜ Öğrencileri" pankartının açıldığı eylemde "F Tipi Üniversite İstemiyoruz, Haklıyız Kazanacağız" sloganları atıldı.

❑ Edirne Ayşekadın Kampüsü'nde yapılan eylemde soruşturma terörü protesto edilirken, aynı günlerde de "katılımcılık" şovuyla YÖK Yasa Tasarı-

sı'nın hazırlandığına dikkat çekildi. Edirne Gençlik Derneği Girişimi'nin de yer aldığı eylemde "Baskılar Tutuklamalar Soruşturmalar Bizi Yıldırılmaz" sloganları atıldı.

❑ **Bursa'da** Özgür Gençlik ve Uludağ Gençlik Dernekli öğrenciler 17 Ocak'ta, Fomara Meydanı'nda **"Soruşturmalar Hayır! Polis ve Jandarma Terörüne Son!"** pankartı açarak eylem yaptı. "F Tipi Üniversite İstemiyoruz, Soruşturma Terörüne Son, Baskılar Bizi Yıldırılmaz" dövizlerinin açıldığı ve "Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganlarının atıldığı eylemde yapılan açıklamada, dayanışma çağrısı dile getirildi.

❑ Eğitim-Sen ve Bolu İzzet Baysal Üniversitesi öğrencilerinin yaptığı eyleme Gençlik Derneği Girişimi öğrencilerinin de aralarında bulunduğu 75 kişi katıldı. "Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız" ve "Gözettiler, Soruşturmalar, Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganlarının atıldığı eylemde yapılan açıklamada saldırılar kınandı.

❑ Elazığ Gençlik Derneği Girişimi, üniversitelerde demokratik mücadele veren ve hak talebinde bulunan öğrencilere açılan soruşturmaları 17 Ocak'ta yaptıkları basın açıklamasıyla kınadı.

❑ Beyazıt Meydanı'nda düzenlenen eyleme polisin gaz bombalı vahşi saldırısı, İHD'de düzenlenen basın toplantısı ile protesto edildi.

❑ İzmir Ege Üniversitesi Rektörlüğü'ne yürüyen öğrenciler soruşturmaları protesto etti. 100 öğrencinin katıldığı eylemde, Gençlik Derneği de yer aldı. 2 öğrenci rektörle görüşürken, rektör, İstanbul'da yaşanan soruşturma ve tutuklamaları, gülünç ve anti-demokratik olarak niteledi.

❑ **Siirt'te** öğrencilere açılan soruşturmaları protes-

saldırıların soruşturmalarla sürdüğü belirtildi. Tüm bunlarla haklarını aramayan sormayan her şeye boyun eğen bir gençlik ve halk yaratılmak istendiğini dile getiren öğrenciler, "saldırıları püskürteceğiz, haklarımızı savunacağız" dediler. "F Tipi Üniversite İstemiyoruz, Tecrite ve Sansüre Son, Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız, Gençliğin Sesi Susturulamaz, Yargılanan Arkadaşlarımız Serbest Bırakılsın, Soruşturmalara Hayır Cezalar Geri Çekilsin" dövizlerinin açıldığı eylem, sloganlarla sona erdi. Duruşma, öğrencilerin ifadesinin alınmasının ardından ertelendi.

Gençlik Yargılanıyor!

Ülkemizde Gençlik Dergisi'nin polis tarafından basılmasıyla gözaltına alınıp tutuklanan arkadaşlarının, 1 Eylül günü yapılan duruşmalarına **"107 Ölü Var Hangi Barış"** pankartıyla katılan ve polisin vahşi saldırısı sonucu gözaltına alınan İstanbul Gençlik Derneği üyesi öğrencilerin ilk duruşması 19 Ocakta yapıldı. Sultanahmet Adliyesi'ndeki duruşma öncesi Gençlik Dernekli öğrenciler bir basın açıklaması yaptı. En meşru, demokratik, yasal haklarını kullandıkları için haklarında açılan davadan dolayı adliyede olduklarını belirten öğrenciler, arkadaşlarının gözaltında işkencelere maruz kaldıklarını, bunun sonucu iki arkadaşlarının ciddi şekilde yaralandığını, bir ameliyat geçirdiklerini belirttiler.

6 kişinin tutuklandığı protesto eyleminin demokratik bir eylem olduğunun belirtildiği açıklamada,

to etmek amacıyla kente gitmek isteyen Diyarbakır Dicle Üniversitesi öğrencileri, kente sokulmadı. 17 Ocak günü Siirt girişinde panzerle önü kesilen öğrencilere saldıran polis yedi öğrenciyi yaraladı.

❑ **Ankara'da** Gençlik Dernekli öğrencilerin de bulunduğu öğrenciler, 17 Ocak'ta Yüksel Caddesi'nde bir eylem düzenlediler. "Soruşturmalar, Tutuklamalar, Baskılar Bizi Yıldırılmaz" ve "F Tipi Üniversite İstemiyoruz" sloganları atan öğrenciler temsili olarak YÖK'çüleri yargıladı. Eyleme Aydın sanatçılar Mehmet Özer, Temel Demirer ve Sibel Özbudun ile TAYAD'lı Aileler de destek verdi.

❑ 17 Ocak'ta Erzincan Gençlik Derneği'nin de yer aldığı öğrenciler Erzincan ve diğer illerdeki soruşturmaları protesto ettiler. Eylemde "F Tipi Üniversite İstemiyoruz" sloganları atıldı.

❑ Üniversite öğrencilerine liselilerden de destek geldi. Gençlik Derneği Liseli öğrencilerinin de bulunduğu İstanbul Sangazi Mehmetçik Lisesi öğrencileri "Soruşturmalar, Özelleştirmelere, Paralı Eğitime Hayır" pankartıyla eylem yaptılar.

Gençlik, Teziç'in "Katılımcılık" Oyununa İnanmadığını Eylemle Gösterdi

YÖK yeni yasa tasarısını, öğrenciler dahil bir çok kesimin görüşlerini alarak hazırladığını belirten yeni YÖK Başkanı Erdoğan Teziç'e gençlik inanmıyor. 19 Ocak günü üniversiteler arası üst kurul toplantısının yapıldığı Yıldız Teknik Üniversitesi'nde yapılan eylem bunun bir ifadesi oldu. "Soruşturma-

Teziç'in "katılımcılık" oyunu eylemle teshir edildi

lar, Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganları ve "Soruşturmalar Hayır, Açlık Grevindeyiz" pankartı ile oditoryum binasına kadar yürüyen öğrenciler, gençliğe söz hakkı verilmesini ve soruşturmaların geri çekilmesini istediler. Açlık grevindeki soruşturma mağduru öğrencilerin Teziç'le görüşme ve hazırladıkları YÖK Yasa Tasarısı değerlendirmesini Teziç'e verme talepleri, Teziç tarafından reddedildi. Böylece katılımcılığın yalandan ibaret olduğu görüldürken, öğrenciler basın açıklaması yaptı. Açıklamanın ardından konuşan açlık grevinde olan iki öğrenci de "üniversitelerin gerçek sahipleri biziz" dediler.

Sermayenin Üniversiteleri

YÖK yasasına karşı eylemlerden biri de, Taksim Meydanı'ndaydı. 17 Ocak'ta yapılan eylemde, YÖK'ün aynı YÖK olduğunu belirterek, "Üniversiteler bugünkü haliyle tecrit edilmektedir. Sorgulayan ve düşünen öğrencileri okuldan atarak, kendi istedikleri gibi sisteme uygun kalifiye elemanlar yetiştirmeye çalışmaktadırlar." dediler. Açıklamada, YÖK taslağının, üniversitelerin sermayenin şirketleri yaptığı belirtildi.

Sayı 95

11

25 Ocak
2004

Elazığ'da Faşist Saldırıya Protesto

Fırat Üniversitesi öğrencisi ve **Elazığ Gençlik Derneği** Girişimcisi Ali Kemal Taşdelen'e yapılan faşist saldırı ile ilgili olarak rektörle görüşmeye giden üç öğrenciler de faşistlerin saldırısına uğradı. 13 Ocak günü önce okul içinde 15 kişilik faşist bir grubun saldırısına uğrayan Mustafa KENLİÇ, Sercan ZÜLAL, Ali Kemal TAŞDELEN isimli öğrenciler, faşistlerin saldırısını püskürttüler. Ancak faşist saldırı bununla bitmedi. Polis destekli faşistler, okul çıkışında üç Gençlik Derneği Girişimcisine 50 kişilik sopa, bıçaklı bir grup halinde saldırdılar. Öğrenciler çeşitli yerlerinden yaralanırken, ÖGB ve polisin saldırıyı bilmesine rağmen önlem almadığı ve saldırı için zemin hazırlamaya çalıştığı gözlemlendi.

Saldırının ardından adliyeye giderek faşist grup, ÖGB ve polisler hakkında suç duyurusunda bulunan öğrenciler, Adliye çıkışında kalabalık bir grubun katılımı ile bir basın açıklaması yaptılar. Rektörlüğün görüşmeyi reddetmesinden itibaren saldırının planlı olduğu söylenen açıklamada, "Baskılar Bizi Yıldırılmaz, Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız" dövizleri

açıldı ve sloganları atıldı.

Elazığ başta olmak üzere, gençliğe yönelik sivil faşist saldırılar, baskılar ve soruşturmalar, **Dersim'de** 150 kişinin katıldığı bir eylemle protesto edildi. Dersim Gençlik Derneği Girişimi ve Dersim Öğrenci ve Gençlik Birliği öğrencilerinin düzenlediği eyleme TAYAD'lı Aileler ve Temel Haklar da dövizleriyle destek verdi. Polisin yoğun güvenlik önlemini aldığı eylem sırasında sık sık "Baskılar Bizi Yıldırılmaz, F Tipi Üniversite İstemiyoruz, Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganları atılırken, yapılan açıklamada, "Dersim gençliği her zaman olduğu gibi yine bu saldırılara karşı mücadelesini sürdürecektir" denildi.

Faşist saldırı ve baskılar Dersim'de protesto edildi

Gençlik Dernekleri Federasyonu Girişimi Adına Serkan Onur Yılmaz Teziç Gözboyuyor, Baskıcı YÖK Duruyor

amaçları ise YÖK'ün şu anda daha ılımlı, daha yumuşak bir tutumu oldu-

ğunu, yani öyle tanındığı gibi baskıcı bir kurum olmadığını kanıtlamak.

YÖK'ün ne olduğu, nasıl kurulduğu çok iyi biliniyor. Ayrıca Teziç'in öğrenci, öğretim görevlileriyle yasa tasarısı için görüşüyoruz dediği dönemde, öğrenciler yasal haklarını kullandıkları için soruşturmalarla boğulmaya çalışılıyor. Bir anda Türkiye'nin her yerinde, merkezi olduğu açık şekilde yoğun bir şekilde soruşturma terörü yaşanıyor. Bizler onların bu gözboyamaya aldanmayacak ve taleplerimiz doğrultusunda mücadelemize devam edeceğimizi söylüyoruz.

Biçimsel Değişiklik

Tasarının içeriğine baktığımızda da bir değişiklik yok. Anayasa değişikliği gerekçesiyle YÖK'ün üye sayısı ve yapısı aynen korunuyor. Yine üniversitelerle ilgisiz kuruluşlara yer veriliyor. Yani eskisinin özüne dokunmadan, yapılan birkaç biçimsel değişiklik ile gözboyanıyor.

Ayrıca yaptıkları değişiklikler esasen kadrolaşmaya yönelik. Keza ÖSYM'nin yapı ve statüsü ile ilgili hiçbir değişiklik yok. Öğrencilere ölüm-kalım olarak dayatılan sınav sistemi başlarına bela olmayı sürdürecektir. Meslek liselerinin üniversiteye girişleri önündeki engel devam edecek.

Basında alkışlanan, desteklenen bu tasarının, incelendiğinde şu anda gündemde olan tasarıdan pek bir farkı yoktur. YÖK'ün özündeki baskıcı, anti-demokratik yönüne dokunulmuyor, sadece biçimsel birkaç değişiklik sözkonusu olan. Hiçkimse bu tasarıyla YÖK'ün demokratikleşeceğini, öğrenciler için olumlu olacağını düşünmesin. Bunu yaşayarak göreceğiz. Bu doğrultuda yaptıkları manevralardan etkilenmeden mücadelemiz aynı hızıyla devam edecektir.

Gençlik Dernekleri tarafından kurulma aşamasında olan Gençlik Dernekleri Federasyonu Girişimi Adına Serkan Onur Yılmaz, Teziç'in yeni YÖK Yasa Tasarısı'nın hazırlanışını ve tasarımı dergimize değerlendirdi.

Katılımcılık Yalan

Görüşmeleriyle ilgili olarak Radikal Gazetesi'nin "Alkışlar Teziç'e" başlıklı haberinde, daha önceden YÖK'ü protesto eden öğrencilerin şimdi TEZİÇ'i alkışladığı yazılıyordu. Te-

ziç'in görüştüğü öğrenci temsilcileri ne YÖK'ü protesto edenlerdir, ne de öğrencileri temsil edebilirler. YÖK'ün belli standartları doğrultusunda seçilmişlerdir. Bizlere, yasal haklarımızı kullandığımız, örgütlendiğimiz için disiplin soruşturmaları açılıyor. Böylelikle bizlerin öğrenci temsilciliği engelleniyor, çünkü seçilmenin şartlarından biri disiplin soruşturması açılmamış olması. Görüşeceği birileri varsa, gençliğin taleplerini dile getirenlerdir, YÖK'ü eleştirebilenlerdir. YÖK'le hiçbir sıkıntısı olmayanlar değil. Daha önemlisi, bu "düşüncelerini alma" iddiaları bir oyundan ibaret.

Son yıllarda öğrencilerin YÖK muhalefetinin artış göstermesi, YÖK'ün halk nezdinde teşhir olmuşluğunu düşünürsek böyle bir yola başvurmaları normaldir. Burada vermeye çalıştıkları mesaj, "yıllardır söz-karar hakkı istiyordunuz, buyrun sizlerin görüşlerinizi alıyoruz" demek. Bir başka

Serkan Onur Yılmaz

Sayı 95

12

25 Ocak
2004

"Basın Yok, Siz Basın Açıklaması Değil Eylem Yapacaksınız!"

Bu akla ziyan ifadeler Zonguldak polisinin, tüm ülkede örnekleri görülen keyfiliğini yeterince anlatmaktadır. 16 Ocak günü Karaelmas Üniversitesi Karabük Teknik Eğitim Fakültesi'nde basın açıklaması yapmak isteyen öğrenciler polis tarafından engellendi. Okulu tam anlamıyla kuşatan polis, önce yerel basın mensuplarını "haber yaparsanız, radyonuzu, gazetenizi kapatırım" tehditleriyle uzaklaştırdı, ardından da öğrencilere müdahale tehdidinde bulunarak, **"Burda basın yok. Sizler basın açıklaması değil, eylem yapacaksınız. Buna izniniz yok"** diyerek eylemi engelledi. Bunun üzerine öğrenciler açıklamalarını kantin ve yemekhanede okudular.

Kayseri Gençlik Derneği Kuruldu

Oligarşinin gençliği örgütsüzleştirme saldırılarının sonuçsuz kalacağına bir cevap da Kayseri'den geldi. Bir süredir girişim olarak faaliyetlerini sürdüren Kayseri Gençlik Derneği başvurusunu yaparak tüzel kişiliğini aldı. *"Gençliğinin akademik, demokratik ve kültürel gelişimine katkıda bulunmak, halkımızın sorunlarına birlikte çözüm bulmak için çalışmalarımıza devam edeceğiz."* diyen Gençlik Derneği, Kayseri gençliğine, faaliyetlerine katılma çağrısı yaptı.

Derneğe ulaşmak için:

Adres : Cumhuriyet Mah. Sultanhamam Cad. Devir İş hanı No:13 Kat:3 / Tel: 0 (352) 221 19 00

Gençlik Şehitlerini Unutturmuyor

Katledilen TÖDEF'liler Anıldı:

Dicle Gençlik Dernekli öğrenciler, 12 Ocak 1995'te polis tarafından katledilen Refik Horoz, Selim Yeşilova, Hüseyin Deniz ve Reyhan Havva İpek'i andılar. “**Unutmadık, Unutturmayacağız**” diyen öğrencilerin, TÖDEF'lilerin katledildiği evin önünde açıklaması sırasında polisin son dönemde Diyarbakır'da uyguladığı keyfi “kimlikleri kamerası kaydetme” uygulamasıyla karşılaştılar. Açıklamayı engellemeye çalışan polis, bırakan karanfilleri parçalarlarken, öğrencileri de tartakladı. Yüzlerce polisin kuşattığı anma sırasında sürekli tacizler yaşanırken, polis “biz de unutturmayacağız” sözleriyle katliamı bir kez daha üstlendi. Öğrenciler, polisin saldırganlığı ve yasadışı kamera kaydı hakkında suç duyurusunda bulundular.

Soner Pektaş Anıldı: Tedavi edilmediği için yaşamını yitiren Gençlik Derneği üyesi Soner Pektaş, Isparta, Antalya ve Burdur gençlik dernekleri tarafından, Denizli'deki mezarı başında anıldı.

Dev-Genç'li Birtan Altunbaş, Ankara Devrimci Gençliği tarafından sıkılı yumruklar ve “Dev-Genç'liler tükenmez” sözleriyle anıldı.

web : www.kayserigenclikdernegei.cjb.net

Baskılara ve YÖK'e Karşı Eylemler

Bu arada Kayseri'de Gençlik Derneği'nin de yer aldığı İşgal Karşıtı Platform tarafından bir dizi etkinlik gerçekleştirildi. Eğitim-Sen binasında, "Soruşturma Terörü Gençliği Yıldırılmaz" konulu bir basın açıklaması yapan gençlik, 18 Ocak günü de, Nasıl Bir Eğitim, Nasıl Bir Üniversite konulu bir paneli, yine Eğitim-Sen binasında gerçekleştirdi. Halen platform tarafından soruşturma terörüne karşı bir imza kampanyası ise sürdürülüyor.

Örgütlü Olmak Ya Da Olmamak

gençlik'den

Soruşturmalar artarak sürüyor. Geçtiğimiz hafta öğrenciler birçok protesto eylemi yaptı. Açlık grevi sürüyor. YÖK Başkanı Erdoğan Teziç yeni tasarısı ile ilgili yaptığı açıklamada, "Bu metin benim değil. Üniversitenin sivil toplum kuruluşlarının öğrencilerin öğretim üyeleri derneklerinin görüşlerini alarak hazırladık. Bu ortak görüşleri Anayasa'ya aykırı olmayacak şekilde **hukuki kılıfına** oturtmaktır çabamız." dedi.

Hangi hukuk, "kılıfa uyabilmek" için ne yapmak gerekir?

YÖK, 12 Eylül anayasasına dayanıyor. **Cuntanın Anayasası ne kadar demokratik ve hukuki ise** YÖK'ün taslağı da o kadar hukukidir. Bu anayasa öyle demokratik ki, kitapları toplatıyor, yasaklıyor, yasal dergi çalışanlarını tutuklatabiliyor. Bu Anayasa'nın demokratik(!) bir kurumu olan YÖK de üniversiteleri daha demokratik hale getirebilmek için yüzlerce öğrenciyi soruşturma açıyor. Yani üniversiteleri demokratikleştirmek için yeni tasarısı "hukuka uydurabilmek" için okullardan ilerici öğrencileri çıkarıyor.

Aralık ayının ikinci haftasından sonra İ.Ü. öğrencilerinin okula girmeleri, alınan "ihtiyati tedbir" kararı ile engellendi. Eğer öğrenci okula girerse okuldan atılacaktı. Açlık Grevine başlamadan birkaç gün sonra bu karar kaldırıldı. Bu, bir kazanım gibi görünse de, YÖK'ün "hukuka uydurma" oyunlarından biriydi. Ardından hemen gelen 1 veya 2 dönem uzaklaştırma cezaları bunu gösterdi.

Teziç öğrencilerin fikirlerini aldık diyor. Öğrenciler okula giremiyor ki, hangi öğrencinin fikrini aldınız? Öğrenciler toplantının olduğu solona dahi alınmadılar. Öğrenci Temsilciler Konseyi'nin (ÖTK) fikirlerini aldılar. ÖTK'da temsilciyi rektör seçer, seçilen öğrenciler rektör tarafından güdülür ve geneli faşisttir. Çobanı rektör olan bu sürü, çoban nereye derse oraya yönelir. ÖTK'ların kılavuzu YÖK, YÖK'ün kılavuzu oligarşi olunca ortaya aynı faşist zihniyeti taşıyan tasarısı çıkar.

YÖK'ün hukukileşmek için başlattığı **soruşturma terörü** sürüyor. Yapılan eylemleri ise sansürleyerek yayınlamıyorlar. Açlık grevinde olan öğrencilerin neden bu eylemi yaptıklarının bilinmesini istemiyorlar. Oligarşi kendi terörünü öğrencilere mal etmeye çalışıyor. Medya sadece öğrencilerle polisle çatıştıklarında ya da dayak yediklerinde gösteriyor. Şiddeti yaratanın öğrenciler olduğu izlenimi vermeyi eksik etmiyorlar. YÖK'ün "demokratik" yaptırımları sadece soruşturmalar değil. Öğrencileri adım adım izlemek, suçluluk psikolojisine sokmak, mücadelesinin önüne geçmek ve tecrit edebilmek için kameralar yerleştiriliyor okullarımıza.

Tüm bu hukuksuzluğa, soruşturmalara karşı çözüm yolumuz, örgütlü mücadeledir. Bir amacımız var. Halk için bilim halk için eğitim parasız demokratik bir üniversite istiyoruz. Bu amaca ulaşmanın yolu örgütlenmek. Haklarında soruşturma açılan öğrenciler ya örgütlüydüler ya da demokratlardı. Yani mesele örgütlü olmak ya da olmamakta düğümleniyor. Onlar örgütsüzlüğü dayatıyor, bizim cevabımız, daha fazla örgütlenme olmalı.

Sayı 95

13

25 Ocak
2004

- **Çanakkale’de açılan davada katliamcılar yargılanacak!**
- **‘Hayata Dönüş’ sahtekarlığının maskesini yırtıp atmak için**
- **‘Zaman aşımı’ oyununa bu kez izin vermemek için...**
- **30 Mart’ta Çanakkale’de Olalım**

KATLIAMCILARIN YAKASINA YAPIŞALIM!

19-22 Aralık 2000’de oligarşi tarafından gerçekleştirilen Çanakkale Hapishanesi katliamına ilişkin, aradan üç yıl geçtikten sonra katliamın faillerinin sadece bir kısmını kapsayan bir dava açıldı. Aşağıda bu davayla ilgili olarak TAYAD’lı Aileler’in yaptıkları çağırışı yayınlıyoruz:

Sayı 95

14

25 Ocak
2004

Üç yıl önceyi, hiç unutulmaması gereken bir tarihi hatırlamanın zamanı şimdi.

19-22 Aralık 2000’de; Çanakkale Hapishanesi kan gölüne çevrildi. Yüzlerce tutsak kurşunlarla, bombalarla yaralandı. Dört tutsak katledildi. 19-22 Aralık katliamında kullanılan toplam 20 bin gaz bombasının 5 bini Çanakkale’de kullanılmıştı. Sadece bu bile Çanakkale’deki vahşetin, azgın saldırganlığın boyutunu göstermeye yeter.

Çanakkale’deki tutuklulardan Sultan Sarı, Adli Tıp Raporu’na göre "küt bir cismin süratle göğüs duvarına çarpması" sonucu katledildi; göğsüne çarpan "**küt cisim**", işte o gaz bombalarından biriydi. Üzerinde "*insan bulunan kapalı yerlerde kullanılmaz*" yazan bombalar, **nişan alınarak** tutsakların üzerine atılmıştı. Tutuklu İlker Babacan "**başına isabet eden göz yaşartıcı bomba**" ile katledildi. Fahri Sarı, "**ateşli silahla**" katledildi. İddianamenin yazmadığı bir "ölüm" daha var Çanakkale’de: **Fidan Kalşen**. O, bu vahşete karşı arkadaşlarını korumak, zulme dur demek için bedenini ateşe vererek şehit düşmüştür. Onun "saldırışı durdurmazsanız kendimi yakarım" haykırıları, katillerin kurşunları ve bombalarıyla cevaplanmıştır. Onun ölümünden de bu operasyonu gerçekleştirenler sorumludur.

• **30 Mart’ta bu vahşetin hesabını sormak için Çanakkale’de olmalıyız!**

Üç yıl geçti aradan;

O gün Çanakkale’de katledilen, yaralanan, işkenceden geçirilen tutuklu ve hükümlülerin yakınları olarak, üç yıldır adalet istiyoruz. Üç yıldır "Hayata Dönüş" diye adlandırılan katliam gerçeğini anlatıyoruz.

Katliamı, F tiplerini, tecriti unutturmak, yok saymak istediler. İzin vermedik. Çanakkale Hapishanesi katliamı hakkında üç yıllık "uzun soruşturmalar"(!) sonucu dava açmak zorunda kaldılar.

Katliam operasyonunda yer alan 3 üsteğmen, 37 astsubay, 16 uzman çavuş, 496 er ve 1 komiser, 10 polis olmak üzere 563 kişi hakkında açılan davada; katliamcılar, 3 tutukluyu **öldürmek**, 29’unu da **yaralamaktan** yargılanacaklar.

Düzen zorunluluktan açmıştır bu davayı. Katliam gerçeği hukuk dosyalarının arasında kaybedilememiştir; her biri tutsakların üzerinde patlayan 5 bin gaz bombası, örtbas edilememiştir.

Ne var ki, düzen bu davayı açmış olmasına rağmen, **katliamcıları aklamaya çalışmaktan** da geri durmayacaktır. Bunun yüzlerce örneğini yaşadık gördük.

Davanın ilk duruşması, 30 Mart’ta Çanakkale Ağır Ceza Mahkemesi’nde yapılacak.

Bu davayı da başka işkence, infaz, katliam davalarına benzetebilirler. **İzin vermeyelim!**

Katliamcılar "görevlerini yapmışlardır" diye aklanabilirler. **İzin vermeyelim!**

Bu davayı da "zaman aşımı" oyunuyla düşürmek isteyebilirler. **İzin vermeyelim!**

• **30 Mart’ta katliamcıların aklanması senaryosunu bozmak için Çanakkale’de**

olmalıyız!

Burjuva medyanın önemli bir kısmının hoşuna gitmedi bu dava; “*Hayata Dönüş’ün faturası askere*” diye eleştirel başlıklarla verdiler davanın haberini.

Elbette “asker” de ödeyecek katliamın faturasını. Katliamın hemen ardından “zafer kazanmış komutan” edasıyla brifingler veren generaleri hatırlayın. Daha yakın zamanda Kara Kuvvetleri Komutanı Aytaç Yalman’ın Sami Türk’e karşı katliam operasyonunu nasıl sahiplendiğini hatırlayın.

Ama faturayı ödemesi gerekenler elbette sadece “asker” de değil!

Haklarında dava açılan subaylara, astsubaylara **EMİR VERENLER** var. Onlar da dahil edilmeli bu davaya. Bu katliam saldırısının siyasi kararını alan DSP-ANAP-MHP hükümeti de dahil edilmeli bu davaya.

Soruşturmaya yürüten Savcı Faruk Gülercan, hazırladığı iddianamede “*operasyonun kasıt birliği içinde ve kesintisiz şekilde sürdürüldüğü*” söylüyor. Doğrudur. Ama “kasıt birliği”nin içinde, haklarında dava açılan subay, asker ve polislerin dışındaki yetkililer de vardır.

Katliam sonrasında, katliam operasyonunun en üst düzeyde emrini verenlerin ve uygulayanların yanısıra, **Çanakkale Valisi, alay komutanı ve cezaevi yönetimi** hakkında suç duyurusunda bulunulmuş; ancak savcılık onlar hakkındaki suç duyurusunu **takipsizlikle** sonuçlandırmıştır.

• **30 Mart’ta katliamın tüm sorumlularını ortaya sermek için Çanakkale’de olmalıyız!**

Tüm hukukçular, tüm demokratlar; hukuk ve demokrasi adına

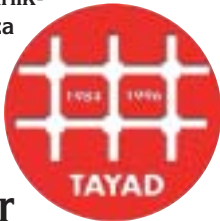
İşkenceye, katliama karşıyım, insan haklarından yanayım diyenler; insan hakları adına

Devrimciler, aydınlar, sendikacılar, demokratik kitle örgütleri; savunduğunuz değerler adına bu davada müdahil olmalısınız.

30 Mart’ta ülkemizin gerçek hukukçularıyla, sendikacılarıyla, bilim adamlarıyla, aydınlarıyla, gençleriyle, yoksullarıyla, adli ve siyasi tutuklu yakınlarıyla Çanakkale’de birlik-te, yan yana, omuz omuza olmak istiyoruz.

Çağımız adalet içindir!

**TAYAD’lı
Aileler**

BU GERÇEĞİ HAYKIRMAK VE ÖNLEMELİK İÇİN KENDİNİ FEDA ETTİ

Çanakkale Hapishanesi’nde tutsakların üzerine bombalar, kurşunlar yağarken, malta kapısında alevler içinde dimdik zafer işareti yapan bir kadının sloganları duyuluyordu. Kül olmuş bedeninden zafer işaretli parmaklarını çözemedi katiller. Alnına, alınbandının nakışları işlenip kaldı öylece.

KATLİAMI DÜRDÜRÜN!

KAHRAMANLAR ÖLMEZ HALK YENİLMEZ diyordu Fidan Kalşen.

Katliamcılar güruhu, aldıkları emri yerine getirerek, katliamı sürdürdüler. Şimdi katliam gerçeği bir belge ile daha tescilleniyor. Fidan’ın tutuşan bedeni gerçeği haykırmaya, yol göstermeye devam ediyor.

Hücrelerde, zulmün olduğu her yerde feda geleneği büyürken, Fidan’ın yoldaşları gerçeği haykırmaya devam ediyorlar.

Sayı 95

15

25 Ocak
2004

Kocaeli Temel Haklar, Abdi İpekçi Parkı'ndaki ailelere, açlık greviyle destek verdiler. Tüm Türkiye'de "hayatı felç eden" soğuk, kar, kış yıldırıyor onları. Bir teneke kutusunda üç beş odun parçası değil ısındıkları, yüreklerindeki ateş, tecrite ve sansüre duydukları öfkedir bedenlerini ısıtan

rını.

"Tecrite ve Sansüre Son" talebiyle 130'lu günlere dayanan açlık grevlerini sürdüren TAYAD'lı Aileler'in eylemine Ankara'nın yanı sıra, Anadolu'nun değişik kentlerinden de, ziyaret ve açlık grevleriyle destek geliyor. Kendi talepleri ile Ankara'da sesini duyurmak için gelen halkın değişik kesimlerinin, devrimcilerin, demokratların nicedir "soluklanma yeri" gibi Abdi İpekçi. Anadolu kentlerinde kimileri ise, Ankara'ya onlar için geliyor. Seslerine ses katmak, açlıklarını paylaşmak

Ankara Abdi İpekçi ve Yurtdışında Açlık Grevi Yapan TAYAD'lılar: **TECRİT VE SANSÜR PARÇALANACAK!**

Sayı 95

16

25 Ocak
2004

Ankara Abdi İpekçi Parkı'ndan geceleri geçenler, ölgün bir alevle yanan odunların çıtırtısını duyuyorlar 130 gündür. Alevler, içine sıkıştırıldıkları teneke kutusunu yarıp çıkmak için çırpınırcasına raks ediyor. Bir an "sokakta yaşamak zorunda bırakılan insanlar" diye düşünüyor kimileri. Kimileri ise, haftalardır aynı yolu gidip gelmekten tecrübe sahibi olmuş, biliyor o küçücük ateşle kışın ortasında ısınanları. Bildirilerini okumuş, orada olmalarının nedenini dinlemiş. Biliyor ki, insanlarımız sokaklarda yaşamasın, gecekondular yoksulluğun yatağı olmasın, işçisi, memuru, köylüsü ile emekçi halk alınterinin hakkını alsın diye kavgaya giren yakınları F tiplerinde tecrit altında. Tecritle, bu soylu düşüncelerini değiştirmek istiyorlar. "Baba" diye bellediği devlet, "hayır bu düzen böyle sürecek, aç aç olarak kalacak, yoksul yoksul olarak, zengin daha da zenginleşecek" diyor. Sömürü düzenine karşı olan hiçbir düşünceye, örgütlenmeye izin vermeyeceğini, katliamla, tecritle yok edeceğini ilan ediyor durmadan.

Yeni yılı orada karşıladı TAYAD'lılar. Ankara gençliği yalnız bırakmadı o gece onları. Ramazan Bayramı'nda da oradaydılar. Baskının, sömürünün, tecritin, zulmün olmadığı bir ülke dileğiyle bayramlaştılar ziyaretçileriyle. Yeni bir bayram daha geliyor, İslamcı AKP iktidarı, Kurban Bayramı'ndan önce de seslerini duymamazlıktan gelirse, bu bayram da orada olacaklar. Yine haykıracaklar, AKP iktidarının İslamcılığının sahte olduğunu, riyakar oldukla-

için. Bunlardan biri de, eylemin 125. gününde ziyaret ederek 17-18 Ocak günlerinde açlık grevi yapan Kocaeli Temel Haklar üyeleri. Dernek başkanı Yılmaz Şen ile birlikte beş dernek üyesinin yer aldığı grup iki gün açlık grevine katılırken, 18 Ocak günü de bir basın açıklaması yaptılar.

"YAŞASIN ABDİ İPEKÇİ DİRENİŞİMİZ!"

Açıklamayı okuyan Yılmaz Şen, neden direnişe destek olduklarını anlattı ve ölüm orucu direnişçilerinin, "F tipleri sadece hapishanelerdeki tutukluları tecrit etmek için yapılmıyor. F tipleriyle tüm bir toplum baskı altına alınarak tecrit edilmek isteniyor." sözlerini hatırlatarak, "tespit doğrudur. F tipi tecrit hücrelerinde direnen tutuklular teslim alınmadı" dedi. Sansür, sessizlik, duyarsızlık ortamından yararlanan iktidarın yeni F tipleri açtığını hatırlatan Şen, "bugün, tecrite karşı mücadelenin büyü-tülmesi koşulları daha da mümkün. Tecrit politikalarına karşı direnenlerle dayanışmayı büyütelim." çağrısı yaptı. TAYAD'lı Mehmet Güvel'in de konuştuğu basın açıklamasına 40'tan fazla kişi katılırken, Abdi İpekçi'nin ziyaretçileri sadece Kocaeli Temel Haklar değildi.

Samsun Gençlik Derneği üyesi öğrencilerden Alev Abalay ve Ordu Temel Haklar üyesi İlker Keskin de açlık grevine katılarak destek verenler arasındaydı. Amasya, Samsun, Ordu illerinden TAYAD'lıların destek mesajlarını da ileten "Karadenizliler", destek nedenlerini anlattılar.

Açlık Grevlerinde 37. Gün Avrupa Kulaklarını Tıkayarak Unutturamaz: Katliam ve Tecritten Siz De Sorumlusunuz

TAYAD Komiteler'in açlık grevleri, Avrupa başkentlerinde devam ediyor.

Berlin'de, yoğun ziyaretçilerin geldiği açlık grevine dönüşümlü destekler yaşanırken, 24 Ocak'ta bir miting düzenleneceği belirtildi.

18 Ocak'ta Graz'dan Viyana'ya taşınan açlık grevini 2 kişi 50 günlük sürdürürken, 30. gününde katılan bir kişi de 50. gününe kadar devam edecek. Avusturya polisi, çadır kurulmasını engellemeye çalışırken, halen açlık grevi Anadolu Halk Kültür Merkezi'nde devam ediyor.

Avrupa Birliği organlarının bulunduğu **Brüksel**'de eylemi sürdüren Hasan Subaşı, basına çağrı yaparak, "sansür uygulamaktan vazgeçin" dedi. **Avrupa**'ya da seslenen Subaşı, "**tecrite desteğini kesin**" çağrısında bulundu.

Londra'da 3 kişinin sürdürdüğü açlık grevinde sürekli olarak 3'er kişi üçer günlük destek açlık greviyle katılıyor.

Başkentlerinden Yükselen Gerçeğin Sesinden Kaçamazlar

Kendi ülkelerinin başkentlerinde insanlar açlık grevleriyle haykırıyorlar. "Desteklediğiniz, çıkarları

"TECRİTE VE DİRENİŞE DUYARSIZ KALMAK GENÇLİĞE YAKIŞMAZDI"

Alev ABALAY: "Tecrit ve sansür nedeniyle ülkemizde yaşanan sorunları biliyoruz. Hapishaneler ve direnişi boyutuyla duyarsız kalamazdık. Bu her şeyden önce gençliğe yakışmaz, çünkü tecrit hepimizin sorunu gençlik de ülkede yaşanan hiçbir şey duyarsız kalmamıştır. Geleceğimiz ve yarınımız için buradayım."

İLKER KESKİN: "F tipi bir ülkede, F tiplerine, tecrite ve sansüre karşı mücadeleyi sürdüren tüm tutsaklara ve yakınlarına destek vermek için buradayım. İnsanlar vicdanlarını sorgulamalı, direnişe destek bir sorumluluktur."

Destek çağrılarına Alevler, İlkerler, Kocaeli Temel Haklar üyeleri ve daha benzeri şekilde pratikte cevap verenler çoğalmalı. Direnişin sesi, direniş

Tecrite karşı açlık grevleri, Berlin'in yanı sıra, Brüksel, Viyana ve Londra'da sürüyor

nız için, demokratikleşiyor, iyi yolda dediğiniz Türkiye'nin hapishanelerinde 107 ölüm var, tecrit var, işkence var, zulüm var..."

Avrupa Birliği yönetimi, komisyonları, milletvekilleri, bu sesi duymamak için kulaklarını tıkayabilirler. Baskı da uygulayabilirler. Ama, kendi başkentlerinde, kendilerinin büyük bir destekle ortak oldukları suçu gizleyemezler. Avrupa halkları bu gerçeği en son ferdine kadar duymaya devam edecek. Ve halklar mutlaka soracaklar; HANGİ ÇIKARLAR KARŞILIĞI KATLİAMI DESTEKLEDİNİZ VE SÜRDÜRDÜNÜZ?

Bu arada, tecrite karşı etkinliğin gerçekleştiği yerlerden biri de, dünyanın bir başka ucu, Avustralya Kıtası'ydı. Sydney UTS Üniversitesi'nde, Türkiye ve Avustralyalı öğrencilerin kurduğu Sosyalist Alternatif Derneği "Sessiz Ölüm" filminin gösterimini yaptığı etkinliğe katılanlara ölüm orucunu anlattı ve destek istedi.

güçlendikçe yayılır. Hiçbir baskının, sansürün tecrit gerçeğinin ve 107 ölümün üzerini örtmesine izin vermeyelim. Bulunduğumuz her yerde anlatalım, duymayanlara duyuralım.

Samsun'da 20 Ocak günü, TAYAD'ın el ilanını dağıtan

Serkan DOĞAN ve Hüseyin AKTAŞ polis tarafından keyfi şekilde gözaltına alındı.

"Kim Bunlar, Ne İstiyorlar, Sorun Öğrenin" yazılı ilanlar, afişler halkı gerçeğe çağırırken, AKP'nin polisleri gerçeği baskıyla gizlemeye çalışıyor.

TAYAD'lılara gözaltında işkence yapan, baskı uygulayan Samsun polisi de sansürle, baskıyla sonuç alamayacak. Bu direnişin sesini tüm Türkiye duyacak.

Samsun polisi de boş yere çırpınıyor Bu zulmü herkes duyacak!

Sayı 95

17

25 Ocak
2004

HÜCRELERDEN

**emperyalizmin
ve oligarşinin
hücrelerine
karşı direnişte**

4. yıl

Sayı 95

18

25 Ocak
2004

**Gültekin KOÇ
Ölüm Orucu Ekibi
98. Günde**

**Memleketim sarı,
Memleketim kızıla kesmiş
Tarlaları insan ekilir.
En güzelinden,
en olgunundan
Bereketli olsun diyedir
toprağı.**

**Ve zafer biçilir
En görkemlisinden
Zafer tarlalarının
Boy veren
başaklarından...**

**2000-2004 Ölüm Orucu
Feda Şehidi
İbrahim ERLER**

Tecrit edilenler çoğaldı Direniş büyütülmeli!

Türkiye'nin F tiplerinde tecrit altında tutulanların sayısı son sevklerle birlikte daha da arttı. Daha da artacaktır.

Mesele artık tek başına F tipi meselesi de değildir; tecrit, tipi ne olursa olsun, tüm hapishanelerde uygulanmaya çalışılan genel bir politika durumundadır. Tüm hapishaneler hücre tipine dönüştürülmüştür. F tipleri, tecritin en yoğun, en sistematik ve devrimcilere karşı "düşünce değişikliğini sağlama" amacıyla uygulandığı politikanın adıdır.

Şimdi çok daha fazla sayıda tutsak, bu politikayla F tiplerinde yüz yüzedir. Bugüne kadar F tiplerine karşı direnişin dışında kalan, gösterdikleri "sağduyu", izledikleri "barış politikası" karşılığında kendilerine "sıranın gelmeyeceğini" sanan Kürt milliyetçi tutsaklar da bugün, hücrelerde tecrit altındadırlar.

Tecrit altındakiler, BİRLİKTE DİRENİŞİ büyütmelidirler.

Evet, bugüne kadar Kürt milliyetçi tutsaklar, oligarşinin hapishaneler politikasını bozmak için üzerlerine düşeni yapmamışlardır. Ama bu onlara birlikte direniş çağrısı yapmamıza engel değildir. Onlar açısından yanlısın neresinden dönerlerse, halklarımızın mücadelesi açısından olumluluktur.

**DİRENİŞİN BOYUTU,
SALDIRININ BOYUTUNA
UYGUN OLMALIDIR!**

PKK'lı (PRD'li) tutsaklar, F tiplerine direnişsiz sevk edilmişlerdir. Bu daha başlangıçta önemli bir zayıflıktır. İlkicisi, üç yıllık süreç, herkese göstermiş olmalıdır ki, bedelleri göze al-

madan oligarşinin hapishanelerdeki bu saldırısını püskürtmek mümkün değildir. Bu noktada "eylem biçimleri" üzerine bir tartışma lüks ve abestir. Özellikle de ölüm orucu konusunda bugüne kadarki tavırsızlığın sonucunda oluşan kompleks aşılmalıdır; düşüncelerimizi öldürmek isteyenlerin karşısına, fiziken öldürebilirsiniz, ama düşüncelerimizi öldüremezsiniz kararlılığıyla çıkılmak durumundadır.

TALEPLER DOĞRU FORMÜLE EDİLMELİDİR!

PKK'lı tutsaklar adına yapılan açıklamalarda belirtilen BM, Avrupa standartları veya tek kişilik hücreler yerine üç kişilik hücrelere konulma talebi, hapishanelerdeki mücadeleyi geliştiren değil, zayıflatır, emperyalizmin ve oligarşinin dayattığı statüyü öz olarak kabul eden politikalar.

PKK'lı tutsaklar, direneceklerse, bu direnişin talepleri de, üç yılı aşkın süredir sürdürdüğümüz ve 107 şehit verilen direnişin talepleriyle bütünleşmelidir.

Direnişe, bu direniş içinde verilen 107 şehide saygı da bunu gerektirir.

Bu direniş yok sayılarak hapishanede mücadeleciler bir çizgi oluşturulamaz. Bu direnişi, direnişin taleplerini yok saymak, hala "fark" koyma politikasına devam etmektir ve sonucu, dayatılan statükoya boyun eğmeye varır. Halk güçleri, farklı politikalara da sahip olsa, oligarşiye karşı birleşmelidir. Birlikte direnmeli, direnişi büyütülmeliyiz. Çağrımız, içerisi dışarıyla tecrit altındaki tüm kesimlerdir.

Direnme Hakkını Savunanlara Soruşturma, Direnme Hakkını İnkardır Katliamı Savunma Soruşturması

Katliamcı olduğu halde “direnme hakkı adına” konuşurulan Sami Türk’ü protesto eden, direnme hakkını savunan TAYAD’lılar ve ÇHD’liler hakkında soruşturma başlatıldı

Ankara Barosu'nun 6-10 Ocak tarihleri arasında düzenlenen hukuk kurultayının ikinci gününde, katliamcılığı tescilli Sami Türk’ün, “**hukuk devleti ve direnme hakkı**” konusunda konuşulmasını protesto eden TAYAD’lı Aileler ve Çağdaş Hukukçular Derneği üyesi avukatlar hakkında soruşturma başlatıldı. Ankara Cumhuriyet Basın Savcılığı tarafından, Terörle Mücadele Yasası'na muhalefetten başlatılan soruşturma, direnme hakkına yönelik katliamı ve tecriti savunmak anlamına gelmektedir. “Hukuk devleti”nin masaldan ibaret olduğunun göstergesidir.

Sadece savcı değil, Ankara Barosu da hukuktan, direnme hakkından habersiz olduğunu göstermiştir. Hukuk devleti ve direnme hakkı adına bir katili konuşurmak, hukuktan habersiz olmaktır, Ankara Barosu hukuku öğrenmelidir. Direnme hakkından habersizdir, halkların tarihinde direnme hakkı nasıl ve hangi bedellerle yaratılmış öğrenmelidir.

Peki TAYAD’lılar ve ÇHD’liler ne yapmıştı da, “terörist” oluvermişlerdi?

Kürsüde bir katliamcı, “hukuk devleti ve direnme hakkı”ndan söz etme utanmazlığını göstermişti. Hiçbir hukukçunun, direnme hakkını, hak ve özgürlükleri savunan hiç kimsenin duyarsız kalmaması gereken bu durumu protesto etmişler ve “**Katiller, direnme hakkından söz edemez**” diye haykırmışlardı.

İşte büyük suç!

Direnme hakkını savunmanın adı terör! Türkiye tarihinin en büyük terörünün kararını alanlar ise “hukukçu”! Katliamcılar hukukçu maskesi takıp, yalanlar anlatacak, direnme hakkını büyük bir katliamla yok ederken, direnme hakkından söz edecek ve buna kimse sesini çıkarmayacak. Çıkarırsa, “terör” soruşturması. Söylenen şudur bu soruşturmaya; hukuku kimse savunmayacak. Direnme hakkını kimse savunmayacak. Katliamlara kimse karşı çıkmayacak. AKP’nin “demokratikleşmesi”, Sami Türk’ün katliamcılığının kalkanlığını yapıyor!

Bu soruşturma, tecritin gündeme getirilmesini cezalandırma politikasının devamıdır aynı zamanda. Dava açmaya hazırlananlar, katliamın

hukukunu savunmaya soyunuyorlar, tecrit işkencesini savunuyorlar demektir. Demokratik protesto hakkını, hukuku, direnme hakkını savunanlara saldırı, halkın her türlü talebine, zulüm karşısındaki her türlü direnişine saldırı demektir.

Direnme hakkı, halkların tarihinde yaratılan en önemli ve kutsal değerlerinin başında gelir. Zulüm karşısında direnme hakkı meşru bir haktır. Direnme hakkına her ne şekilde olursa olsun saldırıncılar faşistler ve katliamcılardır.

Asıl yargılanması gerekenler, **direnme hakkını savunanlar değil, katliamcı oldukları halde “direnme hakkı adına” konuşurulanlardır.**

Soruşturma sonucunda açılacak olası bir dava da, katliam hukuku başka türlüünü amaçlasa da, bu ekseninde gelişecektir. Katliamcılık yargılanacaktır böyle bir mahkemede, direnme hakkı savunulacaktır kürsüde. Direnme hakkını katliamla yok etmek isteyen mahkum edilecektir halkın bilincinde.

Bu dava aynı zamanda, grupçuluğun, kaygıların bir yana bırakıldığı, asgari demokratik ilkeleri ile düşünüldüğünde, esas olarak Türkiye devrimci hareketinin davası olmalıdır. Katliamcılar karşısına, direnme hakkını savunarak bu binlikle çıkılmalıdır.

Kapatılan DEP Davasında İzleyiciler De Suçlu!

DEP milletvekilleri Leyla Zana, Hatip Dicle, Selim Sadak ve Orhan Doğan’ın 10 aydır süren yeniden yargılanmalarına Ankara 1 No’lu DGM’de devam edildi. Tahliye talepleri reddedilerek hukuksuzluk sürdürülürken, kararı alkışlarla protesto eden izleyicilere de hakim tarafından kimlik tespiti yapıldı. Salona hapsedilerek kimlikleri tespit edilen yaklaşık 200 kişi, yapılan açıklamaya göre, bundan sonraki duruşmalara alınmayacak.

Baştan sona hukuksuz bir dava yeni keyfiliklerle devam ettiriliyor. Kürt halkını inkar politikasının, devletin mahkemeleri tarafından sürdürüldüğü bu davada, alkışlara bile tahammül yok!

DEP davasının, AB’nin demokrasi, hukuk maskesinin cilası haline getirilmesi ise, süren çarpıklığın bir başka yanını oluşturuyor. AB’nin Kürt halkının hakları karşısındaki tavır dergimizin sayfalarında sıkça yer aldı, davanın onlar için anlamı ise, sadece oligarşiye karşı bir malzemenin ötesinde değildir.

Sayı 95

19

25 Ocak
2004

Üç yıl geriden geliyorsunuz!

PKK, Hapishaneler ve Sevkler

🕒 **Söylediğiniz her şey söylendi; yaptığınız her tahlil eskidi; yapacağınız her çağrı, yüzlerce kez yapılmıştır...**

🕒 **Bütün mesele koyduğunuz “fark”ta; onu izah edebilecek misiniz şimdi? Onun özeleştirisini yapabilecek misiniz?**

Üç yıllık aradan sonra, PKK’lı (PRD’li) tutsaklara yönelik olarak gündeme gelen sevklerin, üç yıl önceyi, yani 19 Aralık’ı yeniden tartıştırmasının kaçınılmazlığını yazdık. Çünkü sevklerde ve Kürt milliyetçi tutsaklara karşı F tiplerinde uygulanmaya başlayan tecritte, Kürt milliyetçi hareketin 19-22 Aralık’ta ve sonrasında izlediği politikanın iflası vardır.

PKK’lı tutsaklar, 19 Aralık’ın devamı olan ve hapishaneler tarihindeki en kapsamlı sevklerden birini direnişsiz karşıladılar. Bu direnişsizliğin belirdiği ortamda, dışarıda da sevklerle karşı güçlü bir karşı çıkış örgütlenmedi.

Peki neden?

Bu soruyu Kürt milliyetçilerinin kendisi de soruyor, tartışıyor. Ama ayakları henüz havada bir tartışmadır bu. 19 Aralık ve F tiplerine karşı üç yıllık politikalarının iflası görülmeden, bu sorunu çözemezler.

Üç yıl önceden;

Sevkler, PKK’lıların F tiplerine atılması ve tecrite tabi tutulması sanki beklenmedik, olağanüstü bir şeymiş gibi sözler edildi. Bu şaşkınlık ve sevkler karşısında gelen “*ne yapacağınızı bilemez*” ruh hali, Kürt milliyetçiliğinin nasıl bir hayal ve yanılgılar dünyasında yaşadığını gösteriyor.

Kürt milliyetçiliği 19-22 Aralık’ta direnmediği gibi, bir de solu ve özel olarak da devrimci hareketi suçlamaya kalkışmıştı. O günlerde Kürt milliyetçilerine cevaben yazılan “Katliam, Direniş ve PKK” başlıklı yazıda söylenenleri şimdi kanıtlanmış bir tarihsel not olarak yeniden hatırlatalım:

“Diyelim ki, dediğiniz gibi, ‘ölürüz hücrelere girmeyiz’ demeyerek, ‘devlet olumlu bir adım attı, bu kabul edilmedi’ diyerek, katliam saldırısında fiilen direnmeyerek, tutarlı bir politika izlediniz. Peki ne işe yaradı o ‘olumlu ve tutarlı’ tavrınız?”

Şimdi PKK’lıların olduğu bütün hapishanelerden ‘haklarımız gasbediliyor, bütün hapishaneler F tiplleştiriliyor, eşyalarımıza el konuluyor, şunlar dayatılıyor’ diye feryat ediliyor. Sıra F tiplerine atmaya da gelecek.

Peki ne sanmıştınız?

Sizin o ‘olumlu ve tutarlı’ tavrınızdan dolayı, böyle büyük bir saldırı karşısında devrimcilerle birlikte davranmamanızdan dolayı, olıgarşi sizi özgür mü bırakacaktı, hapishanelerinde devrimcileri katledip işkence ederken, sizi rahat mı ettirecekti?

Demek siz bu devleti, sistemi hala tanıyamamışsınız.” (Vatan, 26 Şubat 2001)

Üç yıl sonra

Dün direnmek provokasyona gelmektir diyenler, şimdi neden direnilmediğini tartışıyor!

O gün yazılanlar, aynen gerçekleşmiş ve 3 yıl sonra, Kürt milliyetçiliği şunları, siyasi tarih adına ibret verici şu satırları yazma noktasına gelmiştir;

“Cezaevlerinde artan baskı ve tecrit uygulamalarına karşı bir *duyarsızlığın* ve *mücadelesizliğin* yaşandığı gözlenmektedir.” (Selahattin Erdem, Özgür Politika, 19 Ocak 2004)

Duyarsızlık ve mücadelesizliğin sadece dışarı için geçerli olmadığı vahim gerçeğine de işaret ediyor yazar:

“Bu durumun *öncelikle cezaevlerindeki tutsaklar şahsında* yaşanması daha da önemli bir husus olmaktadır. ... Tutsaklar kamuoyunu bilgilendiren ve hükümeti uyaran açıklamalar yapmışlardır. Ancak bunların yetmediği ve baskı uygulamalarını durdurmadığı da bir gerçektir. İşte bu noktada zayıf yaklaşımları aşmak, zindan direniş geleneğini hatırlamak ve ... bu politikaları başarısız kılmak için uygun yöntemlerle mücadele etmek gereği vardır.”

Etkili, güçlü bir direniş gereği açık. Ama nasıl olacak bu?

19-22 Aralık katliam ve direniş sürecini değerlendiren Öcalan’ın “*Farkımızı cezaevlerinde ortaya koyduk. İyi oldu. ... Cezaevlerindeki olaylar tutarlı devrimci direniş değildir.*” sözleri ortada dururken, hangi direnişi bekliyorsunuz hapishanelerdeki PKK’lı tutsaklardan?

Nasıl bir zamanda yaşıyoruz?

Önce ona bir karar vermelisiniz!

Evet, içeride, dışarıda, saldırıya denk düşen bir direnişiniz yok. Herkes gibi Özgür Politika ya-

zarı da farkında bunun.

Ama ne diyecek, ne önerecek?

Yapılması gereken belli. Devrimci tutsaklar, üç yılı aşkın bir zamandır yapıyorlar yapılması gerekenleri. Fakat Kürt milliyetçiliği, üç yıldır yapılan her şeyi suçlamış, karalamış.

Kafa karışıklığı büyük: 12 Eylül yıllarını hatırlatıyor ve AKP'nin yaptıklarının da o döneme benzediğini söylüyor önce:

"12 Eylül Diyarbakır zindanının Vietnam'daki Saygon zindanındaki zulmü bile geride bıraktığı bir gerçektir. Diyarbakır'dan Mamak'a ve Metris'e uzanan hat'ta onbinlerce insan, en ağır işkence ve zulüm içeren bir eziyete tabi tutulmuştur. Şimdi AKP hükümetinin cezaevi uygulamaları da, neredeyse o dönem uygulamalarına doğru gitmekte ve insanlara o dönem zulmünü hatırlatmaktadır."

Ama sonra sıra direnişin nasıl biçimlenmesi gerektiğine gelince, biraz önce yazdığı bu satırları unutup:

"Elbette 12 Eylül dönemindeki gibi direniş yöntemlerine başvurmak günümüz açısından uygun ve gerekli olmayabilir. Ancak ölüm orucu gibi, insan yaşamını tehlikeye atan yöntemler dışındaki çok değişik yöntemlerle de mücadele ederek, aktif bir konum kazanmak ve bu temelde halkımızın özgürlük ve demokrasi mücadelesinde gereken rolü oynamak gereklidir."

Eğer AKP'nin uygulamaları 12 Eylül dönemini hatırlatıyorsa, senin de o zamanki gibi direnmen gerekir.

Türkiye tarihini bilen herkes, Ulucanlar, Diyarbakır katliamlarının, 19-22 Aralık katliamının 12 Eylül'de bile yapılmayan boyutta bir saldırganlık olduğunu görür. Hapishaneler açısından iki dönemi kıyaslamak bile yersizdir; F tipleri saldırısı 12 Eylül'ü fersah fersah geride bırakmıştır.

Kürt milliyetçiliği, barış süreci, demokratikleşme adımları, olumlu gelişmeler masalları anlatıp devrimcilerle arasındaki "farkı" gösterme peşindeyken, hapishanelerde bu koşullar yaşandı. Onlar görmezden geldiler. Görmezden gelmenin de ötesinde devrimcileri suçladılar:

"Evet, devletin yaptığı yasadışıdır, insanlık dışıdır. ... Ama bu duruma solun da kendini abartması, taktiksizliği, plansızlığı zemin sundu. Sadece bir tarafın suçunu görüp diğer tarafın suçunu, hatasını görmemek olmaz." (Özgür Halk, 15 Ocak 2001)

Şimdi, 19 Aralık'ın daha alt düzeyde tekrarında "12 Eylül'ü" hatırlıyorlar.

Hatırladıkları da anlamsız, boş bir hatırlama zaten. Çünkü 12 Eylül'e benzetiyorlar, ama onun gereğini yapmaktan yine kaçıyorlar. Çünkü bugün

nün hapishanelerinin "12 Eylül gibi" olduğu görüşünde tutarlı davransa, üç yıldır her türlü karalamayı yaptığı, gündemine hiç almadığı ölüm orucu karşısındaki tavrı da tartışılır hale gelecek.

Bir yanda 19-22 Aralık'ta yaratılan kahramanlık ve bir yanda yüzlerce PKK'lı tutsağın hiçbir direniş göstermeden tecrit hücrelerine atılabilmesi; bu farklılık tartışılacak.

Düşünün! Niye böyle oldu?

Evet, Kürt milliyetçi yazar doğru söylüyor: *Cezaevlerinde yaşananlara karşı bir duyarsızlık ve mücadelesizlik var. Üstelik bu mücadelesizliğin odağında da PKK'lı tutsaklar bulunuyor.*

Neden böyle olduğunu tartışmıyor Kürt milliyetçiliği. Ama tartışmak zorunda. Tartışmazsa, bu durumu aşamaz.

Selahattin Erdem, "demokrasi güçlerinin ve halkın cezaevlerinde gelişen baskı uygulamaları karşısındaki pasif duruşları da kabul edilemez." diyerek cezaevlerinde uygulanan baskılara karşı bir platform öneriyor.

Ardından da ekliyor: *"Unutmayalım ki, iktidar cezaevlerindeki baskı uygulamalarından sonuç alırsa, ardından benzer uygulamaları halka ve demokratik güçlere de yöneltebilir."*

Üç yıldır neredeydiniz?

Üç yıldır, F tipleriyle tüm halkın teslim alınmak istendiği açık gerçeğine neden gözlerinizi kapadınız?

Üç yıldır, "kabul edilemez" dediğiniz "pasif duruşun" bir parçası da siz değil miydiniz?

Siyasi, ahlaki, demokratiklik; hiçbirine sığmaz bu mantık. Basit bir bencillik, çıkarıcılık var. Kapitalizmin tekellerinin mantığıyla düşünüyor; birileri iflas etsin de pazar bana kalsın. Ama işte size de bırakmıyorlar.

Bu mantık sürdükçe, bütün bu içeriye ve dışarıya yönelik çağrılarınızın altı boşdur.

Direneler ne için direnecek? Nasıl direnecek? Mesela, PKK'lı tutsakların ve avukatlarının açıklamalarında **"BM standartları, Avrupa standartları"** isteniyor. Direniş çoktan geride bıraktı bunları. Katleden ve tecrit edenin **"Avrupa standartları"** olduğunu herkese gösterdi. Ama üç yıl sizin gündeminizde olmadığı için bunun da farkında değilsiniz belki. Farkında olunmadığı **"PRD'li ve PJA'lı tutukluların, hücre tipi cezaevlerini protesto etmek için 3 günlük açlık grevi başlatması"**ndan da belli değil mi? Bunlar çok gerilerde kaldı!!! 107 ölü verildi bu ülkede.

Kürt milliyetçiliği ya geriye, üç yıl önceye dönüp, bunların muhasebesini yapar, ya da söz edilen mücadelesizlik hali devam eder.

IMF Denetledi ve Emretti Yeni Vergi ve Zam

AKP iktidarını teftişten geçirmek için ülkemizde bulunan IMF heyeti, AKP iktidarının seçim yatırımı için emekliye ve asgari ücretli emekçilere verdiği açlık sınırının altındaki zamları, yine halkın sırtından çıkarma talimatı verdi.

Tayyip Erdoğan, her zaman olduğu gibi halka yalan söyleyerek, **“biz kimsenin talimatıyla zam yapmayız, vergi artırmayız”** dedi. Ama eklemeyi de unutmadı: **“Eğer zam gerekirse biz kendimiz yaparız.”** Bir yandan ise hazine, yeni zam ve vergiler için hazırlıklara başladı bile. IMF temsilcisinin **“hükümetin politik tercihlerini de gözönüne alıyoruz”** sözleri, Tayyip’in yalanının altında yatan gerçeği anlatıyordu.

Zammı Seçim Sonrasına Bırakan AKP, “Ben Halkı Aldatacağım” Diyor

IMF ile kayıkçı kavgaları, yok emirle olmaz açıklamaları; tümü yalan ve halkı aldatmaktan başka bir anlam taşıyor. AKP, halkın oyunu alabilmek için nasıl 3 Kasım’da her türlü yalanı söylemekte beis görmediyse, yine bütün burjuva partilerinin başvurduğu oyuna başvuruyor.

IMF’nin sözünü ettiği **“hükümetin politik tercihi”, zam ve yeni vergilerin, yerel seçimler sonrasına bırakılmasıdır.**

Öte yandan, **“bütçe açıklarını kapatmak için ek bütçe çıkar”** talimatı, aynı zamanda ekonominin sistem açısından da diken üstünde oturduğunu gösteriyor. Halk açısından zaten düze-

len bir şey yoktu. Öyle ya, üretimin artmadığı, yatırımın olmadığı koşullarda rakamlarla yapılan oyunların nereye kadar süreceğini kapitalizm bilir. Bu nedenle asgari ücret zammına bile tahammül edemiyor düzen. Açlık sınırının altında bir ücret bile sistemlerinde sarsıntı yaratıyor. Bütçesi bunu karşılayacak durumda bile değil.

IMF, her şeyden önce emperyalist tekellerin, sonra işbirlikçi tekellerin istikrarını düşünür. AKP ya da başka bir iktidar, onun için önemli değildir. Bugün bu istikrarı en iyi koruyan AKP’dir. Seçim hesaplarıyla, oy kaygıları ile hareket ettiğinde hemen karşısına dikiliyor, **“popülizm yapma!”** IMF heyetinin AKP’ye söylediğinin özeti şudur: **“Senin seçim hesapların, oy kaygın beni ilgilendirmez, bana borçlarını ödemen için halka daha fazla vergi, zam yüklemelisin”.**

IMF, daha uzun vadeli çıkarlar için seçim sonrasına ertelenmesine izin verebilir, ama sonuçta emir yerine getirilecektir.

Halkı aldatmanın basit, ucuz yalanları ortalıkta uçuşuyor.

“Ekonomi düzeliyor”; halk farkında değil, sadece borsalar, piyasalar, Koçlar, Sabancılar hissediyor bu iyileşmeyi!

“Ekonomi düzeliyor”; devasa zenginliklere sahip bir ülke, emekçilerin açlık sınırının altındaki maaşlarını bile karşılayamıyor.

“Ekonomi düzeliyor”; sonuç değişmiyor; vergi ve zam yağmuru sürüyor. Emekliye, asgari ücretliye verilen üç kuruşu bile nasıl fitil fitil burnundan getireceklerinin hesabını yapıyor AKP ve IMF.

IMF programını uygulamayı kabul eden, **“IMF bizim düşmanımız değil ki”** diye halka yalan söyleyen Tayyip Erdoğan’ın başka çaresi yok, talimatı yerine getirecek.

“Biz kimsenin talimatıyla zam yapmayız, vergi artırmayız” diyen Tayyip’in bir yıllık iktidarındaki icraatları düşünün. Artırılan vergiler, zam politikaları kimin emriyle, kimin çıkarları için uygulandı? Geçici deprem vergisi dahi, utanmadan kimin için kalıcı hale getirildi? Emperyalist sermayeye kolaylık sağlayan yasalar kimin için çıkarıldı? Cargill semirsin diye şeker kotaları kimin çıkarına düzenleniyor? Halkın deprem acısını bile vergilendiren Tayyip’in düzeni, tekellerin istikrarı için yapıyor bunları.

Din adına, İslamcılık adına, tam bir riyakarlık, doların kullanışı sergileniyor. AKP iktidarı ülkeyi, dini, halkın ekmeğini, her şeyi satılığa çıkarıyor, pazarlıyor. Şimdi de Davos pazarında, Türkiye tekellere nasıl peşkeş çekilecek, bunun ayrıntıları tartışılıyor.

Sayı 95

22

25 Ocak
2004

Vergiye Emekçi Halk Öder

3.5 katrilyonluk açık, vergi (ve zam) olarak halkın sırtına yüklenecek. Peki vergi yükü çok mu azdı? Tam tersine, emekçi halkın sırtına da ağır bir vergi yükü bindirilmiştir.

Vergi, ülkemizde büyük oranda tüketim ve ücretten sağlanıyor. Yani emekçinin maaşından kesilen vergi ile tüketim ürünlerinden kesilen vergi oluşturuyor. Zenginler ise binbir türlü yolla vergi ödememenin yolunu buluyorlar. Daha olmadı AKP “vergi barışı” diyerek af çıkarıyor.

Zenginlerin nasıl vergi ödemediklerine 2001 yılı rakamlarından örnek verelim. 2001 yılında açıklanan “vergi rekortmenleri” listesinde Hülya Avşar 22. Sakıp Sabancı 70. sırada yer alıyordu. Oligarşinin en büyük beş ailesinden birisi olan Mehmet Emin Karamahmet ise zarar göstererek o yıl vergi ödemiordu. Aydın Doğan’ın, Halis Topraklar’ın, Kemal Uzanlar’ın ilk yüz listesinde adı bile yoktu. Listede İstanbul’da ilk 10’a girenlerin ödediği tüm vergi 10 milyon dolar civarındaydı. Yani, Boğaz’da bir yalı parası! İlk 100’e girenlerin toplam vergisi, 50 milyon doları bulmazken, aynı günlerde 12 bankadan hortumlanan miktar 12 milyar dolardı.

Oligarşinin vergi sisteminde, rant gelirlerine vergi diye bir şey yoktur. Mevduat faizi, döviz tevdiat hesabı ve repodan sağlanmış gelirlerden hiç vergi alınmaz. Off Shore hesaplardan hiç vergi alınmaz. Hazine bonosu ve devlet tahvili faizlerinden hiç vergi alınmaz. Tefecilerin faiz kazançlarından hiç vergi alınmaz. Borsa kazançlarından hiç vergi alınmaz.

Peki kimden alınır bu vergi? Halktan.

Halkın vergi ve vergi benzeri kesintilerinin millî gelire oranı 2002 yılında yüzde 29.4 çıktı. 2003 rakamları açıklanmadı ancak bilinen, bu oranın yüzde 30’ları geçtiğidir. Yani halk gelirinin yüzde 30’dan fazlasını devlete vergi olarak ödüyor.

Örneğin, asgari ücretin yüzde 26.1’i kesintilere gidiyor. Asgari ücretli bir işçinin, aylık 225 saatlik çalışmasının, yaklaşık 60 saatlik kısmının çeşitli kesintilere bölünmesi, Türk-İş’in bir araştırmasına göre şöyle; 31.5 saat sosyal güvenliğe, 25.5 saati vergi ödemelerine, 2.3 saati İşsizlik Sigortası Fonu’na kesiliyor ve işçinin eline 165 saatlik çalışmasının karşılığı kalıyor.

Bir de “**gizli vergiler**” vardır halka ödetilen. Örneğin, ithal malı enerji ve akaryakıt fiyatları döviz düşmesine rağmen halka yansıtılmaz. Fiyatların bir ay sabit kalması bile, halka yapılan iyilik gibi yansıtılır. Aslında düşüş, kendi seyrin-

de olması gerekir, ama iktidar, bunu da gizli vergi olarak almaya devam eder. Bir de tam tersini düşünün, döviz yükseldiğinde anında zamlar otomatik olarak gelir. Açıklama da hazır; uluslararası piyasalarda arttı! Peki o piyasalarda düştüğünde neden düşmez?

Tam bir soygun ekonomisi ile yönetiyor AKP. IMF emrediyor, AKP yerine getiriyor.

Vergiler Borç Faizine Gider

Peki bu kadar vergi toplanır da, halkı aldatmak için “atasözü” haline getirilen “*halka yol su elektrik, hizmet olarak*” mı geri döner?

Birkaç örnekle, halkın cebinden vergi adıyla çalınan paranın nereye gittiğine bakalım.

Devletin topladığı **verginin yüzde 66’sı borç faizi ödemesine** gidiyor. Örneğin, 2004 yılında ödenecek faiz 66 katrilyon lira. 2000 yılında toplam vergi gelirlerimizin yüzde 77’si sadece faiz ödemelerine gitti. Anapara da ayrıca borç olarak bekliyor. 2001’de vergilerin tamamına yakını borç faizine aktarıldı. Türkiye son 20 yılda millî gelirin 2.5 katı kadar olan 426 milyar doları (yaklaşık 534 katrilyon lira) anapara ve faiz olarak ödedi. Elbette sadece vergiler gitmiyor borca ve faizine. Yeni borç kredileri alınıyor, bunlar da geri borç faizine aktarılıyor. Örneğin, 2002 yılında IMF’den alınan toplam 17,1 katrilyon liralık kredinin tamamı, batık bankalar ve borç ödemelerinde kullanıldı.

Sayı 95

23

25 Ocak
2004

✓ AKP’nin Hortumla Mücadele Yalanı TMSF Başkanlığına Atadığı Kendi Hırsızı:

“AKP hortumculara karşı mücadele edemez, amacı hortumun ucunu kendine çevirmektir” demiştik; Onun derdinin **hortumun ucunu kendine döndürmek** olduğunu söylemiştik. İşte bir örnek:

Bankaların hortumlanmasını takiple görevli Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonu (TMSF) Başkanlığı’na atanan Abdullah Soydaş’ın kendisi resmen yargılanan bir hortumcu! Soydaş hakkında halen İnterbank’ın içinin boşaltılmasından dolayı dava sürüyor ve bankacılık yapmasını bırakın, memur olması, imza yetkisi bile bulunmuyor. Peki halktan çaldığı kaç trilyon dersiniz? İnterbank’ın çaldıklarının 715.3 trilyon lirasından sorumlu.

Buyurun size hortumla mücadele!

“*Bilmiyorduk, sicilini iyi incelemedik*” gibi açıklamalar, suçüstü yakalanan iktidarın halkla alay etmesinden başka bir şey değildir. Hırsıza evin anahtarını teslim ediyor AKP. Çünkü hırsız sıradan biri değil. Çaldığını AKP’ye aktaracak olan bir hırsız. Yani kendi hırsızı.

Borç Ödedikçe Borcu Artan Ülke!

Peki, “borç ödeniyor” da borçlar azalıyor mu? Rakamlar cevap veriyor:

2001 “krizinden” bu yana geçen 2.5 yılda Türkiye 408.4 katrilyon lira-lık iç borç, 60.7 milyar dolarlık da dış borç ödemesi yaptı. Buna karşılık aynı dönemde iç borç 113.4 katrilyon lira, dış borç da 14.5 milyar dolar daha büyüdü. **Borç ödeyerek, borcu büyüyen bir ülke!**

Peki neden?

IMF’ye bağımlı kapitalist ekonomi böyle sömürüyor. Yer altı yer üstü kaynaklarımız talan edilirken, öte yandan vergi ve zamlarla soyulmaya devam ediyoruz. Cebimizden alınanlar, IMF’ye ve tekelere aktarılıyor.

24 Ocak 1980’den bu yana IMF programları uygulanıyor. Oligarşinin tekelleri bu süre içinde olağanüstü şekilde büyürken, yoksulluğumuz ve işsizlik de aynı oranda büyüdü.

IMF’nin, tüm programları piyasa güçleri üzerine kuruludur. Ülke ekonomisini düzeltmekten kastettikleri, sermayenin, tekellerin istikrarını sağlamaktır. Kapitalizmin yapısal krizlerinin ülkemizde derinleştiği 1985, 1988, 1989, 1991, 1994, 1997, 1999, 2000, 2001 dönüm noktalarındaki süreçler, hep IMF programlarının uygulandığı, yani ekonominin yönetiminin emperyalist tekelere teslim edildiği süreçtir.

Peki, IMF programlarına son verildiğinde halkın yoksulluk, işsizlik sorunları da çözülebilir mi?

Bu sorunların çözümü, halkın çıkarlarını esas alan, ekonomiyi buna göre düzenleyen bir sistemle mümkündür. Yoksa, IMF’nin doğrudan ya da işbirlikçi tekeller ve partileri aracılığıyla müdahale etmeye devam ettiği kapitalist sistemde mümkün değildir. Çözüm, sosyalizmdir. Ancak sosyalizmle halkın ekonomik sorunları çözülür. Sağlıktan, eğitime, insanca yaşayacak ücretten kalkınmaya kadar, ancak sosyalizm halkın taleplerine cevap verebilir.

Donarak Ölüyoruz...

Malatya’da, soğukta başını sokacak evleri olmadığı için, ya da asimilasyon kampları olan yatılı bölge okullarında yaşadıkları baskılara isyan ederek kaçmak isterken veya İstanbul’un en işlek caddesinin birinde kıvrılıp yatarken bir daha uyanamıyor insanlarımız. Soğuk, evsizleri ve yoksulları vuruyor. Sistem, aç bıraktıklarına bir çatı altını bile çok görüyor.

Geçtiğimiz hafta İstanbul’un dışında, Malatya’da dört eski ci donarak can verdi. Hayatlarını hurdacılık ile kazanıyordu Orhan, Mehmet, Yılmaz Demir ve Kadir Özbey. Malatya Belediyesi, eskicilerin barakalar halindeki dükkanlarını mühürleyerek kent dışına sürdü onları. Onlar da ekmek parasını kazanmak için ilçe yollarına düştüler. Ve Arapkir’de başlarını sokacak bir yer bulamadıkları için dondular.

Oğullarımız, kızlarımız onbinlercesi sokakta yaşıyor. Soğuk, açlığı iliklerinde hissederek, donmamak için gözlerini kırpmadan geçiriyorlar geceleri. Evsizler, kapitalist sistemin yarattığı bir sonuçtur. Sadece ülkemizde de değildir. Amerika’dan Asya’ya kadar her yerde, ülkemizden çok daha devasa rakamlarla evsizler yaşıyor dünya üzerinde. Üretim dışı unsurlar haline getirildikleri için sistem açısından da hiçbir değerleri yok onların. Ölebilirler, donabilirler, burjuva basında haber değerleri dahi yoktur.

Doğu’da 7 öğrenci yatılı okullardan kaçıp köylerine gitmek isterken yolda donarak ölüyor. Bu olay bu ülkede “yankı” yaratmıyor. “Neden” diye sorgulanmıyor örneğin.

Araştırmazlar, sormazlar. Çünkü Yatılı İlköğretim Bölge Okulları’nın (YİBO) nasıl asimilasyonun aracı olarak özellikle Doğu’da kuruldukları, bu okullarda çocuklarımıza her türlü cefanın nasıl çektilirdiği ortaya çıkacak.

1935’lerden itibaren kurulmaya başlayan YİBO’lar, “kelimenin gerçek anlamıyla ‘Türkleştirme’ kamplarındırlar. Küçük yaşta ailelerinden bu yolla koparılan Kürt çocukları, buralarda ulusal benliklerinden arındırılırlar. Kürtçe konuşmak ve Kürt sayılmak aşağılatıcı bir olgu olarak kafalara kazınır. Eğitimin temeli ifradalandırılan Türk şovenizmine dayanır. Kürt çocuklarının ulusal kişilikleri ve düşünce yapıları daha baştan yok edilerek, ezen ulus şovenizmine uygun biçimlenmiş kafalar yaratılması amaçlanır.” (Haklıyız Kazanacağız)

MEB müşavirlerinin bir raporu, bu okullarda ölüm ve tacizin kol gezdiğini, çocukların donarak öldüğünü ve bunların gizlendiğini ortaya koyuyor. (Milliyet, 15 Ocak 2004) Aynı rapor, bu okullara çocuklarını gönderenlerin, “çocuklar üzerindeki olumsuz etkilerinin farkında olmayan, genellikle **fakir ve kültür seviyesi düşük aileler**” olduğu belirtiliyor.

Donarak ölen hep yoksullar... Çocuklarını taciz, ölüm ve asimilasyon kamplarına göndermekten başka hiçbir seçenek bırakılmayan yoksullar...

yoksul

Tekeller Adaletsizliğin Kaynağıdır

“Hukuk Devleti ve Yargı Reformu” Raporu Hazırlatan TÜSİAD’ın Sorunu Adaletsizlik Değil, Tekellerin Önündeki Engellerin Temizlenmesidir

AKP iktidarının “yargının bağımsız olmadığı” gündeme getirdiği, “yargıya neşter operasyonu” rüzgarları estirildiği süreçte, tekelci burjuvazi de tartışmalara dahil oldu. TÜSİAD tarafından Prof. Dr. Süheyl Batum’a hazırlanan, “Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi ve Adil Yargılanma Işığında Hukuk Devleti ve Yargı Reformu” raporu açıklandı.

“Yargıda reform” TÜSİAD’ın aklına, AKP gündemine alınca mı geldi? Türkiye’de yargıya güvensizlik yeni mi? Hangi tesadüfle, aynı günlerde AB Komiseri Günter Verhogen de “yargının bağımsız olmadığından” söz ediyor acaba?

Oligarşi içi çatışmalar ve iktidar kavgası, “yargı bağımsızlığı” tartışmaları üzerinden yürütülüyor şimdi. Zamanlama ve tekellerin süreçteki çıkarları açısından, rapor, bir yanıyla AKP iktidarına Genelkurmay-bürokrasi karşısında verilen desteğin bir ifadesiyken, diğer ve asıl yanıyla da AB paralelinde gündeme getiriliyor. Batum’un “AB noktasında yargı reformunun bir an önce gerçekleşmesi” sözleri, patronların, tüm yasal düzenlemeler gibi, bunu da AB için istediğini gayet açık bir şekilde ifade ediyor.

Tekellerin Özgürlüğü

Rapor, Türkiye halkının, “**Bu ülkede adalet yok**” düşüncesini çok yaygın biçimde taşıdığını dile getiriyor ve adından da anlaşılacağı gibi, **Avrupa Birliği paralelinde** değişiklikler yapılmasını istiyor. Evet bu ülkede adaletin zerresi yoktur ve bu yeni bir durum da değildir. Ama, Kürt milliyetçiliğinin manşetine taşıdığı rapor, süslü lafların ötesinde gerçekten bir adalet isteğinin ifadesi değildir. Bu, sınıfsal olarak da mümkün değildir. Tekelci burjuvazi gericidir, “reform” adını verdikleri hiçbir rapor/paket halk için ilercisi bir yan taşımaz. Burjuvazinin taleplerinde kendi adalet özlemlerini arayanlar, dün olduğu gibi, yine büyük bir yanılgı içindedirler.

Raporun ana mantığı, her konuda olduğu gibi, tekellerin çıkarlarını esas almasıdır. Halkın adalet isteği ise, bu çıkarlar uğruna kullanılıyor. Rapor tanıtımının açılış konuşmasını yapan TÜ-

SİAD Yönetim Kurulu Üyesi Pekin Baran’ın sözleri, bunu tereddütsüz açıklar niteliktedir. Yargıdaki sorunların “*vatandaşın hukuk sistemine olan inancını yıprattığını*” dile getiren Baran asıl sadede geliyor; “*yıpranan inanç ekonomik faaliyetlere yansıyor. Bu, özellikle yerli ve yabancı yatırımları ciddi bir şekilde engellemektedir.*”

“Vatandaş” dediği emperyalist tekeller ve işbirlikçileri. “Reform” dediği ise sermayenin önündeki engellerin kaldırılması, yargıda ayrıcalıklardır. Ki, hortumcuların kelepçelenmemesini isteyen burjuvaziden başka bir şey beklemek yanılgıdır. Burjuvazinin her şeyi kendi çıkarlarına göre düzenleme mantığı burada da karşımıza çıkarken, **AB paralelindeki değişikliklerin özünün de, tekellerin çıkarı olduğu** bir kez daha tescillenmiş oluyor.

Adalet, Düzen Değişikliği Sorunudur

Tekeller adalet istemiyor, daha rahat talanı gerçekleştirebilecekleri, önündeki kimi engellerin temizlenmesini istiyorlar. ABD, Avrupa ülkelerinin ve sıkça da IMF’nin emperyalist tekeller adına “*şu yasayı çıkarın, şu yasayı kaldırın*” türünden talimatlarının paralelinde hazırlanmıştır bu rapor.

Düzen güçlerinin “yargının bağımsızlığından” anladıkları tek şey, tekellerin ve iktidarların çıkarlarını esas alan bir yargıdır. AKP ile çakıştıkları noktaların başında da bu gelir. Halkın her türlü talebine karşı “yasalar” diye çıkarılan engelleri kapsamıyor, patronların “reform” istekleri. Halkın adalet talebinin karşılanmasını da istemiyor tekeller. Gazi katliamının sorumlularının cezasız kalması karşısında 9 yıldır “adalet istiyoruz” diye haykırırlar için, yüzlerce işkence ve infaz davasında korunan işkenceci katillerin cezalandırmasını isteyen halk için adalet istemiyorlar. AKP ne için yargının bağımsız olmadığını söylüyorsa, tekeller de aynı amaçla söylüyor.

Çünkü tekeller, her türlü adaletsizliğin kaynağı olan bu düzenin asıl sahipleridir. İşkenceciler, katiller onların düzeni sürsün diye halkı katlediyorlar. Mahkemeler aynı nedenle katilleri koruyor, Susurluk bu nedenle yargılanamıyor.

Sömürü düzeninde yargı hiçbir reformla adaletli bir yapıya kavuşamaz. Çünkü, her sistem kendi yargısını yaratır ve kendi çıkarlarını esas alır. Kapitalist sistemin yargısı da sermayenin çıkarlarına göre şekillenir. Halkları aldatmak için aralara sıkıştırılan “hukuk karşısında herkes eşittir” gibi ifadeler bu gerçeği gizlemek içindir. Halk için adalet, sömürü düzenin kökten değişmesinden başka hiçbir yolla mümkün değildir.

Hapishaneler

107 İnsan DUYUR

Sansür duvarının arkasında unutturmak istediler şehitlerimizi.

Sansür duvarının arkasında gizlemeye çalıştılar zulümlerini.

Zulmün, sansürün duvarlarını parçalayarak duyuruyoruz herkese:

107 insan öldü! Bu ülkenin hapishanelerinde, yani yanibaşınızda.

Soruyoruz herkese: Duydunuz mu?

Duymayanlar duysun diye... Duyup da duymazlıktan gelenler utansın diye... Zulmün sansürünün karşısına gerçeğin gücüyle, zulme boyun eğmeme kararlılığımızla çıkıyoruz.

107 ölümü duyurmak, gerçeği savunmak, sansüre ve tecrite karşı çıkmaktır.

Ecevit hükümetinin başlatıp Tayyip Erdoğan hükümetinin sürdürdüğü sansür ve korku karşısında bir gün bile teslim olmadık, susmadık. Her iktidarın yalakalığını yapan burjuva medyanın her türlü rezilliğe açık, katliamcılarının, IMF'cilerin sesine açık, halkın sesine kapalı sayfaları karşısında bir gün bile umutsuzluğa kapılmadık. Güçlüydük, haklıydık, kararlıydık; insan olarak,

devrim

dik.
Sansür
la yük
ışkenc
dür.

Sendik
odanız
duyars
maktır

Tek te
eviniz
kulüple
ortak c

Duyun

107 in

Tecrit,

Duydu

Bu sor
ba ve l

erde

7

an Öldü!

DUNUZ MU?

ci ve vatansever olarak sorumluluğumuzun bilincindey-

re, tecrite karşı çıkıyorum diyen herkes, bunu duyurmak-
ümlüdür. Demokratım, hak ve özgürlüklerden yanayım,
eye karşıyım diyen herkes, bunu duyurmakla yükümlü-

calar, odalar, gençlik, yöre, esnaf dernekleri, sendikanızda,
da, derneğinizde 107 ölüm duyulmamışsa, duyulmuş da
sınız kalınmışsa, sorumlusunuz. Sansüre ve tecrite ortak ol-
sorumluluğunuz.

ık tüm ilericiler, devrimciler, demokratlar, vatanseverler,
den başlayarak, işyerinizde, gittiğiniz kahvehanelerde,
erde duymayan varsa 107 ölümü, siz de sansüre, tecrite
oluyorsunuz demektir.

, duyurun!

san öldü bu ülkede.

107 insanı öldürdü. Sansür katliamı gizledi.

nuz mu diye sorun?

uyu milyonlara, Anadolu'nun tüm illerine, ilçelerine, kasa-
köylerine kadar... Tüm okullara, okulların her sınıfına, fab-

rikalara, işyerlerine, semtlere, semtlerin
her mahallesine, mahallelerin her soka-
ğına kadar ulaştırmak, tecrite ve sansü-
re karşı savaşmaktır.

Gerçek için savaşacağız. Düşünceleri-
mizle yaşayabilme hakkı için savaşaca-
ğız.

Soruyu kendinize sorun. Soruyu herkese yayın. Duy-
mayan kalmasın 107 ölümü. Duymayan kalmasın
tecrit ve sansür gerçeğini. Duymayan kalmasın böy-
le bir zulme karşı dördüncü yılına giren kahramanca
bir direnişin sürdüğünü.

3 yıl üç ayı tamamlayan direnişte, bir tek gün bile, alınları kızıl
bantlı direnişçiler eksik olmadı. Bir gün bile, direnişin bayrağı
yere düşürülmedi.

Bu büyük iradeye saygı duyanlar, bu büyük iradenin savunduğu
değerleri savunanlar, tecrit, sansür ve direnişi 70 milyona duyur-
makla yükümlüdürler.

Gerçeği gizleyemeyecekler. Gizlettirmeyeceğiz!

Gerçeğin ve direnişin gücüyle silahlanmış olarak sansüre ve tec-
rite karşı savaşacağız!

Genel-İş Kongresi Yapıldı

“Sınıfın Sendikacısı Olunmalı”

DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası'nın olağan genel kurulu Ankara'da 17-18 Ocak tarihlerinde yapıldı. 360 delegenin yanı sıra çok sayıda işçi ve konunun katıldığı genel kurul, divan başkanı seçimi ile başladı. DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi'nin divana başkanlık ettiği kurulda ilk olarak konuklar söz aldı. Siyasi parti temsilcileri, işçi sınıfının sorunlarından çok, yaklaşan yerel seçimler üzerine konuşup destek istedi.

Sınıf Mücadelesi

Konukların konuşmalarının ardından, delegelerin konuşmasıyla süren genel kurulda, ilk sözü, Genel Yönetim Kurulu İstanbul Adayı **Erol Ekici** aldı. Erol Ekici, Türkiye ve dünyadaki halkların mücadelesinin gelişimine yer verdiği konuşmasında, sendikacılığın durumunu da değerlendirerek, içinde bulunulan tikanıklığın sınıf sendikacılığını esas alan bir mücadele ile aşılabileceğini belirtti. Emperyalizmin Ortadoğu saldırısına da konuşmasında yer veren Ekici, “temel hak ve özgürlükler mücadele edilerek kazanılabilir” dedi.

Ekici'nin ardından sırasıyla, Genel Mali Sekreter **Ali Şahin**, İst. 6 No'lu Şb. Bşk. **Hasan Kaya**, Genel Sekreter **İsmail Özhamarat** konuştu. Özhamarat, sendikalarda siyasi insanlara gerek olduğunu belirterek, siyasi olmayandan korkmak gerektiğini belirtti ve F tiplerini, hak ihlallerini anlattı.

Genel kurulda konuşan ve özellikle Şükrü Ercan listesini destekleyen delegelerin, Genel-İş'in var olmasının, CHP'nin belediyeleri alması ile özdeş hale getirmesi, sendikal anlayışın nasıl bir sakat bakış açısı üzerinde şekillendiğini gözler önüne sererken, sendikacılığın da, patron durumundaki belediye yönetimlerine endeksli olduğu

da anlatılmış oluyordu. Hüseyin Ya-

man ve Hasan Kaya, "Doğuda Blok, batıda ise CHP desteklenmeli. Aksi halde biz yok oluruz" sözleriyle bunu en açık dile getirenler oldular.

İki Liste Yarıştı

Genel kurulda iki liste yönetim için yarışırken, Divan Başkanı Süleyman Çelebi, Şükrü Ercan başkanlığındaki listeye desteğini, Mahmut Seren listesinde yer alanların konuşmalarına çeşitli müdahalelerle açık olarak gösterirken, divan başkanlığının tarafsızlığına da gölge düşürdü. DİSK Genel Sekreteri Musa Çam'ın, Seren'in listesinden adaylığı konusunda tartışma yaşanan genel kurulun ikinci gününde genel başkan adaylarının konuşmaları ve seçim yer aldı.

Mahmut Seren sendikal mücadelenin içinde bulunduğu tikanıklığı ele aldığı konuşmasında, sınıfsal sendikacılık ilkelerini benimsediğini belirterek, Şükrü Ercan'ın sendikal anlayışını eleştirdi. Şükrü Ercan ise konuşmasında daha çok CHP propagandasına yer verdi. Ki, listesinde yer alanların tamamının CHP'li olarak bilinen isimler olması da bu yanı sıra tesadüf değildi.

Konuşmaların ardından yapılan seçimlerde ilk turda hiçbir liste yeterli çoğunluğu sağlayamayınca ikinci tur oylamalar yapıldı. İkinci turda Mahmut Seren başkanlığındaki liste seçimi kazanırken, DİSK Genel Kurulu için 80 delege seçildi.

Mahmut Seren başkanlığındaki yeni yönetim şu isimlerden oluştu: Erol Ekici, Fahrettin Tecimer, İsmail Özhamarat, Ali Şahin, Remzi Çalışkan, Kani Beko ve Musa Çam.

Sayı 95

28

25 Ocak
2004

ODA'larda Seçimler...

Yönetim seçimlerinin yaşandığı yerler sadece sendikalar değildi. TMMOB'a bağlı, Makina, Harita, Orman ve Çevre Mühendisleri Odalarında da geçtiğimiz hafta seçimler vardı. Her dört odada da “demokrat mühendisler” ile, gerici ve faşistlerden oluşan listeler yarıştı. Yapılan seçimler sonucunda, “demokrat mühendisler” dört odanın yönetimini de kazanarak, mevzilerini korudular.

Kamu Yönetimi Temel Kanun Tasarısı'na karşı SES Şişli Şb. tarafından 16 Ocak günü İl Sağlık Müdürlüğü önünde yapılan eyleme işçilerden de destek gelirken, Ankara'da SES üyeleri, SSK Dışkapı Hastanesi önünde eylem düzenledi.

Tasarıya karşı bir başka etkinlik de, 17 Ocak'ta Eğitim-Sen İst. 3 No'lu Şb. tarafından düzenlenen konferanstı. Ulusal ve uluslararası sermayenin istekleri boyutuyla tasarı ele alınırken, sendikal anlayışın da tartışıldığı konferansın üçüncü oturumunda konuşan Yrd. Doç. Özgür Müftüoğlu, Türkiye'nin bulunduğu her taahhülle köleleşmenin derinleştiğini ve kredilerle özgürlüğümüzün satıldığını vurguladı ve kapitalizm için “bu sistem kölelikten daha kötü bir sistemdir.” dedi.

Tasarıya Tepkiler...

Çorap Emekçilerine Kölelik Koşulları

Tekstil sektörü, sömürünün ve örgütsüzlüğün en yoğun olduğu sektörlerin başındadır. Örgütsüzlük, yoğun sömürünün yanısıra, ağır ve sağlıksız çalışma koşulları olarak da emekçiler için ek bedelleri beraberinde getiriyor.

Çorap sektörü de, bu olumsuzluklardan fazlasıyla payını alıyor. Geçen haftaki sayımızda haberine yer verdiğimiz **Çorap Emekçileri Derneği**'nin açıklaması, bu yaşanan sorunlara da özet olarak ışık tutuyordu. Açıklamalardan bazı bölümlerle, çorap emekçilerinin sesini, yaşadığı koşulları duyurmaya devam ediyoruz.

Günde 13 Saat Çalışma

Yüzyıl önce kazanılan 8 saat çalışma hakkı çorapta geçerli değil, onlar günde 11-13 arasında makine başında ter dökmek zorundalar. Emekçilerin örgütsüzlüğü ve mücadelesinin geri olduğu koşullarda, patronların en acımasız koşulları dayatacağının tek örneği çalışma saatleri değil elbette. Örneğin, ayda 288 saatlik çalışmaya karşılık alınan ücret **“sürünün ölmeyin”** niteliğindedir. Usta ve ustabaşının 600 milyon ile 2 milyar arasında ücret aldığı koşullarda, ‘makineciler’ 400 - 700 milyon, ‘Formhane işçisi’ 350 - 600 milyon, ‘çırak’ statüsündeki bir işçi ise asgari ücretin de altında 200 - 250 milyon arasında ücretle yaşamını sürdürmeye çalışıyor. Yoksulluk sınırının 1.5 milyar olduğu ülkemizde, bu ücretlerin ne anlama geldiğine tarif gereksizdir.

Sigortasız ve Kaçak İşçi Cenneti

Çorap sektöründeki istihdamın yaklaşık yüzde 70’ini kayıt dışı işçiler oluşturuyor. Hiçbir sosyal güvencesi, kaydı, sigortası olmayan bu işçilerin büyük çoğunluğu ise, orta ve küçük işletmelerde çalıştırılan 15 yaşın altındaki çocuklarımız. Sanmayın ki, büyük işletmelerde tersi bir durum var. Makina dairelerinde yüzde 80 civarında olan sigortalılık, Formahane (Burun Dikişi, Ütü, Paketleme, Ambalaj) dairelerinde % 5'lere düşüyor.

Resmi işsiz sayısının 10 milyonun üzerinde olduğu, gizli ve gizlenen işsizlerle birlikte bu sayının iki katına yakın “çalışmaya hazır işgücü” bulunduğu ülkemizde, sendikalaşmanın, hak talebinin karşılığı, birçok sektörde olduğu gibi, çorap sektöründe de işten atılmak. Çorap Emekçileri Derneği başkanı da geçtiğimiz hafta, bu nedenle işten atıldı. Çorap işçisinin örgütsüzlüğüne son vermek için dernek kuran ve sendikalaşma mücadelesi veren emekçiler yıldırılmak isteniyor.

Zam farklarını ödemeyen ve bu nedenle direniş-

lerin yaşandığı çorap fabrikalarının patronlarının gözünde, işçinin haklı taleplerinin anlamı, “girdi maliyetinin artması” demektir. Kölece çalışma koşullarından örneklerle devam edelim.

Yemek Molası da Gereksiz!

- İşçilerin yasal hakları olan yemek-çay molası verilmemekte, makineler durdurulmadan 15 dk. nöbetleşe yemek yenilmektedir.

- Gece vardiyaları yasayı aşan şekilde 24 saat içinde 13 saat fazla çalışma uygulanmaktadır.

- Büyük işletmeler başta olmak üzere maaş bordroları eksik, tahrifatlı, gerçeğe uygun olmayan bildirimlerle düzenlenmektedir.

- Gayri-sihhi çalışma koşulları mevcut olup bunların giderilmesi için hiçbir şey yapılmadığı gibi, İş Sağlığı ve İş Güvenliği hükümlerine uyulmamakta, 6 ayda bir zorunlu sağlık muayeneleri ve akciğer grafiği çekimi yaptırılmamakta.

- İşçi başına düşen makine sayısı arttırılarak (“Verimlilik” için kometlerde 7 bilgisayarlılarda 8 makineye bir işçi bakar) işçi çıkarılmakta.

- Orta ve küçük işletmelerde izin süresi, izin, fazla mesai ve tatil günlerinde çalışma ücretleri yasanın altında tutulmakta.

- Haftalık çalışma süresi gündüz 66 saat iken gece 78 saat olmaktadır. Bu şekliyle aylık çalışma süresi her işçi için aylık 288 saat olmaktadır.

Peki patronlar, kullandıkları demagojileri ile, **“kazanamadıklarından”** mı bu koşulları dayatıyor? Hayır. 2003 yılı çorap ihracatının 1.6 milyar dolar olması bunu yalanlar, ama aslo- lan bu da değildir. Sermaye işçiye hep daha fazla sömürüyü dayatır- ken, kâr hırsı bitmez. 2003 ihracatı 10.5 milyar dolar olan Tekstil sektörünün genelinde aynı tablo hakimdir. Bu kârın nasıl elde edildiğine en güzel örnek, 568.098 kayıtlı istihdama karşı 2.5 milyon işçinin kayıt dışı olarak her türlü haktan yoksun, düşük ücretle çalıştırılmasıdır.

Çorap Emekçileri İstiyor:

- İnsanca yaşanabilecek bir ücret
- 15 yaş çıraklar dahil olmak üzere tüm işçilerin sigortalı yapılması
- 8 saatlik çalışma
- Servis aracı tahsis veya servis ücretinin işçiye verilmesi
- Yasal hakkımız olan yemek ve çay molasının uygulanması
- Gece, tatil günlerinde, fazla mesai çalışması ücretlerinin 4857 Sayılı İş Yasası'nda belirtildiği gibi uygulanması
- Mekanik makinelerde -komet- bir işçinin 7, bilgisayarlı makinelerde bir işçinin 8 makineden sorumlu tutulması
- Unvan ve sorumlulukların teknik bilgi ve yetenek sınavları sonucu verilen belge veya sertifikaya göre verilmesi
- Tüm işletmelerde İş Sağlığı, İş Güvenliği hükümlerine uyulması
- Sendikali olmanızın önündeki keyfi engellerin ortadan kaldırılması

Sayı 95

29

25 Ocak
2004

AKP ve Patronlar Kolkola, İşten Atmalar Sürüyor

İrili ufaklı birçok işletmede, işten atmalar ve buna karşı direnişler sürüyor. AKP iktidarının çıkardığı Kölelik Yasası'nın sağladığı koşullarla, esnek çalışma ile, daha az işçi ile, daha fazla üretimi hedefleyen patronlar işçileri açlığa mahkum ediyor. En başta da özelleştirilen tüm işletmelerde işçi çıkarmalar mutlaka gündeme getiriliyor. AKP iktidarının tüm vaatleri gibi, "özelleştirmelerle işten çıkarmaların olmayacağı" yalanı da artık herkesin bildiği bir gerçek.

Özelleştirme İşsiz Bırakmaya Devam Ediyor

22 Aralık 2003 tarihinde, 292 milyon dolar karşılığında Nurol-Limak-Özaltın-Tütsab ortaklığına satılan Diyarbakır Tekel İçki Fabrikası işçileri kapı önüne konuluyor. Patron tarafından yapılan açıklamada, fabrikada çalışan 382 işçinin işten çıkarılacağı belirtildi. İşçilere tebliğ edilen kararı imzalamayan işçiler, karara tepki gösterdiler. Tek-Gıda İş Şube Başkanı yaptığı açıklamada, "az parayla çok üretim" in hedeflendiği ve patronun yıllardır çalışan işçileri işten atarak asgari ücretle yeni işçi almak istediği dile getirildi. 13 Şubat tarihinde kapı önüne konulacak Diyarbakır tekel işçilerinin durumu, özelleştirmenin işsizlik demek olduğunu bir kez daha gösteriyor.

Bu arada 17 Ocak günü oturma eylemi yapan işçiler, "Bizi Satanı Biz de Satarız", "KİT'ler Vatanıdır Vatan Satılmaz" sloganları attılar. İşçilerin örgütlü bulunduğu Tek Gıda-İş Diyarbakır 1 No'lu Şb. Bşk. Arif Akkaya, satışın IMF ve Dünya Bankası'na verilen sözlerle yapıldığını belirtti.

Sabancı Aç Bırakmaya Hazırlanıyor

Soytarıca hareketleriyle, medyanın yalakalığı ile, yıllarca "işçi babası" diye pazarlanan Sabancı'nın fabrikaları, sömürünün en yoğun olduğu yerlerin başındadır. Sömürü, örgütsüzleştirmeye, işten çıkarmalarla daha da yoğunlaştırılıyor.

Sabancı'ya ait Adana BOSSA Tekstil Fabrikaları'nda çalışan 398 işçinin işten çıkarılacağı, işçilerin örgütlü bulunduğu DİSK/Tekstil Sendikası'na patron tarafından tebliğ edildi.

DİSK/Tekstil kıyımına karşı, "patronla görüşerek çözüm bulmaktan" söz ederken, yüzlerce örnekte bunun nasıl bir aldatma olduğu ve sonuçta işten atılmaların önlenemediği biliniyor.

İşten çıkarmaların nedeni elbette, Sabancı'nın fabrikalarında "istihdam fazlası" olmasından değil. Patronlar, işçi sınıfının en örgütsüz ve en işbirlikçi sendikacıların insafına bırakıldığı, iktidarın pervasız bir şekilde işçi düşmanlığını gizlediği bu süreci değerlendirmek istiyorlar. Sabancı da, benzerleri gibi, kadrolu işçileri çıkararak, daha düşük ücretle yeni işçiler alacak. Sendikanın şube sekreteri bu durumu dile getirirken, patronun kendi imzaladığı sözleşmeye uymadığını ve mücadeleye hazır olduklarını belirtiyorlar.

Temel Haklar Memur Komisyonu: Saldırıları Direneceğiz

Kocaeli Temel Haklar Memur Komisyonu tarafından AKP'nin KESK'li memurlara açtığı soruşturmayı protesto için basın toplantısı düzenlendi.

Komisyon Başkanı Selma ASLAN, AKP'nin bir-biri ardına meclis gündemine taşıdığı, tüm emekçiler ve yoksul halkı hedefleyen Mahalli İdareler ile Kamu Personel Rejim Yasa Tasarılarına karşı KESK'in 10-11 Aralık eylemlerini hatırlatarak, "eyleme katılan yüzlerce memura soruşturmalar açıldı. Sanki en meşru savunma hakkını kullanmayıp yasadışı bir eylem yapmış gibi Çorum'da, Tunceli'de memurlar emniyete çağrılıp "eylemi kim örgütledi, niçin eyleme katıldınız" gibi sorularla sorgudan geçirildi." dedi. Aynı şekilde Kocaeli'de de Eğitim-Sen üyesi yüzlerce öğretmene soruşturma açıldığını belirten Aslan, konuşmasını şöyle sürdürdü:

"AKP'nin hiçbir muhalefete, örgütlülüğe tahammülü yoktur. İstiyor ki, 'reform' adı altında yutturulmaya çalışılan kölelik yasalarına kim-

se karşı çıkmasın, emekçilerin hiçbir örgütlülüğü olmasın, bedeller ödeyerek kazandığımız sendikalarımızı terk edelim. Örgütlülüklerimize yönelik saldırılara, örgütlenerek ve kurumlarımıza sahip çıkarak karşı koyacağız. Biz susmayacağız."

Haklarımızı Kullanalım

Samsun Temel Haklar, düzenlediği "Yasal Haklarımız" konulu seminerle, demokratik mücadelede haklarımızın kullanılmasını tartıştı. Av. Giray Güneş'in konuşmacı olarak katıldığı semineri 45 kişi dinlerken, Türkiye'nin hukuk devleti olduğunun yalan olduğu, ancak buna rağmen, yasalarda belli hakların çeşitli nedenlerle tanındığı ve kullanılması gerektiği belirtildi. MGK'nın, YÖK'ün, polisin, istihbarat örgütlerinin halkı sindirmeye, insanları birbirinden tecrit etmeye, ülkenin aydın, düşünen kesimi olan devrimci demokrat insanları yok etmeye yönelik olduğunu belirten Güneş, "halk üstünde baskı unsuru olan bu kurumlar sermayeye hizmet etmektedir" dedi. Seminer soru-cevap bölümü ile sona erdi.

İşgalci Zorlanıyor

Irak'ta direniş yükselişini sürdürüyor. İşgalden bu yana ikinci büyük saldırı işgalcilerin merkezi karargahına düzenlendi.

İşgalcileri zorlayan sadece direniş değil, Amerika ile işbirliği yapan Kürt ve Şii güçler de "federasyon ve hemen seçim" tartışmaları ekseninde işgalcileri zorluyor.

Irak'ta tartışmalar, Kürtlerin "federasyon" ve Şii'lerin "hemen seçim yapılınsın" talepleri üzerinde yoğunlaşırken, direniş işgalcilerin merkezi karargahını vurarak, bir anlamda net mesajını yineledi: Yapacağınız pazarlıklar, emperyalist karargahlarda kurulan planlar ne olursa olsun, **ulusal kurtuluş savaşını hesaba katmayan hiçbir hesap bu topraklarda tutmayacak!**

"Saddam Sevinci" Kısa Sürdü: Merkezi Karargaha Saldırı

18 Ocak günü, Bağdat'taki ABD Merkezi Karargahı'na düzenlenen feda eyleminde, 2'si ABD Savunma Bakanlığı (Pentagon) elemanı, çoğunluğu, işgalcilerin karargahında onlara hizmet etmeye gelen Iraklı olmak üzere 25'ten fazla kişi öldü, yüzlerce yaralandı.

Bağdat şehir merkezinin üzerinde dumanlar yükseldi, alevler yine göğü sardı. Ama bu kez işgalcilerin havadan yağdırdıkları bombalar değildi gökyüzünü aydınlatan. Emperyalistleri ve işbirlikçilerini zafer sarhoşluğuna sevk eden alevler içindeki Bağdat değildi bu kez. Bu kez, ateş işgalcileri yaktı. Göğe yükselen duman, bu topraklarda işgalcilerin huzur bulamayacağını dünyanın bütün köşesine muştulayan, halklara direnme umudu veren dumanlardı.

İşbirlikçilerinin dahi zorlayıcı talepleri üzerine, ABD'ye çağırılmış olması nedeniyle işgal valisi Bremer'in o an karargahta bulunmaması, feda savaşçılarının işgalcilerin tam da beynine vuruşa ramak kalmışken saldırıyı gerçekleştirmek durumunda kalmaları, şimdilik "şanslarıdır", ama direnişin kararlılığı bu şanslarının sürekli olamayacağını da yeterince anlatmakta.

Saddam'ın esir alınmasının ardından sevinç gösterileri yapanların, direnişin zayıflayacağı tespitleri yapanların, Bağdat'ı yeni işgal etmiş gibi naralar atanların sesleri duyulmuyor. Yine, o sesizliklerine gömüldüler. Halkların gücünü ve yüreklerinde yanan bağımsızlık ateşini bilmeyenler

hep yanılacaklar.

27 Ekim'de 40 kişinin öldüğü BM karargahına saldırıdan sonra en büyük darbe olan bu saldırının dışında, aynı gün Tikrit başta olmak üzere çeşitli kentlerde de işgalcilere yönelik saldırılar gerçekleştirildi.

Feda, Direniş Savaşının Asli Unsuru

Karargaha bomba yüklü araçla giren direnişçiler, işgale karşı direnişte, Feda'nın, savaşın asli unsurlarının başında geldiğini bir kez daha hatırlattı. Emperyalizmin teknolojiyi, halkların mutluluğu, refahı için değil, onları teslim almanın hizmetine sokarak geliştirdiği silahların karşısında halklar da kendi silahlarını geliştiriyor.

Toprakları işgal edilmiş, zulüm altında, aşağılanan, horlanan, ezilen, ekmeği, geleceği elinden alınan hiçbir halk çaresiz değildir. Mutlaka direnmenin, savaşmanın bir yolunu bulacaktır. Irak, Filistin ve Türkiye bunun en açık örnekleridir. Feda'nın böylesine gelişmesi, emperyalizmin ve oligarşilerin yarattığı bir sonuçtur. Bedelini de onlar ödemeye devam edecekler. Halklara hiçbir seçenek bırakmayan, teknolojisine, tecrit politikasına, siyasi ve ekonomik gücüne güvenen emperyalizmin hesaba katmak zorunda olacağı bir güçtür feda. Ve bu güç kaçınılmaz olarak büyümeye devam edecek.

İşbirlikçiler de "Sorun" Çıkartıyor ABD, Teslimiyet Dayatıyor

İşgalcilerin hala Irak topraklarında bulunuyor oluşlarında, işlerini kolaylaştıran iki güç belirleyici durumda. **Birincisi**, baştan bu yana işgalcilerle işbirliği içinde hareket eden, "dünya yansın yıkılsın, ülkeler işgal edilsin, ABD imparatorluğu dünya halklarını teslim alsın, yeter ki, benim özerk (veya) bağımsız devletim olsun, dilim olsun..." diyen **Kürt burjuva milliyetçileridir**.

İkincisi ise, başta işbirliği yapmasa da, direnişi de seçmeyen, temelde İran'ın ABD ile arasındaki dengelere göre hareket eden, işgale karşı sesini zaman zaman gösterilerle dile getirmekle yetinen, (bunu da temel olarak daha fazla taviz için yaptığı bugün daha da netleşiyor) İslamcılığın pragmatizminden beslenen **Şii gruplar**. Hemen belirtelim ki, Şii'ler homojen bir yapı göstermemekle birlikte şu anda ağırlığı oluşturan örgütlenmeler, yukarıda özetle çizdiğimiz çerçevede hareket etmektedir.

Sayı 95

31

25 Ocak
2004

ABD herkesi kendine tabi kılmaya çalışıyor; işbirlikçilik yetmiyor, **tam teslimiyet** istiyor. Daha önce tarihi ertelenen hükümet kurma, yeni anayasa, seçim ile nasıl bir Irak sorununu da kendi çizdiği çerçeve ve programla gerçekleştirmek istiyor. Teferruatları bir yana bırakırsak, ABD'nin istediği, kendisine bağımlı, her şeyiyle teslim olmuş ve sömürge olmayı kabul eden bir hükümettir. Şu anki dengeler buna izin vermediği için erteleme ve zeminini yaratma süreci izlenmektedir. Ancak *"evdeki hesap çarşıya uymuyor."* Irak'ta onlarca çelişki ve kesim birbiriyle ve ABD ile çatışma içindedir. Buna, işbirliği yapan, gayri meşru Geçici Hükümet Konseyi içinde yer alan Kürt ve Şii gruplar da dahildir.

Kürt burjuva milliyetçileri özerklik isteyerek, federatif Irak talebini dile getirirken, Şiiler'in önemli dini önderlerinden El Sistani hem buna karşı çıkıyor, hem de ABD'nin seçimi ertelemesine ve seçim yöntemine karşı çıkıyor, hemen seçim istiyor. Şiiler bu çerçevede onbinlerce kişinin katıldığı gösteriler düzenliyorlar.

Kürt burjuva milliyetçisi Barzani ve Talabani'nin federasyon talepleri, sadece ABD hesaplarıyla bitmiyor, onlarca yıldır en sadık işbirlikçisi olan Türkiye oligarşisini de şu an için karşısına almak istemeyen ABD, "yeni işbirlikçileri" ile dengeyi nasıl kuracağını hesabını yapıyor.

Şiiler ise çoğunluk olmalarına güvenerek hemen seçimle iktidarda güç olmak istemektedirler. Bu ise, ABD'nin işine gelmiyor, çünkü Şiiler şu anki yapıları itibarıyla ABD'ye tam biat için güven vermiyor. *"BM, hemen seçim yapılabilir mi, baksın, incelesin"* gibi manevralar, işgal güçlerinin Şiiler'in taleplerini geçiştirmenin, buna da BM kılıfı hazırlamanın manevralarıdır.

Sonuç olarak mevcut tablo gösteriyor ki, direnişin yanı sıra, işbirlikçiler açısından da zorlanmaktadır işgalciler. Onlarca çelişki ve çatışmanın iç içe geçtiği Ortadoğu'da işgalcinin işinin hiç de kolay olmayacağı açık.

İşbirlikçilik Değil, Bağımsızlık Bayrağı Yükseltilmelidir

Hem Kürt burjuva milliyetçiliği açısından hem de Şiiler açısından bu yol, halklar için kurtuluş değil, bağımlılık demektir. Amerika, dünya imparatorluğu hesaplarının en önemli halkası olarak Irak'a tonlarca bomba yağdıracak, tarihinin en büyük teşhiri pahasına işgal edecek ve sonra iktidarı Irak'ta yaşayan halkların iradesine teslim edip, çekip gidecek, öyle mi? Buna ancak, ABD'nin özgürlük, demokrasi getirdi-

ğine inanan Amerikancılar, çaresiz, kendi halkına güvensiz ve saflar inanabilir.

Halkların kendi iradesiyle, kardeşlik temelinde kurulmuş bir Irak, **bağımsız bir Irak**'tır. Bu, ABD'nin belirlediği siyasi, ekonomik sistemle yönetilen bir Irak değil, işgalcinin defedildiği bir Irak'tır. Kürt ve Şii halkı da, haklı taleplerinin işgalcinin çıkarları karşısında, onun için hiçbir anlam ifade etmediğini göreceklidir.

Nitekim, Barzani'nin, ABD'nin Türkiye oligarşisine "federasyona izin vermeyeceğiz" sözleri üzerine ABD basını başta olmak üzere verdiği demeçler trajediktir.

"Washington Post Gazetesi'nde 18 Ocak günü demecine yer verilen Barzani, Kürtler'in, ABD ile birlikte savaşmaları karşılığında ödüllendirilmelerini istedi ve "biz kayıplar verdik" dedi. Barzani, 'Geçmişin tekrarlanmayacağını umuyoruz' açıklamasını da yaptı." (19 Ocak 2004, Y. Özgür Gündem)

Barzani, "geçmiş" biliyor, ama o geçmişten hiç ders alınmadığı Irak işgalinde oynanan rolde ortaya çıkıyor. Peki nedir Barzani'nin ABD'ye hatırlattığı "geçmiş"? Barzani-ABD ilişkilerinin, on yıllara dayanan ve hep Kürtler'in aldatıldığı, oyalandığı, kullanıldığı ve yüzüstü bırakıldığı geçmişten söz ediyor Barzani?

"Hizmet karşılığında" hak dilenmek, bir halk için utanç verici bir durumdur.

Barzani'nin, İngiliz İndependet Gazetesi'ndeki **"Bugün, geçmişte Saddam ile yaptığımız özerklik anlaşmasının da gerisinde haklardan söz ediliyor"** demeci de, bir başka soruyu gündeme getiriyor: İşgalin gerçekleşmesi için işbirliğinizi ne zaman sorgulayacaksınız?!

İşgal suçu intihar ettiriyor

İşgalci Amerikan askerleri içinde intihar oranının arttığı, işgalden bu yana 21 coninin intihar ettiği ortaya çıktı. ABD Savunma Bakanlığı'nın sağlık yetkilisi Dr. William Winkenwerder'in düzenlediği bir basın toplantısıyla duyurduğu bu rakam, "çatışma dışı ölen asker" sayısının yüzde 14'ünü oluşturuyor. Ayrıca, işgalin yarattığı bunalımın boyutunun daha da netleşmesi için, bu sayıya, psikolojik nedenlerle görevden alınan 300 askeri de eklemelisiniz.

ABD, Afganistan'da Katliamlarını Sürdürüyor

Kandahar şehri yakınlarında bir köydeki ev ABD helikopterleri tarafından bombalandı. Katliamda 11 köylü öldü. Ölenlerden 4'ü kadın, 4'ü çocuk. Bölge Valisi Abdülrahman, olayda ölenlerin sıradan köylüler olduğunu ve Taliban hareketi ile hiçbir ilgilerinin bulunmadığını ifade etti. ABD'den ise hiçbir açıklama yok. Çünkü Afganlı'nın hiçbir değeri yok. En fazla kişi başına 100 dolar öderler!

Bağımsız Bir Kürdistan, Kürt Halkının Hakkıdır

16 Ocak'ta düzenlediği basın brifinginde, Genelkurmay Kürt halkını tehdit etti. Amerikan işbirlikçiliğini, Kürt halkının haklarının inkarı temelinde dayandırarak, "milli menfaatlerimize uygundur" diye açıklayan Genelkurmay 2. Başkanı Orgeneral İlker Başbuğ, Irak Kürdistan'ına yönelik de tehditler savurdu. "Irak'ta federal yapı etnik kökene dayalı olursa, Irak'ın geleceğinin çok zor ve kanlı olacağını ifade etmek zorunda kalırız" diyen Org. Başbuğ, "ABD'nin PKK konusunda tedbirler açısından bizimle aynı düşündüğünü ama zamanlamada farklılığımız bulunduğunu görüyoruz." sözleriyle de, bilinen ve Kürt milliyetçiliğinin görmek istemediği başka bir gerçeğin altını çizmiş oldu.

Katliamcılığın, Kürt Düşmanlığının İtirafı

Genelkurmay 2. Başkanı "etnik devlet kurarsanız kan dökülür" sözleriyle katliamcılıklarını ve Kürt düşmanlıklarını itiraf ediyor. 1920'lerden beri Kürt kanı dökerek yaşıyor oligarşik düzen. Oligarşinin ordusu, onyıllardır her türlü kontrgerilla yöntemini kullanarak, Kürt halkının kanını döküyor, köylerini yakıyor, yıkıyor, tepelerine bombalar, kimyasal gazlar yağıyor.

Kuzey Irak'ta yaşanan ve yaşanacak olan gelişmelerin, Türkiye sınırlarındaki Kürt halkını da etkileyeceğini düşünen oligarşi, Kürt halkının bağımsız Kürdistan talebini katliam, kan, ölüm tehditleriyle bertaraf etmeye çalışıyor. 1990'lardan

bu yana Kürt milliyetçi grupları birbirine kırdırarak, "sınırdışı operasyonlar" düzenleyerek izlediği politika şimdi iflas etmiş durumda. Amerika'ya

daha fazla taviz vererek, topraklarımızı ABD üssü yapmayı milli çıkarlar diye yutturmaya çalışarak, Kürt düşmanlığını sürdürmek istiyor. ABD ile anlaşma ve dengelere bağlı olarak tehdit pratikte ne anlama gelir, gelişmeler gösterecektir. Ancak, şundan kimsenin kuşkusu olmasın ki, ABD'nin çıkarlarına denk düşüğünde, işgalde kendisine destek olanları da yine yüzüstü bırakacaktır.

Bağımsız Kürdistan Şiarı Yükseltilmeli

Genelkurmay, katliamcılığını, şovenizmini gizlemek için, "Kürt kardeşlerimiz, Irak'ın kardeşlik için yaşaması, zenginliklerini tüm halkların kulanması" gibi açıklamalarıyla kimseyi aldatamaz. O zenginlikleri ABD'nin talan etmesine destek veren aynı Genelkurmay değil mi?

BAĞIMSIZ KÜRDİSTAN, Kürt halkının hakkıdır. Tehditler, şantajlar, ABD'nin kendi çıkarlarına yaptığı hesapların karşısında, Kürt burjuva milliyetçisi KDP ve YNK başta olmak üzere, örgütlü güçlerin önündeki en isabetli karar, bağımsız Kürdistan ilanıdır. Elbette bedelleri olacaktır. "Kürt halkı çok çekti, yeniden mi acı çeksinler" demek, halkın geleceğini emperyalistlerin ve onların işbirlikçileri ile yaptığı hesaplara ve onların insafına bırakmaktır.

BAĞIMSIZ KÜRDİSTAN talebi, bir "şantaj" aracı olarak, federasyona razı etmek için değil, Kürt halkının meşru ve tarihsel olarak hakkı olduğu için yükseltilmelidir.

TRT Genel Müdürü: "Kürtçe Yayını En Geniş Şekilde Yapalım, Devletin Politikalarını Anlatalım"

KONUŞAN AKP'DİR

Kürtçe kursuna pencere genişliğinden, kapı büyüklüğünden sonra bu kez de 'lehçe' engeli çıkarılırken, Kürtçe yayına ilişkin, AKP tarafından atanan yeni **TRT Genel Müdürü Şenol Demiröz** "düşüncelerini" açıkladı. AKP'nin asıl zihninde olanı dillendiren Demiröz şöyle dedi:

"Devlet Kürtçe yayını siyasal bir güç olarak kullanmalı. İlla Kürtçe yayın yapacaksanız, bunu çok akıllıca kullanabilirsiniz. Belirli bölgelere zaten Kürtçe yayın yapılıyor (MED TV kastediliyor), bu Türkiye için tehlike olarak değerlendiriliyor, doğrudur. Peki size yöneltilen bu silahı siz niye tersine

çevirmiyorsunuz? Çok geniş bir alana, Kürtçe yayın tevcih ederim ve bununla Türk devletinin politikalarını ve tezlerini anlatırım." (Zaman, 19 Ocak 2004)

Kendine güven bir burjuvazinin başvuracağı ilk yöntemdir. Demiröz'ün tarif ettiği, halkları bir yandan "kültürel hak" diye aldatırken, öte yandan faşizmin propagandası için kullanmak, devletin denetiminde, AB'nin inisiyatifinde şekillenen kürtçe yayının bugün değilse, yarın varacağı noktadır. Sorun, oligarşinin kendine güvensizliğidir, bu güveni kazandığını düşündükçe, Demiröz'ün dile getirdiğini daha rahat yapacaktır. Küçüksememekle birlikte, dilin, yayının, faşist bir rejimin varlığında, bir halkın hakları açısından ciddi bir kazanım anlamı taşımaz. Oligarşinin şovenist, inkarcı politikalarının Türkçe değil de Kürtçe yapılması, o politikayı özü itibarıyla değiştirmiyor.

ABD ve İsrail İşgalcileri Filistinli Annelerin Feda Ruhu Karşısında Zafer Kazanamayacak!

- ZAFER FEDA RUHUyla DİRENEN HALKLARINDIR-

Geçtiğimiz hafta İsraili askerlerin Filistin halkına tam bir terör estirdiği Erez arama noktasında bir annenin feda eylemi sonucunda 4 İsrail askeri öldü, birçoğu da yaralandı.

İsrail her eylemden sonra yaptığı bildik açıklamalarla tehditlerini sürdürürken baskı ve tutuklamaları da yoğunlaştırdı. Ancak bu son yapılan feda eylemi de gösterdi ki; İsrail her ne yapsa yapsın Filistin, kadını, erkeği, genci, yaşlısıyla, anneleriyle direnme kararlılığındadır.

Direnen Halkların Fedakar Anaları Var

Bu son eylemle birlikte Filistin direniş destanına bir ilk daha eklendi. İlk defa bir anne (22 yaşında) feda eylemi gerçekleştirdi. Annelerin de feda eylemi gerçekleştirdiği bu irade karşısında İsrail hangi teknolojisini kullanarak yok edebilir, bu direnişi?

Evet iki çocuklu bir anneydi Rim Reyasi. İsrail'in uyguladığı teröre karşı cevap verebilmenin hayallerini daha onüç yaşında kurmaya başlamıştı. Yani daha onüç yaşında zulmü tüm çıplaklığı ile yaşıyor, kabına sığmaz bir hesap sorma bilinci ile büyüyordu. Zulmün yaşandığı her yerde olduğu gibi orada da erken büyüyor çocuklar ve sırası geldiğinde tereddütsüz koşuyor ölümün üzerine. Ölüm çaresizlik değil, aksine büyük bir anlam ifade ediyor burada. Zulmün ölümle tehdidine ölümle cevap veren yenilmez bir iradenin "Ya Zafer Ya Ölüm" şiarının mesajını veriyor. O da bu şiarla çekti pimini.

Armutlu şehidi **Gülsüman, Şenay** gibi, evladının geleceğinin bağımsız ve özgür bir ülkede olacağı düşüncesiyle feda etti kendini. Anneliğin o en büyük erdemini, en anlamlı şekilde yerine getirdi.

Rim Reyasi bir kadındı, ama kapitalizmin yarattığı günlük geçim derdinin dar sınırlarından kurtulamayan, ezilen, horlanan ve sadece bir meta olarak görülen bir kadın

değildi. Çocuklarının mutlu geleceğini özgür Filistin'de gören ve bunun için ölmeye hazır, HAMAS üyesi bir anne. İsrail zulmüne kin ve öfke kusan, ezilmişliğinin nedenini bilen, vatanını ve halkını seven kararlı bir anne.

İçimizdeki Ateş, Alçak Düşmanlarımızı Topraklarımızdan Kovana Dek Yanacak

İşte bu inanç ve kararlılığını ölümüne giderken de şu sözlerle ifade ediyordu.

"Bu eylemi kardeşlerimiz Aksa Şehitleri Tugayı ile ortaklaşa, Nablus'ta, Refah'ta ve tüm Filistin topraklarında bozgunculuk yapan, kargaşalar çıkaran insanlık düşmanlarından intikam almak için yapıyorum. İçimizdeki intikam ateşi sönmedi. Meşalemizdeki ateş her gün bir gün öncesinden daha fazla yanıyor. Alçak düşmanlarımızın tümünü yakana ve onları topraklarımızdan kovana dek yanmaya devam edecek... Uzun zaman şehitlik eylemi yapmak için hayal kurdum... Daima ilk feda savaşçısı olmayı ve cesedimin parçalarının uçuşmasını istedim... İsrail denilen topraklarda eylem yapmayı o kadar çok diliyor ve istiyorum ki..."

Bağımsız, özgür bir Filistin yaratma bilincine varmış bir savaşçının sözleri bunlar. Genç bir annenin kararlılık ifade eden sözleri bunlar.

Evet belki Filistinlilerin İsrail'in ağır silahları, tankları karşısında kullanabilecekleri silahları yok, ancak şu da görülmesi gereken bir gerçek ki, ne siyonist İsrail'in efendisi ABD'nin ne de İsrail'in kendisinin Ortadoğu'daki bu feda ruhu karşısında duracak gücü yoktur. Ortadoğu'da her şeye rağmen direniş ateşi yanmaya devam ediyor. Filistin'de de, Irak'ta da, Türkiye'de de zulme karşı direnenlerin, Rim Reyasilerin dediği gibi, bu ateş düşmanını yakmaya devam edecek.

İsrail yıkıma devam ediyor

İsrail, Filistin halkının evlerini yıkmaya devam ediyor. 20 Ocak günü Gazze şeridindeki Refah Mülteci Kampı'na giren tanklar eşliğindeki İsrail buldozerleri 13 evi ve bir camiyi yıktı.

Haiti Halkının Direnişi

ABD destekli Devlet Başkanı Jean-Bertrand Aristide'nin istifa etmesini isteyen yoksul Haiti halkı eylemlerini sürdürüyor. Son olarak 7 Ocak'ta yapılan eylemle birlikte, devletin katlettiklerinin sayısı 45'i geçti. 8-9 Ocak'ta ise emekçiler genel grevle kararlılıklarını yeniden ilan ettiler.

ABD, protesto eylemlerinden rahatsızlığını açık olarak Dışişleri Bakanı Colin Powell'in "çok rahatsız olduk" açıklamasıyla dile getirirken, Yüzde 80'i yoksulluk sınırının altında yaşayan Haiti halkı, kaybedecekleri hiçbir şey olmadığını, ABD'nin emriyle uygulanan neoliberal politikalara boyun eğmeyeceklerini sokaklarda kurdukları barikatlarla, çatışmalarda attıkları sloganlarla belirtiyorlar.

Yakılan binlerce köyün, yurtlarından sürülen milyonlarca köylünün davası, üç beş kuruşla kapatılamaz!

Binlerce köy yakılıp yıkıldı. Milyonlarca köylü, zorla topraklarından sürüldü. Milyonlarca insan mağdur edildi. Halka karşı akıl almaz suçlar işlendi.

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nde bu konuda açılan davalar, doğal olarak oligarşinin aleyhine sonuçlanıyor. Oligarşi bu davalarda katrilyonlarca lira tazminat ödemekle karşı karşıya.

Oligarşi, bundan kurtulmak için önce, AİHM'e başvurmayanların da zararlarını karşılayacağı doğrultusunda taahhütte bulundu. Ama pratikte bunun hiçbir karşılığı yok.

Şimdi AKP hükümeti, bu tazminatlardan kurtulmak ve işlenen bu suçları örtbas etmek için hazırladığı "Terörle Mücadeleden Doğan Zararların Karşılanması Hakkında Kanun Tasarısı"nı meclise sevk ediyor.

Tasarı bir aldatmaca ve örtbas etme tasarısıdır! Çünkü;

Birincisi; tasarı, sadece son 10 yıldaki zararların karşılanmasını, yani sadece son on yılda köyleri yakılanlara tazminat ödenmesini öngörüyor.

Köy yakmalarının yoğun olarak 1980 sonlarında başladığı, köy boşaltmalarının en yoğun yaşandığı dönemin 1991-1994 arası olduğu gözönünde bulundurulduğunda, oynanan oyun çok açıktır. Mesela, 1993 Kasım'ında Lice'nin yakılıp yıkılmasının hesabını vermeyecektir katliamcılar.

◆ **Köyleri yakılanların, yerlerinden sürülenlerin zararlarının karşılanmasında hiçbir zaman sınırlaması olmamalıdır!**

İkincisi; tasarının 2. maddesine göre, "Terörle Mücadele Kanunu'nun 1-3. ve 4. maddelerinden hüküm giyenlerin uğradığı zararlar karşılanmayacak"! Hatta hakkında "soruşturma" olanlar da bu haktan yararlanamayacak. Herkes biliyor ki, köyleri yakılanların, sürülenlerin büyük çoğunluğu zaten devletin gözünde "düşman"dı, "terörist"ti, çok büyük bölümü bu nedenle gözaltına alınmış, tutuklanmıştı.

Sen "terörle mücadeleden hüküm giymişsin, o zaman senin köyün, evin yıkılabilir" diyor iktidar. Bunda zerre kadar adalet, hukuk yoktur. Devlet kararıyla köy yakan zihniyet, yasada da

aynı mantığını sürdürmektedir.

◆ **Köyü yakılan, sürülen, mağdur edilen tüm halka, ayırım gözetmeksizin tazminat ödenmelidir.**

Üçüncüsü; yasa çerçevesinde kime ne kadar tazminat ödeneceğini belirleyen "Zarar Tespit Komisyonu" içinde ne mağdur edilen halk var, ne de demokratik örgütler. Komisyon, katliamcılarının, köyleri yakanların, halka zulmedenlerin temsilcilerinden oluşuyor.

◆ **Komisyon, bizzat köyleri yakılıp yıkılan halkın ve demokratik örgütlerin katılımıyla oluşturulmalıdır.**

Dördüncüsü; adli müşavirliklerce yapılan araştırmalara(!) göre, bu yasadaki yararlanacakların sayısı 353 bin imiş. Bu **komik** bir rakamdır.

1997'de bizzat OHAL Valiliği tarafından resmen açıklanan rakama göre, **3 bin 428 köy** boşaltılmıştır. Gerçek rakamın 4 bini aşkın olduğu açıktır. Her köyde ortalama 400 kişi bulunduğu varsaysak, köyleri yakılıp sürülenlerin sayısı 1 milyon 600 bin kişidir. Bu rakam ne yapılsa yapılsın, 300 binlere düşürülemez.

Beşincisi, köye dönüş uygulamasının pratikinden biliyoruz ki, zararı karşılama adına üç beş torba çimento, birkaç bin briket verilip olay kapatılmak istenmektedir.

◆ **Halkın uğradığı tüm zararlar karşılanmalıdır.** Yakılıp yıkılan köyler yapılmalı, köylülerin sürgün yaşadıkları dönem boyunca ödedikleri kiralar karşılanmalı, köylünün toprağını ekip biçemediği yılların karşılığı tazminata dahil edilmelidir.

Sonuç olarak;

AKP, yurtlarından edilmiş milyonlarca insanımızı üç beş kuruşla aldatıp bu sorundan kurtulmak istiyor. Halka karşı işlenen suçların üstüne sünger çekmek istiyor.

Bunu kabul etmemeliyiz!

Hiçbir hakkımızdan vazgeçmemeli, köye dönüşün koşullarının tam olarak sağlanması için mücadelemizi sürdürmeliyiz.

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği

Almanya'da izolasyon ve izolasyona karşı mücadele Hapishane Müdürünü İstifa Ettiren İşkencecilik

Almanya'nın Santa Fu Hapishanesi'nde yaşanan baskı, tecrit, işkence ve sürgün uygulamalarını dergimizin geçen haftaki sayısında okudunuz. "Demokrasi, insan haklarını" dilinden düşürmeyen Avrupa Birliği ve adı "işkenceyi önleme" olan meşhur kurumları sessizliğini koruyor. Evet soruyoruz; Avrupa Birliği komisyonları Santa Fu'yu inceleyecek mi?

Bu arada elimize ulaşan İlhan Yelkuvan'ın mektubundan gelişmeleri aktarıyoruz:

"19 Aralık 2000 Hapishaneler Katliamı'nı protesto ve destanlara sığmaz direnişi sürdüren yoldaşlara destek için 4 günlük açlık grevine başla-

yacağımız günün bir öncesi (18 Aralık) benimle beraber toplam 6 Türkiyeli Tutsak Hamburg Tutukevine kaçırıldık. Ben ve Hakan Özdemir isimli tutsak hapishane özel komandolarınca saldırıya uğradık ve yaralandık. Bileklerimizde dökme "meşhur" Alman kelepçelerle izolasyon izbelilerine konulduk. Hakan Özdemir ve ben açlık grevine aynı gün başladık. Hakan 17 gün sürdürdü. Ben sürdürüyorum. 6 Ocak'ta tekrar Fühlsbüttel hapishanesine getirildik. İzolasyon hücrelerine konulduk. Nedenini resmi yetkili şöyle anlattı:

"12-14-16 Aralık günleri yapılan toplu protestoları organize ettiğiniz için..."

Prodi'ye Alkış Serbest, Protestonun Karşılığı İşkence

Sayı 95

36

25 Ocak
2004

AB Dönem Başkanı Romano Prodi ülkemizdeydi. Medyanın geniş yer verdiği gezide, Prodi, AB'nin her raporunda dile getirdiği, "Türkiye iyi yolda... Derin dostluk duygularıyla ayrılıyorum, benim için önemli olan buydu.... Erdoğan üç büyük Türk liderinden biri..." sözlerinde ifadesini bulan **masalları** anlattı.

Katliamlar, işkenceler, tecrit, sansür, baskılarla anılan Türkiye gerçeğinin, AB yolunda, "iyi yolda" olduğu açık. AB'ye girişin şartlarından biri, F tiplerinde somutlaşan devrimcilerin yok edilmesi değil mi? Her şey AB'ye uygun.

Bol bol demokrasiden, fikir özgürlüğünden bahsedildi. Prodi, DEP davası tartışmalarında aleni şekilde müdahil olurken, "fikir özgürlüğü AB'nin en önemli ilkesidir" diyerek cevaplıyordu bu yöndeki soruları. AB ve AB'ciler fikirlerini söyleyebilirdi, ama TAYAD'lıların söylemesi yasaktı.

Prodi'nin, ziyareti vesilesiyle Taksim'de bulunan AB Enformasyon Bürosu açılışında, "**F TİPLERİNİ DESTEKLEYEN AVRUPA ÖLÜMLERDEN SORUMLUDUR**" yazılı Türkçe ve İngilizce pankart açarak demokratik protesto hakkını kullanmak isteyen TAYAD'lılar polis tarafından dövü-

lerek gözaltına alındılar. Bülent Solgun, Feridun Osmanağaoğlu, Niyazi Ağırman ve Alp Yarbaş, Be-yoğlu Karakolu'nda gördükleri işkencelerle ilgili suç duyurusunda bulundular.

TAYAD'lılar, yaptıkları açıklamada, Prodi'nin "Türkiye doğru yolda ilerliyor, hem de inanılmaz hızla ilerliyor" sözlerini hatırlarak, "bildiği tek yöntem olan işkencede inanılmaz hızla ilerliyor" dediler. Polisin Prodi'nin gözleri önünde işkence yaparak, çok iyi hizmette bulunduğunu belirten TAYAD'lılar eylemin haklı olduğunu, F tiplerinde işkence, ölüm olduğunu ve bunun Avrupa Birliği tarafından desteklendiğini söylediler.

TAYAD'lılar AB Başkanı Prodi'yi, Avrupa'nın katliam ve tecrit ortaklığı nedeniyle protesto etmek istiyor! Polis terörü tam yerinde sahneleniyor! Avrupa Birliği ve Avrupa Birlikçiliği işte böyle bir sahtekarlıktır

O günlerde, son aylarda yaşanan hak gasplarını ve bunun devam etmesini yaklaşık 300 tutsak ıslıklı, sloganlı protesto ettik.

İki yıl önce Eyalet Senatosu'nda çoğunluğu bulup iktidar olan (CDU-FDP ve Shill Partisi) aşırı sağcı yönetim, daha ilk geldiği günden Santa-Fu Hapishanesi'ni hedef tahtasına koydu. Satın alınmış (olduğu açığa çıkan) gazetecileri aracılığı ile, "Cennet, beş yıldızlı otel, tatil yeri" yayınları yaptırdılar. Ardından, 104 maddeden oluşan gasp edilecek hakların sıralandığı bir genelge gönderdiler. 10 yıllık hapishane müdürlüğü yapan Eski Müdür; *"bunları yapamam. Çünkü İnsan Hakları ihlali söz konusu, ben hukukçuyum yasaları ve hukuku bilerek suç işlemiş olurum..."* diyerek istifa etti.

Akabinde atanan Federal Savcılık da yapmış Andreas Behm, telefon hakkını gaspetti. Bu arada yaşanan şiddet-kavga olaylarının tamamının bizzat güvenlik amirinin bilgisi ve onayı dahilinde hayata geçtiği, açılan "öldürmeye teşebbüs" davasında açığa çıktı.

İdare açıkça hapishane içinde cinayet işlenmesine çanak tutuyor, bunu gerekçe yaparak 104 maddelik yeni uygulama adı altındaki hak gasplarına gerekçe arıyordu. Gaspları zamana yaymaya bile tahammül edemiyordu. Acelesi vardı. Çünkü sallantıda olan koalisyon her an dağılabilir, yeni seçim için CDU'lu Adalet (!) Senatörü'nün propagandaya ihtiyacı vardı.

O günden itibaren basında ismine, resmine rastlanmadı Adalet Senatörü'nün. Göreve geldiği günlerde TV'lerde, "Hamburg Eyaleti'ndeki kriminalitenin sebebi Santa-Fu'nun 'Cennet' olma-

sından" diyen ve Arizona ile Sibirya'daki hapishaneleri ziyaret edip "model alacağını" söyleyen Senatör Kusch adeta yer altına indi!

Yukarıda aktardığım skandal ortaya çıkınca koalisyon dağıldı, yeni seçim kararı alındı. Ve olmayan isyan gerekçesiyle kapılar kapatıldı. Biz dayaklı-ışkenceli kaçırıldık, tekrar geri getirilip izolasyon altına alındık. 8 Ocak'ta Senatör ve yönetici kadrosu basın karşısına geçip *"Hapishane de durumun sakın olduğunu, herhangi bir sorunun olmadığını, bölümler arasına kapılar inşaa ettiklerini ve bundan böyle bölümler arasında gidiş gelişin olmayacağını, bu yüzden kapıların bir kaç gündür kapalı olduğunu..."* açıkladı.

Böyle bir şey yok elbette, zaten sözü edilen kapılar var. Burjuva politikacılığı yalan ve aldatma propagandaları.

Şu anda içinde bulunduğum(uz) duruma değinmek istiyorum. Getirildiğimiz tarihten bu yana yine tecrit altındayız. TV, radyo ve birkaç parça giysi dışında eşyalarımız verilmiyor. Kağıt, kalem, zarf, posta pulu, adres-telefon defterlerimiz de dahil. Temizlik ve hijyen malzemeleri sabun, diş fırçası, macun vb. yok. Ziyaretçilerimiz alınmıyor. Günde 1 saat havalandırmaya çıkarılıyoruz.

Bizim dışımızda hapishanedeki diğer tutsaklar da bir çeşit tecrit durumu yaşıyor. Çalışanlar işlerine götürülüyor, geldiklerinde bir saat kapıları açık. Tüm tutsaklar 1 saat havalandırma ve günde 5 dakika telefon açabiliyorlar.

Tecrit durumu sona erene kadar Açlık Grevini sürdüreceğim.

Sayı 95

37

25 Ocak
2004

Amerika Kıtası Aydınlarından Ölüm Orucuna Destek

Amerikalı aydınlar Türkiye'deki devrimci tutsaklara ve Ölüm Orucu direnişçilerine sahip çıkıyor.

Bundan birkaç ay önce, "Amerika Antiemperyalist Şairler Editörlüğü" adlı grupta yer alan Amerika Kıtası'ndaki anti-emperyalist şairler, tecrite karşı mücadele eden Ölüm Orucu direnişçileriyle dayanışmalarını ifade etmek üzere, İspanyolca konuşan halklara direnişi tanıtmak amacıyla bir web sitesi açtılar

Dünya Tecrit ile Mücadele Günleri çerçevesinde, İtalya'nın Floransa şehrinde düzenlenen sempozyumdan hemen sonra, Amerika Antiemperyalist Şairler Editörlüğü, Uluslararası Tecritle Mücadele Platformu'nun hapishaneler konulu sonuç bildirgesini imzalayarak, Amerikalı Şairler Editörlüğün,

Uluslararası Tecritle Mücadele Platformu'nun bir üyesi olduğunu açıkladı.

Ayrıca, şairler, **"biz de tecrite karşıyız"** başlıklı sonuç bildirgesini, bir imza dilekçesi olarak geniş bir şekilde dağıttılar. İlk başta, Kuzey, Orta ve Güney Amerikalı 50 şair tarafından desteklenen bu dilekçeye, birkaç gün içinde aralarında Şilili İnti-İlmanı müzik grubunun üyelerinden Patricio Manns, Romen uyruklu Nobel edebiyat adayı Dorin Popa ve Kübalı şair Jorge Bouso Gonz gibi aydın ve sanatçıların da bulunduğu, **320** civarında **aydın, sanatçı, sendikacı, DKÖ temsilcisi, hukukçu ve siyasetçinin** imzaları eklendi.

Türkiye'deki tecrit ve ölüm orucu ile ilgili web sitesinin adresi şöyle:

www.presos.com

- ⚡ **PKK'dan KADEK'e, KADEK'ten PRD'ye, PÇDK'ya, KONGRA-GEL'e...**
- ⚡ **Ateşkesten sınır dışına çıkmaya, Barış Süreci'nden "fark" koymaya...**
- ⚡ **Bağımsız Kürdistan'dan İmralı'ya, İmralı'dan Ekolojik-Demokratik Toplum'a...**

AÇMAZ, DERİNDİR!

SORUN KADROLARDA DEĞİL, POLİTİKALARDADIR

Sayı 95

38

25 Ocak
2004

Ateşkes, barış taktiği, 1990'ların başlarından itibaren Kürt milliyetçi hareketinin gündeminde oldu. 1993'teki ateşkesle "siyasi çözüm" süreci başlatıldı, sonrasında ateşkes bozulsa da, PKK'nın emperyalizmin (AB'nin, NATO'nun veya ABD'nin) müdahalesiyle Kürt sorununun çözüleceğini esas alan "barış, ateşkes" mantığı değişmedi. Ancak sürecin tam olarak nitelik değiştirmesi, Öcalan'ın tutsak edilmesinden sonradır. 1999'da Öcalan'ın çağrısıyla silahlar susturulup, silahlı güçlerin sınır dışına çıkarılması bunları aşan bir keskin dönüşümdü. Başlayan bu süreç Kürt milliyetçiliği tarafından "barış süreci" olarak adlandırıldı.

O günden bu yana yaklaşık 5 yıl geçti.

Doğrulan tek bir öngörünün, sonuç alan tek bir politikanın olmadığı 5 yıl, henüz köklü teorik, ideolojik tartışmalara yolaçmamış olsa da, Kürt milliyetçiliğinin saflarında, "nereye gidiyoruz?" sorusunu daha sık sorduruyor. Yeniden Özgür Gündem Gazetesi'nde 12-14 Ocak 2004 arasında yayınlanan ve ilk bölümü "**Barış mücadelesi Türkiyelileştirilemedi**" başlığını taşıyan yazı dizisi, Kürt milliyetçiliğinin artık kendi açmazlarıyla yüzyüze gelmekten kaçamadığını gösteriyor.

Biz tarihin ve bilimin gücüyle konuşuyoruz. Tüm bu strateji ve taktiklerin eninde sonunda tıkanacağını, tıkanıklığın devrimci doğrultuda aşılması durumunda, Kürt milliyetçi hareketin hergün daha fazla geriye savrulacağını, inkarın sonunun

olmadığını defalarca yazdık, söyledik. Kürt milliyetçiliği ise, bunları deneyerek görebiliyor ancak. Ama gördüğü noktada ileri bir hamle yapmak yerine, bir adım daha geri atarak daha fazla batağa saplanıyor.

Sözünü ettiğimiz yazı dizisinde saptanan "*Barış mücadelesinin Türkiyelileştirilememesi, Serhildanların hayata geçirilememesi*", dergimizin bu sayısında yer alan "**Üç yıl geriden geliyorsunuz**" başlıklı yazıda göreceğiniz "*cezaevlerinde yaşananlara karşı mücadelesizlik, direnişsizlik*" tespitleri, doğru fakat nedenleri açıklamayan tespitlerdir. Bunlar sonuçtur. Strateji haline getirilen görüşler, İmralı teorilerinin bütünü sorgulanmadan, bunların nedeni doğru tespit edilemez, pratikteki bu olumsuz gidişat değiştirilemez.

Fakat bunlara rağmen, yukarıda sözü edilen tespitlerin yapılmış, basın organlarında yazılmış olması, önemlidir. Abartılarla, hayali çözümlerle, kimse görmeyen "olumlu gelişmeler"le kurgulanmış tespitler yerine, bu somutluk üzerine tartışmak en başta Kürt milliyetçiliği için elzemdir. Bu noktada, tartışmaya, Kürt milliyetçiliğini bu tespitleri yapmaya yönelten son gelişmeden başlayabiliriz.

Son hayal kırıklığı: ABD sopasıyla değişim!

ABD'nin Irak'a müdahale edip Saddam yönetimini devirmesi, aradan daha bir hafta geçmeden İran ve Suriye'yi de tehdit etmesi, Kürt milliyetçiliğini bugün yarın Türkiye'de de birşeyler olacağı beklentisine sokmuştu.

Musul artık özgürdü, Kerkük halklarındı, ABD değişmeyi değiştiriyordu, oligarşi de değişmek zorundaydı...

Sonraki gelişmeler, beklentilerine uygun olmadı. Son olarak ABD ve Türkiye oligarşisi arasında KONGRA-GEL'e ilişkin bir anlaşmanın yapılması ve KONGRA-GEL'in ABD tarafından "terör listesi"ne alındığının açıklanması Kürt milliyetçiliğini yine şa-

Bir açmazdan başka bir açmaza...

Ya emperyalizm ve oligarşiyle uzlaşmaya son verilip devrime dönülecek, ya açmazlar daha derinleşecek!

şırttı. 18 Ocak tarihli başyazı bu ruh halini yansıtıyor:

“ABD, aldığı yeni bir kararla KONGRA-GEL’i ‘terörist örgütler listesine’ aldı. Bu gelişme süreç üzerinde daha ciddi bir biçimde yoğunlaşmak gerektiğini gözler önüne seriyor. **Çok iyimser ve yüzeysel bakış açılarıyla** gelişmeleri yorumlamak yeterli görülüyor.” (Özgür Politika, 18 Ocak 2004)

O “iyimser”liği yayan kendileri değil miydi? Irak’ın işgalini “Musul özgür... Kerkük halkın...” manşetleriyle alkışladılar mı? ABD müdahalesinin “Kürtler için olanaklar yaratacağı” teorisini kendileri yapmadı mı?..

Yazının devamında da şöyle deniyor:

“(ABD) 15 Şubat’ta olduğu gibi çok derin hak-sızlıklar içindedir. Bundan sonra ne yapacağı ise belirsizdir. ... TC’nin beklentisi ABD’nin Kürt mücadelesine darbe vurması ortak mutabakat temelinde hareket edilmesidir. Umutlar ABD’ye bağlanmış durumda.”

Burada son derece trajik bir durum vardır. Evet, Türkiye oligarşisi bir çok noktada umudunu ABD’ye bağlamış, sırtını ABD’ye yaslamış durumdadır. Ama umudunu ABD’ye bağlama konusunda şu son bir yılda Kürt milliyetçi hareketi oligarşiden daha mı geri kalmıştır?

Tartışılması gereken budur.

“ABD’nin bundan sonra ne yapacağı belirsizdir” sözü, defalarca tekerlür eden tarihe rağmen ders alınmadığını gösterir. ABD’nin ne yapacağı, her durumda neleri gözececeği bellidir. ABD’nin ve genel olarak emperyalizmin ne olduğunu, dolayısıyla politikalarının neyi amaçladığını unutan, görmezden gelen Kürt milliyetçiliğinin kendisidir.

Kürt milliyetçiliğinin yaklaşık on yıldır sorunun çözümünü havale etmediği hemen hiç bir güç kalmamıştır. Dışta, AB, NATO, ABD, içte TUSAİAD, Genelkurmay başta olmak üzere, hemen tüm düzen güçlerine ilişkin şu veya bu kesitte “çözüm gücü” olabileceği tespiti yapıldı. Bunlara Papa’lık ve MHP de dahildir. Kürt milliyetçiliği öyle bir ruh haline girmiştir ki, MHP’nin iktidara gelmesini bile “MHP çözüm gücü olarak iktidara getirildi” diye karşılayabilmıştır. Tabii, bunların hepsi hayal kırıklığıyla sonuçlandı.

Kürt milliyetçiliği, emperyalizmin ne olduğu konusunda Leninist teoriyi terketmiş, onun yerine emperyalist güçlere bel bağlama politikasını koymuştur. Bu politikanın tezahürlerinden birini en çarpıcı örneklerden biri olması açısından hatırlatalım:

“(...) NATO sözde siyasal sorunların ve daha çok da insan hakları sorununun, hatta bağımsızlık isteyen halkların istemlerinin çözülmemeye çalışıldığı siyasal kuruma dönüşüyor. NATO bugün kendi gündemine Sovyetler Birliği’ni, Yugoslavya’yı ve Çekoslavakya’yı alıyor! Yarın Türkiye’yi gündemi-

ne alacaktır. Türkiye’den ‘üniter devlet’ anlayışını terk etmesini ve federasyondan bağımsızlığa kadar kendisini açık tutmasını isteyecektir.

O çok güvendiği NATO’nun yarın ya da öbür gün TC’ye bunu dayatması fazla şaşırtıcı olmamalıdır.” (Serxwebun, sayı: 119, sf. 22)

Kürt milliyetçiliğinin “Biz bir zamanlar, NATO’yla ilgili böyle bir tespit yaptık, yanlışmışız” dediğini duyan var mıdır? Hayır!

Tersine, bu teorisi iflas etmiş olmasına karşın, aradan belli bir zaman geçtikten sonra, NATO’nun yerine AB’yi, bir zaman sonra da ABD’yi koyarak yeniden “büyük politika, dünya tahlili” adına ortaya atmıştır.

KADEK’in, Irak’a ABD müdahalesi üzerine söyledikleri, yukarıdaki alıntıda NATO sözcüğünün yerine, ABD’yi koymaktan ibarettir.

İflas edeceği baştan bellidir.

ABD, Türkiye’den ‘üniter devlet’ anlayışını terk etmesini ve federasyondan bağımsızlığa kadar kendisini açık tutmasını istemek yerine, oligarşiyle Kürt milliyetçi hareketine karşı imha ve inkarda anlaşılmıştır.

Çünkü emperyalizmin “ulusların özgürlüğü, kendi kaderini tayin hakkı” gibi kaygıları yoktur; ABD’nin Ortadoğu’ya “diktatörlükleri yıkmak, demokrasi ve özgürlük getirmek için” müdahale ettiği, KADEK’in kuruntularından biridir. Açık emperyalizm savunuculuğudur. Emperyalizmin dünya düzenini kabul etmenin sonucudur.

Bu demagojik teoriler çerçevesinde, KADEK, daha henüz Amerikan saldırısı fiilen başlamamışken Aralık ayında yaptığı değerlendirmede ABD’nin Irak’a müdahalesini bir “fırsat” olarak gördü. Ortadoğu’da değişim başlamıştı ve kimse bunun önünde duramazdı. “Değişmeyen değiştirilecek”ti. Buna Türkiye de dahildi.

Öyle olmadığı görüldü. Kürt milliyetçi hareketi, bugün yine imha veya tam teslimiyet dayatmasıyla karşı karşıyadır. Kürt halkı, yine baskılar, yasaklar cenderesi altındadır. KADEK, objektif olarak Kürt halkını yanlış beklentilere sokarak, işbirlikçiliği teorisitirerek Kürt halkını aldatmıştır.

Emperyalizmin egemenliğini kabul eden, oligarşik düzenle uzlaşmayı esas alan her siyasi güç, şu veya bu biçimde halkı aldatmak zorundadır. Bu, o hareket içinde yer alanların niyetlerinden bağımsız olarak böyledir. Kürt milliyetçi hareketin her yeni gelişmede yeni bir iflasla karşılaşan bu strateji ve politikalarıyla hesaplaşması, bir düzen gücü olmakla, yurtsever, devrimci bir güç olmak arasındaki hesaplaşmadır.

Emperyalistlere bel bağlama politikalarıyla, emperyalizme karşı asgari ölçüde bir yurtseverlik, oli-

garşıye karşı demokratlık tavrından geri adım atılan her nokta, PKK'yı halkların cephesinden uzaklaştırmaktadır. Bu nedenle süreçlerin, stratejilerin tartışılması sorunu, günlük pratikteki gerilemenin çok daha ötesinde temel önemdeki bir sorundur. Kürt milliyetçiliği, "barış süreci"nin sonuçsuz kalmasını, bu çerçevede tartışmak zorundadır.

Neden Türkiyelileşilemedi, neden "barış süreci" sonuç alamadı, neden Serhildanlar hayata geçirilemedi?.. Sorunun özüne dönülmelidir?

"Barış mücadelesi Türkiyelileştirilemedi" başlıklı dizi yazıda şöyle deniyor:

"Barış İçin Demokratik Çözüm Kampanyası adıyla yürütülen demokratik mücadele süreci, belli bir aşama katetti. Ancak geline düzey, bu mücadelenin **öngördüğü sonucu yaratamadığını** gösteriyor. Bu nedenle, barışın tesis edilmesi amacıyla geliştirilen **barış süreci, bir analize ihtiyaç duyuyor.**

"Dönemin PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın 2 Ağustos 1999'da... yaptığı çağrı, Türkiye'de yeni bir süreç başlattı. Çağrı üzerine silahlar sustu, silahlı mücadele döneminin bittiği açıklandı, gerilla güçleri ise sınır dışına çıktı. ...

"Öcalan tarafından yapılan çağrı, Kürtler için umut dolu yeni bir dönemin kapısını aralamıştı. Genel **beklenti**, soruna demokratik çözüm bulunacağı, silahların artık susup, acı dolu geçmişe perde çekileceği yönündeydi..."

Bu beklenti gerçekleşmiyor. Bunun üzerine 2001 yılı ortalarında PKK 6. Ulusal Konferansı'nda yeni kararlar alınıyor...

"Kürtler, bu tarihten sonra barış ve çözüm taleplerini daha sık ve gür şekilde ifade eder oldular. Önce PKK, sonra KADEK kendisini feshetti, peş peşe barış projeleri, çözüm deklarasyonları yayınlandı. Kampanyaların biri bitti, diğeri başladı. ... Ancak geldiğimiz nokta itibarıyla bugüne kadar düzenlenen etkinlikler, kampanyalar, deklarasyonlar ve imza kampanyalarından **arzu edilen sonuçlar çıkmadı**. Ne oldu da, aradan geçen beş yıla rağmen barış süreci kendisinden beklenen sonuçları doğurmadı?"

Ve bir de şu soru ekleniyor:

"**Neden devleti dönüşüme uğratacak bir strateji olarak tanımlanan serhildan hareketi hayata geçirilemedi?**"

Bu gerçeklik tespit ediliyor ama devamında sorunun kaynağı yanlış yerlerde aranıyor:

Birinci yanlış; suçu kadrolara yüklemek! Müzakere etmek, tartışmak gerekir diyen bu yazıda görüşleri aktarılanlar, bütün sorunu getirip kadroların eksikliklerine bağlıyorlar. "Kadrolar değişimi iç-

selletiremedi... Kadro, hâlâ değişim ve dönüşüme ürkek yaklaşıyor, savaş paradigmasına dayalı zihinsel formasyonu barış etkinliklerinde de sergiliyor, değişim olgusuna 'ama'larla yaklaşıyor... çözümü Türkiyelileştirecek yaklaşımları geliştirmede açılım sağlayamıyor." vb. vb.

Bu da tartışmadan kaçmanın, sorunun özüne inmemenin çok bilinen başka bir biçimidir. "Politikalar doğrudur, strateji doğrudur, önderlik doğrudur, ama kadrolar bir türlü anlamamıştır."

Dünya ve Türkiye gerçeğine, sürece hiç bir biçimde uygun olmayan bir stratejiden dünyanın en iyi kadroları, en iyi savaş örgütü de bir sonuç alamaz. Öcalan sık sık "kadroların kendisini anlamadığından" söz ediyor, "savunmalarını tekrar okumalarını" tavsiye ediyor. Fakat sorun bu değil. Öcalan'ın savunmalarında tarif edilen bir emperyalizm yok yeryüzünde. Öcalan'ın tarif ettiği gibi "esas olarak demokratik" değil Türkiye cumhuriyeti. Ve Öcalan'ın önerdiği gibi bir "üçüncü alan" mücadelesi, dünyanın hiç bir yerinde mümkün değil. "Sorun kadrolarda" denilerek, politikanın, stratejinin tartışılmasının önü kesilmek istenmektedir. Oysa yapılması gereken tam da budur.

İkinci yanlış; Başarısızlık, "sol" değerlerden değil, "sağ" cılaşmaktan kaynaklanmaktadır. Kürt milliyetçiliği, KADEK'e büyük misyonlar yükledi. Ama kendilerinin de kabul ettiği gibi, ne politikada, ne örgütlülükte, ne kültürde PKK'dan farklı bir şey gerçekleşmedi. KADEK'le istedikleri açılım ve gelişmenin sağlanamamasının nedenini "**Leninist model**"de buldular.

Aynı şekilde, barış sürecinin başarısızlığının nedenini olarak da kadroların "**savaş dönemine dayalı zihniyeti**" gösteriliyor.

Oysa bugüne kadar ne başarı elde edilmişse, Kürt milliyetçi hareketinin yönünün **sosyalizme dönük** olduğu, **Leninist ilke ve değerlerin** eksik, çarpık da olsa uygulandığı dönemlerde elde edilmiştir. Emperyalizme emperyalizm, faşizme faşizm denildiği dönemlerde elde edilmiştir. Kürt milliyetçi hareketi, legal ve illegal alanda bunlardan uzaklaştıkça, doğal ve kaçınılmaz olarak düzen ölçülerine, burjuva ideolojisine yaklaşmaktadır. Burjuva düşüncelerin ve değerlerin hakim olduğu bir yerde, artık hayata geçen parti kararlarından, kitlelerin militanca direnişi olan Serhildanlardan söz etmek mümkün müdür?

Üçüncü yanlış; sorun sadece "barış süreci" taktiğine ilişkin değil, STRATEJİ sorunudur. Hareketin somut bir hedefi varken katedilmiştir önceki mesafeler. O hedef ortadan kalktığında, hareket kaçınılmaz olarak yönsüz, politikasız kalır. Kürt milliyetçi hareketin kitlesi, kadroları bugün işte bu durumdadır.

Savaşın başlangıcında **“Bağımsız Kürdistan”** hedefi motive etmiştir Kürt yurtseverliğini.

Ulusal kurtuluşu içeren bir savaş, ya milliyetçilik temelinde salt ulusal bağımsızlık şiarıyla, ya da devrimci temelde anti-emperyalist, anti-oligarşik devrim hedefiyle sürdürülecektir.

Bugün Kürt milliyetçi hareket saflarında ikisi de yok. Şimdi iktidar hedefi reddediliyor. Düzene karşı olmaktan çıkılmış, düzenin bir parçası olmaya yönelik bir politika uygulanmaktadır. Peki **Serhildan ne için yapılacak** bu durumda? Tabii ki burada gerçek anlamda bir Serhildan’dan söz ediyoruz. Aslında bu son yazıdaki “serhildanların gerçekleştirilemediği” tespitini bir yana bırakırsak, Kürt milliyetçi başına göre, zaten hergün Serhildan yaşıyordu. Hayalcilik, abartıcılık burada da kendini göstermiş, o hale gelmişti ki, yüz kişi yürüyor, adı Serhildan oluyordu. Faşist Türkiye’de gerçek anlamda bir ayaklanmalar süreci, kan, ateş, ölüm demektir.

Üçrüne ölünecek ideal mi bırakıldı?

Kapitalizmin de-sosyalizmin de, devletin de-devrimci savaşın da dışında olduğu ileri sürülen **“Üçüncü alan”**, emperyalizmle ve oligarşiyle çatışmanın kılıfı olan **“demokratik ekolojik toplum”** teorileriyle varılacak bir yer yoktur; bunlar, politik anlamda, **stratejik bir hedef**, uğruna savaşılacak **bir ideal** olamayacak kadar **yüzeysel** ve **eklektik** hedeflerdir. Halkın mücadelesini pasifize edip iktidar hedefinden uzaklaştırmak için burjuvazinin ortaya attığı sivil toplumcu teorilerden çalınıp “ortadoğululaştırılmaya” çalışılmış ama siyasi bir işlevi olmayan kavramlardır. İşte bu noktada Kürt milliyetçi hareketi, kadrosuyla, kitlesiyle bugün büyük bir ideolojik, politik **boşluk** içindedir. “Ne için mücadele ediyorsunuz?” sorusuna içi dolu bir cevap veremeyecek durumdadırlar. En fazla söyleyebilecekleri “barış için”dir. Devam ettirelim sorumuzu:

- Peki **“barış nasıl sağlanır?”**
- “Kürtlerin hakları tanınırsa”
- Kürtlerin istediği haklar nelerdir?
- Kürtçe dil ve eğitim serbestliği...

Öcalan önderliğinin stratejisini çizdiği mücadelenin tüm çerçevesi bu kadardır işte; bu da sosyalist, ulusal, devrimci, sınıfsal bir mücadele değil, **“burjuva demokrat”** bir muhalefet çizgisidir. Bunlar herhangi bir burjuva demokratın talep edebileceği şeylerdir.

Mücadelenin hedefleri böyle dar bir alana sıkıştırdığı için, Kürt halkının KADEK çağrılarına cevap vermemesi, Serhildan’ların ortaya çıkmaması son derece doğaldır.

Hayaller ve gerçekler!

Ortada oligarşinin demokrasibilik oyununun en kaba manevralarından başka bir şey yokken **“Çözül-**

dü, çözülecek...” havasını yaratılmış, faşizm hükmünü sürdürürken **“olumlu gelişmeler var...”** propagandası yapılmış, ve her seferinde de başa dönülmüştür.

Üçan kuştan medet umuldu. Bir subayın gelip Öcalan’ın bulunduğu havalandırma kapısından iki kelime söylemesi üzerine veya bir tekerci burjuvanın ayaküstü bir demeci üzerine **“çözmek istiyorlar”** tahlilleri yapmanın başka bir izahı yoktur. Kürt milliyetçi hareketinin bu durumunu doğru tespit eden emperyalizm ve oligarşi, bu durumu sonuna kadar kullanmış, Kürt milliyetçiliğinin beklentilerini sürdürecektir, kendilerini oyalayacak verileri bol bol sunmuştur.

Emperyalizmi tahlil edememişlerdir.

Oligarşiyi tahlil edememişlerdir.

Süreci tahlil edememişlerdir.

Hayaller, ABD’nin, AB’nin, NATO’nun, Genelkurmayın, TÜSİAD’ın **“Kürt sorununu çözeceği”** üzerine hayaller kurulmuştur.

Gerçekler, emperyalizmdir, oligarşidir, faşist devlettir.

Dün, katliamlar olurken **“Genelkurmay değişimden yana... saldırılar ordu içindeki bir avuç rantçı”** tespiti yapan da, bugün **“ordunun kemikleşmiş yapısıyla dünyadaki değişimi algılayamadığını, Türkiye’yi uçuruma götürdüğünü”** söyleyen de aynı PKK önderliğidir. Çünkü hayaller ve gerçekler sık sık birbirinin yerini almaktadır.

Dağıtılan ve kurulan örgütler birbirini izliyor; öyle ki artık bu gelişmeleri yakından izleyenlerin bile kolay kolay içinden çıkamayacağı bir **“örgüt enflasyonu”** oluşturulmuş durumdadır. Hepsisi, değişim, dönüşüm olarak sunulmuştur. Daha fazla emperyalizmin güvenini kazanmayı amaçlayan programlar dışında bir değişim dönüşüm yoktur. Kitlese, politik, askeri anlamda kazandırdıkları yeni bir boyut yoktur.

Bunlar, politika yapmayı **“şark kurnazlığı”** olarak kavramanın sonucudur. En son Kongra-Gel kuruldu; bunun ne zaman feshedileceği belli değildir. Ama onun feshedilmesinin de **“değişim, dönüşüm”** olarak sunulacağı bellidir.

Defalarca süre tanıdılar oligarşiye. Ama hiçbir sürenin sonunda söylediklerini yapmadılar. Taktikler adeta **“blöf”** haline getirildi. Blöflerle sonuç alacağını sanmalarından bellidir ki, oligarşiyi hala tanıyamamış, faşizmi çözümleyememişlerdir. Sömürgecilik teorilerine, **“yeni dünya düzeni”**ne ilişkin tespitlerine yeniden geri dönmek durumundadırlar.

- devam edecek -

“Onursal Başkan”a Bakın!

19-20 Ocak tarihli Hürriyet Gazetesi’nde “eski tüfek”lerden Sadun Aren’le yapılmış bir röportaj yayınlandı. Sadun Aren’in “Türkiye’de sosyalizmin efsane ismi” diye sunulduğu bu röportaja alışılmışın dışında geniş bir yer ayırmıştı Hürriyet.

Hürriyet’in “efsane sosyalisti”, röportajda, sosyalizmi karalıyor, 28 Şubatçılar’dan daha 28 Şubatçı kesiliyor, sosyalistlere(!) Gorbaçov’u kurtarıcı olarak gösteriyor;

“Sovyetler Birliği yanlış bir adımdır... Adeta toplum mühendisliği yapılmış... Gorbaçov’u bir kurtarıcı olarak görüyorum, ama ömrü vefa etmedi. Bazı yerlerde Türk halkından bile geri olan köylü bir milletin sosyalizm gibi insanlığın en yüksek aşamasını kurup yürüteceğini düşünmekle hata ettik. Sovyet enkazının içinden ne barış çıktı, ne özgürlük, ne de eşitlik, bir şey çıkmadı.”

“Efsane” türban konusuna da değinmiş:

“Türban şeriatın öncüsü, şeriatın bayrağı, onun için her hal ve kârda karşı çıkacaksınız, geçit vermeyeceksin. Türbanı hakikaten inancıyla, politik anlamını bilmeden takmış olanlara da “Kusura bakma bunu çıkaracaksınız, çünkü Türkiye’nin laik olması, senin türban özgürlüğün yüzünden sekteye uğratılamaz” diyeceğiz.

Ordumuz şeriat karşısındaki tutumu itibarıyla iyi bir çizgide, bu konudaki en büyük sigorta hâlâ Türk Silahlı Kuvvetleri.”

“Efsane” sosyalist güya ama, aynı zamanda sıkı bir darbeci, AB’ci, küreselleşmecisi:

“AB’ye de girilmeli, küreselleşme yoluna da, ancak sorgulanmalı, bize daha uygun olan araştırılmalı, bulunmalı, talep edilmeli.

“AKP kabul edilemez bir oluşumdur... mutlaka devrilmesi lazım.”

Sadun Aren ve onun düşünceleri bizim için “aynı safta” sayfasında değerlendirilecek bir konu değildir. Ama onun taşıdığı bir kimlik nedeniyle, sorun aynı zamanda solun sorunudur.

Sosyalizm adına bu saçmalıkları dile getiren kişi, ÖDP’nin “onursal başkanı”dır.

Sosyalist olduğunu iddia eden bir partinin “Onursal başkanı”na bakın.

Gorbaçov’u kurtarıcı gören bir onursal başkan.

28 Şubatçı bir onursal başkan.

Hatta 28 Şubat’ı da yeterli görmüyor; ona kalsa hemen bir darbe daha yapıp AKP’yi devirecek.

Türkiye devrim mücadelesinin tarihi açısından Sadun Aren bir “efsane” değil, tam tersine, bu tarihin dışına düş-

müş bir isimdir.

Sosyalizm adına konuşamaz.

Zaten Hürriyet Gazetesi de sosyalizm adına konuşsun diye açmamıştır sayfalarını ona. Ne söyleyeceğini bilmekte, söylediklerinin sosyalizme, sosyalist harekete yarar değil, zarar vereceğini hesap etmektedir.

Hürriyet’te Sadun Aren’e bu kadar yer ayrılması, dikkat çekici ama şaşırtıcı değil. Burjuva basın bu işleri iyi bilir. Nerede geçmiş devrimci, sosyalist olup döneklilik yapan, devrimcileri karalayan, sosyalizmi mahkum eden biri varsa, ona sayfalarını cömertçe açar. Milliyet Gazetesi’nde günlerce yayınlanan Taner Akçam röportajlarını hatırlayın mesela. TV programlarında kah uzman, kah tani olarak hep döneklilik konuşurlar.

Kısacası, Sadun Aren’in savunduğu düşünceler ideolojik, politik olarak yıllar önce mahkum edilmiş, ama daha da önemlisi, pratik olarak da bu kavganın dışına düşeli uzun zaman olmuştur.

Bu nedenle, sorgulanması, tartışılması gereken, Sadun Aren’in görüşleri değil, böyle birinin sosyalist, devrimci olduğu iddia edilen bir partinin “onursal başkanı” yapılması ve kendine sosyalist, devrimci diyenlerin önemli kısmının da buna itiraz etmemesidir.

Onlar bu itirazı yapmadıkları üstüne üstlük “onursal başkan”lık gibi payelerle ödüllendirdikleri için, burjuva medya, onları halka “sosyalizmin sözcüsü, efsane ismi” olarak sunabiliyorlar.

Gorbaçov hayranı Sadun Aren, kendine devrimci diyenlerin değil, olsa olsa mesela Gorbaçov’un yakın dostu Zülfü Livaneli’nin CHP’sine “onursal başkan” olabilir. Çünkü ortaklıkları daha fazla.

Kuşkusuz ÖDP’yle Sadun Aren’i birleştiren birşeyler var. İlk akla gelen pragmatizm, geçmişin “cazip şöhretlerinden” oluşunu istismar etmek gibi nedenlerdir. Ama bunun ötesinde, sosyalist olduklarını söyleseler de, sosyalizme Sadun Aren’den çok farklı bakmıyorlar. “Özgürlükçü sosyalizmi” bunun için uydurdular.

ÖDP’liler şimdi “onursal başkan”larının sosyalizme karşı yaptığı karalamaları, ülkemizdeki sosyalist mücadeleye verdiği zararı telafi edebilecekler mi?

1920’lerden bu yana süren sosyalizm mücadelesinin efsaneleri, inançsızlaşmış, düzen içilemiş eskiler değil, bu uğurda canlarını vermiş, bu uğurda canlarını ortaya koyan sosyalistlerdir. Sosyalizm adına konuşma hakkı da yalnız ve yalnız onlarındır.

Partiler ve İdeolojileri

"Zarfa değil, mazrufa bakın" der bir halk deyişimiz. Partiler ve ideolojilerini ele aldığımızda, en başta gözönünde bulundurulması gereken budur. Halkımızın bu deyişle Marksist-Leninistler'in "partileri, kendileri için ne söyledikleriyle değil, onların eylemleriyle değerlendirilmek gerektiği" görüşü birbirini tamamlar.

AKP'nin düzenlediği "Muhafazakarlık ve Demokrasi Sempozyumu" partilerin ideolojisini bir kez daha gündeme getirdi. Önümüzdeki günlerde, yerel seçimler ve siyasetle ideoloji kelimesini adayların ağızlarından sıkça duyacağız; ezici bir çoğunluğu da "ideolojisi şu olmuş bu olmuş benim için fark etmez, ben hangi partiden hizmet vereceğime inanıyorsam, ondan aday oldum" türünden sözler edeceklerdir. Çünkü düzen politikası, burjuvazinin, emperyalizmin empoze ettiği kültür, partileri ve kişileri, "ideolojisizliğe" zorluyor,

Ama böyle diyen birinin de, biz sağ, sol değiliz diyen partilerin de, "şu veya bu sınıfın değil tüm milletin partisiyiz" iddiasında bulunanların da gerçekte bir ideolojisi vardır. Onun öyle davranmasına yol açan bir dünya görüşü vardır.

? Düzen partileri ideolojilerini neden ve nasıl gizliyorlar?

Legal, illegal onlarca parti var siyasi arenada. Hepsinin de belli mesajları, iddiaları içeren farklı isimleri var. Ama hiçbir parti, sadece ismine bakılarak değerlendirilemez. Kimilerinde, partilerin ismi bir fikir verse de bazı durumlarda tam tersine yanıltıcı olur. Mesela, Cumhuriyet Halk Partisi'nin "halk"la, siyasi platformda "İşçi Partisi" adını kullanan Aydınlik ihbarcılarının işçilerle de, işçi sınıfının ideolojisiyle de hiç ilgisi yoktur. "Türkiye Komünist Partisi", sol bir partidir ama politikalarıyla "komünist" değil, klasik bir reformist, yasalci partidir. AKP'nin adaletle, ANAP'ın vatanla hiç ilgisi olmaması gibi, daha onlarca örnek sıralayabiliriz.

Ülkemizdeki düzen partileri ideolojilerini gizlerler, yokmuş gibi davranırlar. 12 Eylül öncesinde düzen partileri, hangi sınıfın savunucusu olduklarını gizleseler de, en azından "sağ" veya "sol" içinde tanımlamak zorunda hissederler kendilerini. Çünkü bütün toplumda politikleşme oldukça ileri düzeydeydi. 12 Eylül sonrasının apolitikleştirme ortamında, ideolojisizleştirme başlı başına bir politika olarak uygulandı. En başta da düzen partileri ideolojisizleştirildi. Bu politika "biz sağcı da de-

ğiliz, solcu da... dört eğilimi birleştirdik" iddiasıyla en çarpıcı olarak ANAP'ta somutlanmıştır. Aslında partilerin ideolojisizleşmesi söz konusu değildi, ama kitlelere böyle bir görünümle gidecek, esas olarak kitleleri ideolojisizleştirme işlevini yerine getireceklerdi.

ANAP'ın ilk genel başkanı Özal'ın sözünü ettiği **dört eğilim**, "ideolojilerin" varlığının tezahürüydü zaten. O günkü siyasi şekilleniş içinde Özal'ın sözünü ettiği dört eğilim şunlardı: **Sağ** (Adalet Partisi), **Sol** (CHP), **İslamcılar** (MSP), **Milliyetçiler** (MHP). 80 öncesinin burjuva siyaset arenasında ön planda olan güçler de bunlardı. İslamcılar ve milliyetçiler, aynı zamanda "sağ" kategorisine de giriyorlardı. Bu kesimlerin kadrolarının bir kısmı, eski söylemlerini terk ederek, ABD'nin projesi çerçevesinde Özal'ın önderliğinde emperyalizme tam teslimiyet ve oligarşinin çıkarlarını savunma temelinde ANAP'ı oluşturdular. Topluma dayatılan "ideolojisizleşme"nin içeriği de buydu zaten; bırakın dünyaya emperyalist tekeller, ülkenize de işbirlikçi tekeller hükümsin!

Bu süreç, **bireycilik, çıkarıcılık, köşe dönmeçilik, sivil toplumculuk** kültürünün empoze edilmesiyle paralel sürdürülmüştür. *Sen kendi çıkarına bak, sağ sol karın doyurmaz, ideolojiler öldü* diye hemen her gün medyadan, burjuva partilerin sözcülerinin ağızından sürekli bunlar işlenmiştir.

1980'den bu yana, zaman zaman kesintiler olsa da, düzen partileri "ideolojisizleşmeyi" benimsemiş, kendi tabanlarında bunu hakim kılmaya çalışmışlardır. Eğer bu ideolojisizleşme süreci yaşanmamış olsaydı, ne Ecevit, ne de Devlet Bahçeli kendi tabanlarına DSP-MHP koalisyonunu kabul ettiremezlerdi. Eğer bu süreç yaşanmamış olsaydı, "ne sağcıyım ne solcu" diyen politikacılar ve partiler, bu kadar oyları toplayamaz, düzen partileri halkın karşısında da "IMF'nin programını en iyi biz uyguluyoruz" diye yarışa giremezlerdi.

Oligarşi, halkın politikleşmesinden, ilerici bir ideolojinin bilinçli savunucusu olmasından korkar. Dolayısıyla bunun ifadesi olabilecek her şey, ülkemizde yasaklarla, baskılarla karşılaşmıştır. "Demokrasibilik oyunu"nun zorunlu aktörleri olarak oligarşi en büyük tahammülü yasal siyasi partilere gösterir; ama bu tahammülü bile o kadar sınırlıdır ki, kapatılan partiler nedeniyle ülkemiz bir "**partiler mezarlığı**" olarak da anılır. İşte o kapatılan partilerden bazıların isimleri:

"Türkiye İşçi-Çiftçi Partisi (1968), Türkiye İşçi Par-

tisi (1971), Türkiye **Emekçi Partisi** (1980), Türkiye **Birleşik Komünist Partisi** (1991), Cumhuriyet **Halk Partisi** (1991), **Sosyalist Parti** (1992), **Halkın Emek Partisi** (1993), **Özgürlük ve Demokrasi Partisi** (1993), **Sosyalist Türkiye Partisi** (1993), **Demokrasi Partisi** (1994), **Sosyalist Birlik Partisi** (1994), **Demokrasi ve Değişim Partisi** (1996), **Emek Partisi** (1997)...

İçlerinde **devrimci, ihtilalci, Marksist-Leninist** gibi sıfatlara sahip olan zaten yok. Düzenin kanalları onlara baştan kapalı. Kaldı ki, bunların çoğu, düzen içinde mücadeleyi benimsemiş reformist partilerdir. Ama oligarşi bu noktada bile düzeninde bir gedik açılmaması için direnir. Bu gedikten devrimci, iktidarı hedefleyen güçlerin geçmesinden korkuyor. Zaman zaman oligarşi içi iktidar çelişkileri nedeniyle kapatılan partiler olsa da, asıl hedef olanlar, soldur. Düzen kendini güçlü hissetmediği, başka deyişle burjuvazi kendine güvenmediği için düzen içinde de olsa "işçi, emek, sosyalist, komünist, devrimci, ilerici" sıfatlarının taşınmasına karşı baskı ve yasaklara başvurmaktan geri durmamaktadır

? İdeoloji nedir, siyasi bir güç ideolojisiz olabilir mi?

İdeoloji, siyasi, hukuki, kültürel, ahlaki, dinsel, felsefi görüş ve fıkirlere ilişkin bir düşünce ve davranış sistemidir.

Bu düşünce ve davranış sistemi, en genel hatlarıyla mevcut koşullar, özellikle de üretim ilişkileriyle belirlense de, düşüncenin belli bir bağımsızlığı vardır. Bu nedenle de, belli toplumsal ilişkiler altında dahi, çeşitli ideolojiler var olabilir. Egemen sınıfın ideolojisi, bir noktaya kadar toplumda hakim düşünce olarak etkisini sürdürse de, düşüncelerin şekillenmesinde alt yapının dışında da etkili olan başka faktörler girer devreye. Kapitalizm koşullarında sosyalizm düşüncesinin ortaya çıkması, kapitalizm koşullarında sosyalizmi savunularının olması bu "bağımsızlığın" sonucudur.

İdeolojiler mutlaka sınıfsal bir öz taşırlar. Her temel sınıfa ait bir ideoloji vardır. Bu anlamda ideolojinin de gericisi ilericisi, doğrusu yanlışsı vardır. Bu nedenle, sınıflar arasındaki mücadele, aynı zamanda ideolojiler arasındaki bir mücadeledir.

Kapitalist toplum temelde iki sınıfa ayrılmış olduğu için, temel olarak da iki ideoloji söz konusudur: **Proletarya ideolojisi** ve **burjuva ideolojisi**. Proletarya ideolojisi ve **Marksist-Leninist ideoloji, devrimci ideoloji, sosyalist ideoloji**, farklı yanları vurguluyor olsa da

özünde aynı dünyaya görüşünü dile getirirler. İdeoloji, kendi başına soyut

bir kavramdır. Kavram olarak anlamı, bir düşünce sistemiği olarak da özetlenebilir. Siyasi literatürde çoğunlukla **yanında nitelik belirten bir tanımla birlikte** kullanılır. Burjuva ideolojisi, Marksist-Leninist ideoloji, proletarya ideolojisi gibi... Daha dar bir alanı kapsamak üzere dinci ideoloji, milliyetçi ideolojisi benzeri biçimlerde de kullanılır.

Düzen partileri, ideolojilerinin burjuva ideolojisi olduğunu hiçbir zaman açıkça ortaya koymayıp, **liberallik, muhafazakarlık, sosyal-demokratlık** gibi kavramlarla tanımlarlar kendilerini. Bunlar da burjuva ideolojisinin değişik ifade biçimleridir. Düzen partileri, kendilerini nasıl tanımlıyor olurlarsa olsunlar, burjuvazinin sınıfsal çıkarlarına hizmet ederler ve ekonomide, politikada, kültürde, yaşam anlayışında, burjuva ideolojisiyle düşünüp hareket ederler. Liberallik, muhafazakarlık, sosyal-demokratlık en fazla, burjuvaziye hizmet etme biçimlerinde bazı farklılıklara işaret edebilir; ama bu farklılık bile günümüzde büyük ölçüde ortadan kalkmıştır.

Bugünün düzen partilerine bakalım; hepsi sağcıyız veya solcuyuz dememek için, bin dereden su getiriyorlar. İslamcılığı ve milliyetçiliği de "şerhsiz" kabul eden yok.

Bunun bir nedeni klasiktir; "*daha geniş kesimlerden oy almak*" adına, düzen partileri genel olarak kitlelerin statükocu, geri yanlarına seslenebilmek için siyasi niteliklerini hep "*yumuşak*", "*ılımlı*", "*muğlak*" gösterme eğilimindedirler. Diğer bir neden ise, 12 Eylül'le başlatılan **depolitizasyonu** sürdürmek istemeleridir.

Hemen hiçbir düzen partisi, gerçek ideolojisiyle çıkmaz halkın karşısına. Temel olarak **hangi sınıfların partisi** olduğunu açıkça ortaya koymaz. Halbuki her siyasi partinin bir ideolojisi vardır veya bir ideolojiye hizmet eder ve doğrudan veya dolaylı temel sınıflardan birinin hizmetindedir.

Ülkemizdeki düzen partileriyle devrimci partileri ayırdeden en temel ayrımlardan biri de bu noktada gösterir kendini. Düzen partileri belli sınıfların savunucusu olduklarını hiçbir zaman kabul etmez, "*biz işçisiyle, patronuyla, köylüsüyle, ağasıyla tüm milletin partisiyiz*" demagojisini yaparlarken, sadece devrimci örgütler, hangi sınıfların savunucusu olduklarını ve hangi sınıflara karşı olduklarını açıkça söylerler.

Mesela, DHKP programında der ki;

"*Partimiz, Marksist-Leninist dünya görüşünü benimsemiş ve bunun için savaştan bir partidir. Nihai hedefi, sınıfsız, sömürsüz bir düzen ve bir dünya yaratmaktır.*"

Ama "*Partimiz burjuva dünya görüşünü benimsemiştir*" diye yazmaz burjuva partileri.

Devrimci partinin programında "*hedefimiz Devrimci Halk İktidarı'nı kurmaktır. Devrimci Halk İktidarı, emperyalizm ve oligarşi dışında kalan tüm halk sınıfı*

ve tabakalarının devrimci iktidardır.” denilir.

Hiçbir düzen partisi, savundukları iktidarın oligarşinin veya başka deyişle “işbirlikçi tekelci burjuvazinin toprak ağalarının ve tefeci tüccarların iktidarı” olduğunu ne yazabilir, ne söyleyebilirler. Tersine, “biz tüm Türkiye’nin iktidarıyız”, “tüm milletin iktidarıyız” gibi demagojilere başvururlar.

Ya halkın, yani ezilen, sömürülen sınıfların savunucusu olunur ya da egemen sınıfların, yani ezen, sömüren sınıfların savunucusu. İkisi birden mümkün değildir. Siyasi olarak, ideolojik olarak mümkün değildir.

Bir partiyi tanımak için bu nedenle, önce hangi sınıflara hizmet ettiğine, kimin iktidarını esas aldığına kesin bir tanı koymak gerekir.

❓ Oligarşinin partilerinin kullandığı sloganlar ve sıfatlar, neye göre şekillenir?

Düzen partilerinin sloganlarını, esas olarak kitlelerin içinde bulunduğu durum ve devrimci mücadelenin düzeyi belirler. Bütün seçimlerin ortak özelliği, kitlelerin en yakıcı sorunlarını öne çıkarması, duyarlılıklarının yakalanması ve milyonlarca insanın belli sloganlar etrafında toplanmasıdır. Bu anlamda, sloganların ezici çoğunluğunun **demagojik** olduğu söylenebilir. Ama buna rağmen çeşitli sloganlar, vaatler içinde sahip olunan ideoloji sinmiştir yine de. Mesela, yoksulluğu **ortadan kaldırmayı hedeflemek** farklı bir ideolojinin, **yoksullara yardım** vaat etmek farklı bir ideolojinin tezahürüdür.

27 Mayıs sonrası 1960’lı yıllarda halkın mücadelesinin gelişmesi ve sosyalist söylemlerin öne çıkması ile düzen partilerinin sloganları da “sol” söylemler içermeye başlamıştır. Asli niteliği devletçi olan CHP bu dönemde “**ortanın solu**” söylemini kullanarak sola yönelen kesimleri kendine çekmeyi hedefledi.

1969 seçimleri, halkın mücadelesinin geliştiği, radikalleştiği ve anti-emperyalist mücadelenin öne çıktığı bir dönemde yapıldı. DP-AP çizgisi ABD’yle işbirliğini, düzeni muhafaza etmeyi temel politika haline getirirken, CHP ise, bir yandan gelişen mücadelenin daha fazla radikalleşmesini engellemeye, diğer yandan bu hareketliliği oya dönüştürmeye çalışmıştır.

12 Mart sonrası ’71 silahlı mücadelesinin ortaya çıkardığı büyük bir sol potansiyel söz konusudur. CHP bu potansiyeli kendine çekmek için biraz daha “solculaşır”. Bu seçimlerde “*Faşizme Geçit Yok*”, “Toprak İşleyenin, Su Kullananın” gibi sloganlardan “hakça düzen”, “düzen değişikliği” gibi söylemler öne çıkar. “**Halk iktidarı**”ndan bile söz eder. Aynı yıllar, halkın sömürüye, emperyalizme tepkisinin büyüdüğü yıllar olduğu için, emperyalistler tarafından finanse edilen MHP, MSP bile kendi ideolojileriyle yoğunlaşarak **anti-kapitalist, anti-emperyalist** sloganlar kullanırlar.

1983 seçimleri bu açıdan “renksiz” bir seçimdir.

Cunta tarafından seçimlere girmesine izin verilen partiler, vaatlerinden sloganlarına kadar bir dizi sınırlamaya tabidirler. Ama ondan sonraki her seçimde, halkın beklentilerine paralel olarak “12 Eylül karşıtı” slogan ve vaatler, faşist partiler tarafından bile dile getirilecektir.

1991 seçimlerinde, devrimci mücadelenin gelişmesinin nasıl düzen partilerini etkilediğinin en çarpıcı örneklerinden birine tanık olunmuştur. Devrimci Hareket’in devrimci şiddet temelinde geliştirdiği mücadelenin geniş halk kesimlerini etkilediği, büyük işçi direnişlerinin yaşandığı, Kürt halkının mücadelesinin önemli gelişmeler gösterdiği bu dönemde, seçimler düzen partilerinin vaatler yağmuru altında yapıldı. SHP’sinden DYP’sine Refah Partisi’ne kadar birçok düzen partisi, solun sömürüye, yoksulluğa, eşitsizliğe, işkenceye karşı sloganlarını çeşitli biçimlerde kullandılar, “*daha fazla demokrasi*”, “*insan hakları*”, “*polis sorgusunda avukat bulunacak*”, “*işsizlik sigortası*”, “*memura sendika hakkı*”, “*şeffaf karakol*” vaatleri birbirini izledi.

1995, 1999 seçimleri ise, ideolojik, politik sloganların daha geri plana düştüğü, sadece bazı ekonomik vaatlerin öne çıktığı seçimler olmuştur.

1970’lerde anti-kapitalist sloganlar kullanan, 1990 başlarında politik vaatlerde bulunan partiler, bugün “**IMF’siz olmaz**” diyerek halktan oy istiyorlarsa, bunda kitlelerin bilincindeki **alternatif** düşüncesinin zayıflamasının, **ideolojisizleşme** ve **apolitikleşmenin** payı vardır.

Bunu kitle hareketinin niteliğinde de görebiliriz; “**Sömürüye Son!**” sloganı bile pek sık kullanılmamaktadır emekçi eylemlerinde. Talepler ücret-maaş artışlarıyla sınırlandırılmıştır. Bunda elbette reformist, Avrupalı solun büyük payı vardır. Onlar da bir başka kanaldan ideolojisizleştirmeye hizmet etmişlerdir.

Tayyip Erdoğan işte bu zeminde “bu eylemler ideolojiktir” sözünü bir suçlama olarak kullanabilmektedir. Ve yine işte bu zeminde mesela öğrenciler hakkında “ideolojik halay çekmek”ten soruşturmalar açılabilir. Kitlelerde “ideoloji” hakkında oluşturulan olumsuz önyargılardan yararlanmak istemektedir.

İdeolojik olmalı ve kitlelere ideolojisiz olmayacağı, “ideoloji düşmanlığı” yapanların bal gibi bir ideolojiyi savunduklarını, ezilenlerin ise farklı bir ideolojisi olduğunu anlatmalıyız.

İdeolojik olmalıyız. Bir ideolojimiz, bir dünya görüşümüz olmalı. Siyasi olaylardan günlük yaşamın sıradan gelişmelerine kadar olaylara, olgulara ideolojik açıdan bakmayan bir devrimcinin tavrıyla, “memleket için hayırlısı neyse o olsun” diyen apolitik bir insanın tavrı özünde aynılaşır.

"Yaşadıklarını dünyadaki hiçbir devrimci grup veya şarkıcının yaşadığı söylenemez. Devlet baskısı, tutuklanmalar, işkenceler bu grubun yok olmasını sağlayamamış, tam tersine, çıkardıkları her albüm büyük bir ilgi görmüştür. Grubun inadı, sosyalizme olan inancı, böyle bir dünyada inanılmaz bir devrim inadını muştuluyor. Emekçi halka bu denli güvenen bir devrimci algı, sonuna kadar tüm radikallikleriyle inançlarına sahip çıkmaları bile kendi başına onları Türkiye'de, hatta dünyada bir 'fenomen grup' yapmaya yetiyor." (Orhan Kahyaoğlu, And Dağları'ndan Anadolu'ya 'Devrimci Müzik' Geleneği ve Sıyrılıp Gelen Grup Yorum)

Grup Yorum; Bir Efsane

Ülkemizde sol, devrimci müzik dendiğinde, aklı ilk gelen Grup Yorum olur. Yorum müziği, direnişi, devrimci mücadele içindeki yeriyle bu hakkı kazanırken, Yorum'un tarihi, aynı zamanda ülkemizde 12 Eylül sonrası mücadelenin de tarihi ve kararlılığını yansıtır. Bu yazı dizimizde bu tarihten kesitler sunacağız. Ancak belirtmek zorundayız ki, aralık ayı sonunda **"YÜRÜYÜŞ"** isimli albümü ile yürüyüşüne devam eden Grup Yorum'un tarihini bir tek yazı dizisi kapsamında ele almak elbette mümkün değildir. Grup Yorum yarattığı ilkler, değerler, geleneklerle, müziği ve 19 yıllık tarihiyle çeşitli araştırmalara konu olmaya, bugün örneği yaşandığı gibi, üzerine kitaplar yazılmaya devam edilecektir.

Sayı 95

46

25 Ocak
2004

YORUM'U VAR EDEN ÖRGÜTLÜ KİMLİĞİDİR

Yorum'un tarihinde ne varsa, örgütlü sanatçının tarihidir o. Özellikle 12 Eylül sonrasında yılınlık ve örgütsüzleştirme propagandalarının en yoğun yapıldığı ortamında gelişen, **"örgütlülük, sanatçının yaratıcılığını köreltir, öldürür"** türünden tartışmalara bir cevaptır aynı zamanda.

Anka masalındaki gibi, **"küllerinden yeniden doğması"** da, yüzbinlerin dillerinde olan marşları yaratan da, yüzlerce insanı el ele halaya tutuşturan coşkulu türkülerini ortaya çıkaran da, herkesin hayranlıkla izlediği baskılara göğüs germesi, yılmadan, yorulmadan kesintisiz bir şekilde yürüyüşünü sürdürmesi ve daha sayılabilecek birçok özelliği, bu örgütlü kimliğin sonucudur. Örgütlülük **kolektivizm** demektir. Kolektivizm, yaratıcılığın gelişiminin önünü açan, kitlelerle sanatın buluşmasını sağlayan ana yöntemdir, kaynaktır. Yorum'u bir gelenek ve okul haline getiren, dünya çapında "bir fenomen" yapan örgütlü sanatçı kimliğidir. Bu, gözardı edildiğinde Yorum'u anlamak ve anlatmak olanaksızlaşır. Taklitleri de kaçınılmaz olarak karikatüre dönüşür.

TÜRKÜLERİMİZİN 12 EYLÜL'E İSYANI

Grup Yorum, 12 Eylül 1980 cuntasının hayatın her alanına müdahale ettiği yıllarda kuruldu. Cunta, devrimci mücadeleyi yok etmek, halkı sindirmek için yüzbinlerce insanı gözaltına aldı, işkencelerden geçirdi, hapishanelere doldurdu. Hapishaneler halka yönelik gözdağının merkezi olarak düşünüldü. Kimliksizleştirme, kişisizleştirme, örgütlülükleri yok etme, apolitikleştirme ilk olarak buralarda yaşama geçirilip tüm halka dayatılacaktı. Ancak programında en büyük gedik yine hapishanelerde açılmış, devrimci tutsaklar teslim alınamayacaklarını çeşitli direnişlerle göstermişlerdi. Bu direnişlerin doruk noktası ise **1984 Ölüm Orucu** oldu. Ölüm orucu aynı zamanda cunta ideolojisine karşı, devrimci ideolojinin bayrağıydı. Devrimci ideoloji ve kültür, sosyalist kişilik direnişte vücut buldu. Daha sonra, Grup Yorum'un çeşitli türkü ve marşlarla destanını anlatacağı bu direniş, dışarıdaki mücadeleyi de etkileyen bir işlev gördü. TAYAD'lı Aileler'den, gençliğe kadar çeşitli alanlarda, 12 Eylül karanlığının ortasında alevler yanmaya başladı. Kültür sanat alanında karanlığı aydınlatan alevin adı ise, Yorum olacaktı.

Hapishanelerde somutlaşan, devrimci mücadeleye dayatılan teslimiyet, halka da baskı, yasak ve apolitikleştirme olarak yansıyor. Apolitikleştirmenin en önemli ayağını ise, kültürel olarak yozlaştırma ve buna uygun bir kültür-sanat politikası oluşturuyordu. Bu, oligarşi açısından uzun vadeli bir programdı. Ve sadece cunta ile sınırlı kalmayacak, sonraki "sivil" iktidarlarca da uygulanmaya devam edecekti. Sonuçları ileriki yıllarda çok daha çaplı bir şekilde ortaya çıkacak olan yozlaştırma, dejenerasyon politikaları kabul edilemezdi. Grup Yorum, işte böyle bir ortamda, depolitizasyona karşı, gençlik içindeki bir "tepki"nin ürünü olarak filizlendi. Grup Yorum, 12 Eylül'e türkülerin isyanıydı.

İlk çıkışı itibarıyla cuntanın baskı, yasak ve daha boyutlu olarak, halkın en dinamik ve aydın kesimi olan gençliğe yönelik depolitizasyona tepkiydi. Ancak, Yorum gelişen mücadeleden etkilenecek, pratik içinde yetkinleşip bilinçlenerek "tepki"nin ötesinde bir misyon edinmeye başladı. Yorum, devrimci mücadelede sanatsal faaliyetleri örgütleyen ve alanında önemli bir ses haline gelen bir gelişim seyri izledi.

"Önceleri bir müzik grubu kurma düşüncesi bile yoktu. Depolitizasyon ortamının yoz ilişkileri olanca çarpıklığıyla üniversite yaşamına da yansımıştı. Çıkar ilişkilerinden rahatsız olan öğrenci gençlik sıcak, dürüst, insanca ilişkiler arıyordu. Aynı kuşaktan birkaç arkadaş, aradığımız ortak noktamızın müzik olduğunu saptadık ve ilişkilerimizi müzik ekleninde geliştirdik."

GRUP YORUM İLKELERİ ŞEKİLLENİYOR

Grup Yorum 12 Eylül'ün acımasızca saldırdığı yıllardan sonra ilerici, devrimci bilinen şairlerin şiirlerini besteledi. Ertuğrul Efendioğlu'nun yönettiği "Taziye" isimli oyunun müziklerini yapan Yorumcular, bu dönemde Ortaköy Kültür Merkezi (OKM) ile tanıştılar. Grup Yorum tiyatrolara müzik yapan bir topluluk olmaktan çıkıp müzikal yönlerini geliştirmek ve müzik grubu bilincinin oturması için çalışmalarına başladıktan sonra, ilk konserini 4 Mayıs 1986'da OKM'de verdi. Kendi bestelerinin yanısıra anonim türküleri de söylediği bu konser, Yorum'un OKM'deki ilk faaliyetiydi. İleriki yıllarda ise, örgütlü sanatçı kişiliğini geliştirdiği, kolektif üretimi her alanda yaşama geçirdiği bir mekan olacaktı OKM.

"Sıyrılıp Gelen" albümünün hazırlıklarının yapıldığı bu süreçte Yorum'un ilkeleri, üzerinde yükselceği değerler de şekillenmeye başladı. Gruptan ayrılmalar, yeni katılımlar bu ilkeleri özümseyip, özümseylememekle doğrudan ilgili olacaktır. Ayrılanlar, halkın mücadelesinin içinde olmayı, kavganın sanatını yapmayı kavrayamazlar. Bu, bedel demektir, düzenin kazandırdığı zaaf ve alışkanlıklarla

Halkın mücadelesi nerede filizlenmişse, acısı nerede ses vermişse, Yorum orada oldu. "Halkın sanatçısı Yorum", somut bir kavram haline böyle dönüştü.

m ü c a -
d e l e
m e k t i r
a y n ı z a -
m a n d a .
Y o r u m ,
b i r y a n -
d a n k u -
r u m l a ş -
m a n ı n
t e m e l l e -
r i n i a t a r -
k e n , ö t e
y a n d a n

**Suların sesini dinle şimdi, ormanın fısıldayışlarını
Yarılıyor dağların göğsü, bir aşkı dinlendirmek için
Ve gözlerin uzak yamaçlarda, aranıp dururken bir şeyleri
Sessiz ve sakın beklemekte, bekledikçe bileylenen güne
Belli ki dağların, denizlerin ve göllerin üzerinde
Sıyrılıp gelmektedir şehir
Belli ki yakındır doğayı ve hayatı sarsacak saat**

bunları tartışır. Bu tartışma aynı zamanda bir kimlik, hangi çizgide yürüneceği tartışmasıdır. Grup Yorum'un ilkeleri haline gelecek olan bazı değerlerin ön adımları da bu dönemde atılır.

Onları bir arada tutan, ne para kazanma hırsı ne de popüler olmak olmayacaktı. En başta halkın mücadelesinin içinde olmalı, onunla nefes alıp vermeli, onun türkülerini yapmalı, ezgilerinde halkın acıları ve isyanları kokmalıydı. Halkın mücadelesinin içinde olmak, salt türkülerini yapmakla olmazdı. Böyle olduğunda, halkın kavgasının, o damarlardaki kanı tutuşturan coşkusunu yansıtabilmek mümkün değildi. Sonucu da, örnekleri çokça görülen tükenişti, üretememektir, yabancılaşmaktır. Yorum mücadelesinin içinde olmayı seçti.

14 Nisan 1987 yılında öğrenciler YÖK'ü protesto etmek için Laleli'den Beyazıt'a kadar trafiği keserek yürüdüler. Bu hem 12 Eylül'e karşı kitlesel harekette hem de öğrenci gençliğin mücadelesinde önemli bir dönüm noktasıdır. 1980 sonrasında ilk kitlesel militan eyleminde Grup Yorum da yer aldı. Bir ilkti bu. Ama görülecekti ki, Yorum için artık sıradan bir durum, Yorum'un gerçekliğinin bir parçası olacaktı. Halkın mücadelesinin nabzının attığı her yerde Yorum'un sesi duyulacaktı. Grevlerde, boykotlarda, yürüyüşlerde, gecekonduların direnişlerinde, madencilerin yüzbinlerle ayağa kalkışlarında, emperyalizme ve oligarşiye karşı öfkenin haykırıldığı meydanlarda, hem fiili olarak hem de türküleri ve marşlarıyla var olacaktı Grup Yorum. Bu, devrimci sanatçı ile küçük-burjuva sanatçı arasındaki temel ayrım noktalarından biriydi.

"Sınıf temelli mücadeleye, devrimci geleneğe yoğun biçimde bağlı olmaları en önemli özellikleri" (O. Kahyaoğlu) olarak, Yorum'un bağrına bir tohum olarak düşmüştür. Tohum, örgütlü sanatçı kişiliğine kavuştukça filizlenecektir.

- Sürecek -

Dünya Sosyal Forumu Yapıldı

Halkların Devrimlere İhtiyacı Var

16-22 Ocak günleri, dünyanın 132 ülkesinden halklar Hindistan'ın Mumbai kentinde biraraya geldi. **Dünya Sosyal Forumu** (DSF), çerçevesinde binden fazla toplantının, seminerin, tartışma platformlarının yapıldığı Mumbai'de, emekçilerin sorunlarından çocuk işçiliğine, yerli halklara yönelik baskılar ve mücadelesinden evsizlere, kültür sanat üzerindeki emperyalist tahakkümden kast sistemine kadar birçok konu bu forumlarda tartışıldı.

Sokaklar halkların rengarenk kültürel zenginliğine tanıklık etti Mumbai'de. Reformist önderlikler tarafından yönlendirilen küreselleşme karşıtlarının etkinliklerinin dışında da, şimdilik cılız da olsa sesler vardı. DSF'yi "emperyalizmle işbirliği içinde olmak, emperyalistlerce finanse etmekle eleştiren" bu gruplar, emperyalizme öfkelerini ayrı etkinlikler ve toplantılarda dile getirdiler.

Yapılan toplantılarda DSF bünyesinde yer alan örgütlenmelerin organize edeceği kararlar da alındı. Bunlardan birisi de 20 Mart'ta bütün dünyada Irak işgaline karşı eylem kararı oldu. Tıpkı 2003 yılında olduğu gibi, aynı gün tüm dünyada meydanlara çıkacak halklar ve ABD imparatorluğunu lanetleyecek, işgale son verilmesini isteyecekler.

Kararlardan biri de, gelecek yıl düzenlenecek Dünya Sosyal Forumu'nun Brezilya'da yapılması kararı oldu.

Bir hafta süren DSF'nin son günü, Mumbai caddeleri, çoğunluğu Hindistan ve Asya ülkelerinin yoksullarının oluşturduğu onbinlerce kişinin protesto yürüyüşüne ev sahipliği yaptı. Emperyalizme, ABD imparatorluğuna karşı sloganların atıldığı eylemde, çeşitli talepler pankartlarla dile getirildi.

Her dilde sloganlar atıldı yürüyüşte.

Birleşen Halklar Yenilmez!

Terörist Bush!

Kahrolsun Emperyalizm...

DSF'de halklar biraraya geldiklerinde kendi güçleri-

ni görüyorlar. Ancak her şey bununla bitmiyor. O günün neyi ve nasıl hedefleyeceğidir, asıl sorun.

DSF'nin yönetimini elinde tutan Sivil Toplum Kuruluşları'nın (NGO-'hükümet dışı kuruluşlar'), düzenlenen etkinliklerde, yürüyüşlerde, sloganlarda, pankartlarda emperyalizmin hedef alınmasından, DSF'nin genel havasına anti-emperyalizmin damga vurmasından rahatsızdılar. Kendilerini "Hükümet Dışı" olarak nitelenseler de, STK'ların nasıl oluştuğu, ne işlev gördüğü birçok ülke örneğinden bilinmekte.

Dünya Sosyal Forumu önderleri de, hareketin, kendi denetimlerinden çıkması kaygısını duymaya başladılar. Daha yakından duyacakları günler de kaçınılmaz olarak gelecektir. Ya, reformist politikalarından vazgeçilecek, devrimci yol seçilecek ya da halklar onları dinlemeyecek.

Küreselleşme karşıtı hareketin sosyal forumlara evrilmesi ve bugüne kadar gelinen sürecine bakıldığında, emperyalizmin inisiyatifi ve denetimi dışında hareket edebildiğini söylemek zordur. ABD'nin karşısına Avrupa'nın yanında ya da BM'ye

dayanarak çıkmakta, halkların çıkarı yoktur.

Ancak gelişen bu süreç aynı zamanda bir gerçeği daha gösteriyor. DSF içinde, "hareketin geleceğine" ilişkin yaşanan tartışmalar, mutlak bir ayrışma, yeni bir yol arayışının da ifadesidir.

Halklar, emperyalizme karşı direniş cephesinin nasıl örülmesi gerektiğinin yolunu da mutlaka bulacaklar. Bu yol bellidir. Bu yol devrimci olan yoldur. Halkların devrimlere ihtiyacı vardır.

Kapitalist politikaların karşısına "daha fazla sosyal hak, yoksul ülkelerin borçlarının ertelenmesi..." gibi reformist taleplerle çıkmanın sonuçsuzluğu halklar tarafından da daha net görülecektir. Bu, emperyalist sistemi zorluyor havası verse de, özünde onu güçlendiren, halkların öfkelerini yatıştırmaya yarayan bir sonucu beraberinde getirmektedir. Halklar, adaletsizliğin ve yoksulluğun dünya tarihinde hiç görülmedik boyutlara ulaştığı bugünkü koşullarda, bu öfkenin yatıştırılmasına, reformist kanallarda oylanmasına daha fazla razı olmayacaktır.

Ne Gerek Var Önleme! Silaha, İstihbarata Yatırım Yapın

Başta İstanbul olmak üzere 22 Ocak'ta tam anlamıyla hayat felç oldu. Çocuklarımız okul yollarında kaldı, hastalar hastanelere gidemedi, halk evine ulaşamadı, elektrikler kesildi....

Hiç kimse “doğal afettir” diye düşünmesin. Evet, doğanın bir olayıdır yaşanan. Ama insanoğlu doğaya karşı savaşında büyük yol almıştır. Sorun, insana, halka yatırımın olmamasıdır. Oligarşi sadece silaha ve istihbarata yatırım yapıyor ve onları da halka karşı kullanıyor.

Hiçbir önlemi yok. Tıpkı depremde olduğu gibi, ortada devlet, belediye hiçbir şey yok. Halk yine kendi başının çaresine bakmak zorunda. Kokuşmuşluk her fırsatta ortaya çıkıyor.

Vatan hainlerinin ‘vatan hainliği’ tartışması

Org. Hurşit Tolan ile AKP, TÜSİAD ve onların sözcüleri arasında “vatan hainliği” tartışması yaşıyor. “Milliçilik” maskesi düşen generallerin aklına hainlik, iktidar kavgalarında gelirken, “farklı düşüneni hain ilan etmek anti-demokratlıktır” diyen TÜSİAD’ın aklına da aynı kavgada demokrasi geliveriyor. Tartışanlara bakın! Ülkemizi emperyalizme peşkeş çeken, onlar adına katledenlerin ordu, hükümetler ve patronlar olduğu sır mı ki? Ve tümü birden devrimcileri vatan haini diye karalamaya çalışırlar. Nazım en güzel cevabı vermişti. O’nu dinleyelim:

“Nâzım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hâlâ / Amerikan emperyalizminin yarı sömürgesiyiz, dedi Hikmet. (...) Bir Ankara gazetesinde çıktı bunlar, üç sütun üstüne, kapkara haykıran puntolarla / bir Ankara gazetesinde, fotoğrafı yanında Amiral Vilyamson’un / ... Evet, vatan hainiyim, siz vatanperverseniz, siz yurtseverseniz, ben yurt hainiyim, ben vatan hainiyim. / Vatan çiftliklerinizse, / kasalarınızın ve çek defterlerinizin içindekilerse vatan, / vatan, şose boylarında gebermekse aklıktan, / vatan, soğukta it gibi titremek ve sıtmadan kıvrnamaksa yazın, / fabrikalarınızda al kanımızı içmekse vatan, / vatan tırnaklarıysa ağalarınızın, / vatan, mızraklı ilmühalse, vatan, polis copuysa, / ödeneklerinizse, maaşlarınızsa vatan, / vatan, Amerikan üsleri, Amerikan bombası, Amerikan donanması topuysa, / vatan, kurtulmamaksa kokmuş karanlığımızdan, / ben vatan hainiyim. ...”

Sayı 95

49

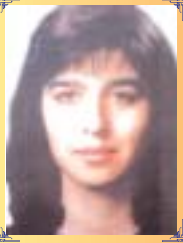
25 Ocak
2004

ÇİZGİYLE

Kahramanlar Ölmez

24 Ocak - 30 Ocak Şehitlerimiz

Ayşenur ŞİMŞEK
24 Ocak 1995

Kontrgerilla tarafından kaçırıldı. Haftalar sonra 13 Nisan'da Kırıkkale'de işkence yapılarak katledilmiş olarak bulundu.

Ankara kamu emekçilerinin örgütlenmesinde büyük emeği vardı. Sağlık-Sen'in ilk kurucularındandır. 1993-94'de Devrimci Sol Güçler'in Ankara-İç Anadolu koordinasyonunda görev almıştı.

Özer ELMAS
27 Ocak 1976

İTÜ öğrencisiydi. Anti-faşist mücadelenin içinde yer aldı. Faşistler tarafından okul girişinde pusuya düşürülerek katledildi.

Besat AYYILDIZ

Bülent DİL

Mehmet TOPALOĞLU

tuluş Gazatesi'nin Adana bürosunda çalıştı, baskılara göğüs gerdi.

Mete Nezihi ALTINAY

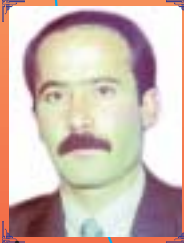
Cömert ÖZEN

Mustafa AKTAŞ

Tevfik DURDEMİR

İmran AYHAN

Muharrem ÖZDEMİR

Ali Duran EROĞLU

30 Ocak 1996

Sivas'ın Hafik İlçesi'nin Yukarısarıcık Köyü yakınlarında oligarşinin askeri güçleri tarafından kuşatıldılar. Çatışarak şehit düştüler.

Mete Nezihi'nin mücadele tarihi, Devrimci Sol'un oluşumundan itibaren başlar. Silahlı ekiplerde, DEV-GENÇ'te, akademik demokratik mücadelede, mahallelerde, taraftarlık, militanlık, yöneticilik yapmıştır. Tutsaklık yıllarının ardından 1986'da dışarı çıktıktan sonra da, her alanda önemli sorumluluklar üstlenmiştir. Şehit düştüğünde Karadeniz Recai Dinçel Kur Silahlı Propaganda Birliği Komutan Yardımcılığı görevini yürütüyordu.

Birlik Komutanı Cömert Özen ve diğer savaşçılar, her biri gençlikten geçekondulara hayatın çeşitli alanlarında mücadelelerin içinden geçmişler, görevler üstlenmişlerdi, son görevleri kurtuluş savaşının bayrağını Anadolu'nun dağlarında dalgalandırmaktı.

Mustafa Suphi

29 Ocak 1921

Ülkemizin ilk komünistlerindendir. 1908'lerden itibaren İstanbul'da çeşitli dergiler yayınladı, örgütlenme çalışmaları yürüttü. 1913'te Mahmut Şevket Paşa'ya düzenlenen suikastın ardından Sinop'a sürgüne gönderildi. Sinop'tan Rusya'ya geçen Mustafa Suphi, burada Rus komünistleriyle tanışarak Sovyet devrimine katıldı.

Suphi 1918'de Rusya'daki Türkler arasında örgütlenmeye başladı. Osmanlı Sol Sosyalistleri Kurultayı'nı topladı. Komünist Enternasyonal'in Kuruluş Kongresi'ne katıldı. TKP Kuruluş Kongresi 10 Eylül 1920'de onun önderliğinde toplandı.

Kongreden kısa bir süre sonra da Mustafa Suphi ve yoldaşları Anadolu'ya gitme kararı aldılar. Bu kararı almalarında Mustafa Kemal'in "TKP'nin TBMM'ye bir delegasyon göndermesini" isteyen mektubu da etkili olmuştu.

Mustafa Suphi ve yoldaşları, Kars'ta Ordu Komutanı Kazım Karabekir tarafından törenlerle karşılandı. Ne var ki, Suphi ve yoldaşları 28 Ocak 1921'de Trabzon'a vardıklarında, jandarmalar tarafından silahları alınıp, elleri kelepçelenerek bir tekneye bindirildiler. Zorla denize açılması sağlanan teknenin ardından ise, Kemalist yönetimin kiralık katilleri başka bir tekneyle hareket ederek Suphi ve 14 yoldaşını denizde katlettiler.